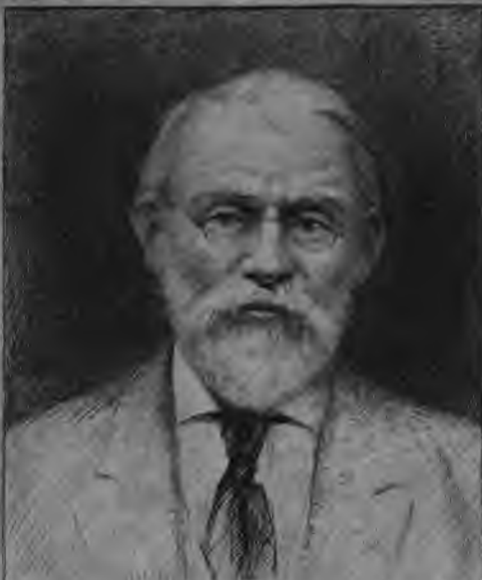
Amalie Skram

FORRAADT

FORRAADT

FORRAADT

AF

AMALIE SKRAM

KJØBENHAVN

FORLAGT AF I. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL

GRÆBES BOGTRYKKERI

1892

MADAM HØIERS LEJEFOLK.

(1883)

I.

Nedenunder var der Hestestald, og ovenover en Familiebekvemmelighed, og Huset laa i en af de simpleste Bydele.

Glasset i Vinduesruderne var flaskegrønt, og Bobinetsgardinerne sortsjollede og grovgrisne med lange ustoppede Flærrer.

Rullegardinerne var stokkeløse; — de hang og dingled med sine trapsede Kanter, og havde aldrig været ordentlig oprullet; det var tydeligt at se paa det skjæve Fald, som ikke vilde være til at faa Bugt med.

Det var slet ikke Armod, disse Vinduer fortalte om; men de havde et Præg af Sjuskeri og Ustel, som gjorde et kvalmt og lurvet Indtryk.

Oprindelig havde Stalden, dengang Huset kun bestod af én Etage med spidsgavlet Kvist, været en Beboelseslejlighed med Stue og Kjøkken og en liden Krambod. Her havde et Ægtepar drevet Høkerhandel ligefra et halvt Aars Tid, før de blev viet, og indtil sin dødelige Afgang, der først fandt Sted i deres sene Alder.

Konen leved længst, og det uagtet hun havde indfundet sig her i Verden hele syv Aar tidligere end Manden. Det var dog ham, som først maatte pille af, og det var ogsaa ham, der var bleven sløv og havde gaat i Barndom, og undertiden i al Stilhed gjort slig Ugagn, at den gamle Skurekone, der var til Hjælp om Lørdagene, bekymret havde rystet sit Hode og tænkt ved sig selv, at Vorherre vistnok kvied sig for at ta sligt et Huskors, siden det varte saalænge, før han løste op for ham. Men omsider blev der jo Ende paa ham; og Aaret efter lagde Konen sig en Aften tilsengs med Stik i Siden og en underlig Tomhed i Hodet. Hun var træt

og udslidt, og Ugedagen efter var hun gaat den Vej, vi alle skal afsted paa.

I henved forti Aar havde disse Ægtefæller boet her, og trolig vært hinandens Medhjælp i at knibe for sin Næste paa Maal og Vægt og efter fattig Lejlighed og bedste Skjøn forfuske Kaffe og Sirup.

At denne Livsgjerning maa have vært temmelig indbringende, fremgaar deraf, at man efter deres Død fandt Penge indsyet i Sengklæder og Stolesæder, ja endog under Skoningen af Konens Underskjørter.

«Deres Liv havde vært prunkløst og arbejdsomt, ja, — han tog ikke i Betænkning at kalde det fromt», sa Præsten i Sørgetalen over Konen, i hvilken der ogsaa faldt af nogle vakre Ord til Mandens Ihukommelse. «Hver eneste Søn- og Helligdag havde de i stille Andagt siddet under Prækestolen paa den simple Træbænk, og aldrig var de gaat forbi Bøssen for Zulumissionen med tillukkede Hjerter. Derfor havde Gud rigeligt velsignet deres Møje, og overflødigt forøget deres Gods, der

nu vilde falde værdige trængende i Menigheden tilbedste, saa som Herren i sin Visdom havde nægtet dem Livsarvinger, og der, saavidt vidstes, ingen paarørende forefandtes». —

Saa var Huset ved Auktion tilfaldet en forhenværende Trælastskipper, der hed Høier og havde en hjemført Kone med en Korketrækkerkrølle bag hvert Øre. Hun var forøvrigt norsk af Fødsel, men var som ganske ung kommen over til Newcastle for at tjene hos Sømandspræstens der. Siden havde hun været «barmaid» paa forskellige Logihuse, hvor der vanked Skippere, og paa et af disse var hun bleven funden og ægtet af Høier, der var Enkemand og noget tilaars. Men da ogsaa hun var, hvad man kalder til Skjæls Aar og Alder kommen, maatte man jo sige, at hun havde gjort det godt.

Nu vilde Høier slaa sig fra Søen, og havde den Plan at drive Kjøreri. Derfor rev han Væggene ned mellem salig Høkerparrets fordums Rum, og indreded en Hestestald med tilhørende Vognremisse. Taget blev løftet op,

og af Kvisten lavedes en anden Etage med to «Sale» til Gaden og et Kammers til Gaarden, foruden Kjøkken og fornødent Udrum.

Det skyldtes formodentlig denne Vold mod Bygningens oprindelige Bestemmelse, at Huset luded forover som en gammel Bondekone, der er bøjet af Rygværk, og at anden Etage viste en foruroligende Tendens til at synke sammen i Midten, hvad der gav det hele Etablissement et gebrækligt og usundt Udseende.

Madam Høier var en Dame med udviklet Næringsvid. Det pinte hende derfor, at Kjøkkenet nedenunder, bag Stalden, der var bleven staaende urørt som i salig Høkerparrets Tid, skulde være til ingen Verdens Nytte. Rigtignok kunde hun trænge det til Bryggerhus, men det gik jo ogsaa an at hjælpe sig foruden. Hun fik det derfor omgjort til en Familiebekvemmelighed for simple Folk. Det vil sige: der anbragtes en Kogeovn istedetfor det gammeldags Ildsted med den aabne Grue, for saa gjorde det Tjeneste som Værelse og Kjøkken paa én Gang. Andre Forbedringer fandt Madam

Høier det overflødigt at gjøre. Vinduesruderne havde jo rigtignok Sprækker, men de værste Huller stopped hun til med hvide Kluder. Til den Slags Folk var det jo altid godt nok.

Der var en særskilt Indgang fra Gaden gennem et trangt Smug, der løb mellem Stalden og Nabohuset, og havde faat Navn af «Smalprangen». Herfra kom man ind paa Gaardspladsen, der ganske ligned en Mødding, og derpaa gennem et Slags Kot med et Stykke Stenhelle og noget Grus til Gulv, ind i «Lejligheden».

Da Madam Høier viste den frem til nogle, der ønsked at leje den, gjorde hun udtrykkelig opmærksom paa, for et lunt og hyggeligt Sted det var, og hun angred siden, at hun ikke havde forlangt sex Kroner istedetfor de fem, de var bleven enig om i maanedlig Leje.

Men den Bekymring kunde hun gerne ha sparet sig. Thi de Folk, som kom til at bo der, havde hverken nogen fem eller sex

Kroner Maaneden at erlægge. Følgen var, at de blev kastet ud, da Betalingsdagen kom.

Og det gik ikke bedre med dem, hun fik istedet. Det var saa uheldigt, at Madam Høiers lille «Lejlighed» kun syntes at finde Liebhabere blandt den Slags simple Folk, der ikke ejed et Øre at betale med. Det saa ud, som om de lejed sig ind ene og alene for at ha et Sted til at dø af Sult i. —

Den stakkels Kone havde derfor mange Ærgrelser og stort Besvær med sine Lejefolk. Det var nemlig hende, som stod for at faa dem baade lokket ind og sat paa Dør igen, ligesom hun var den, der førte Regimentet i Huset. Og det maatte man jo bekjende, at hun var ganske anderledes Kar for sin Hat, end han som Mand skulde være.

Høier lagde sig ikke i nogen Verdens Ting, og det skulde man nu troet var det klogeste, Høier kunde gjøre. Thi hans Kone var ikke den, der taalte nogen Indblanding fra hans Side. Naar han prøved at ha en egen Vilje, hvad der sjelden gik paa, kom han altid tilkort,

og Tjenestepigen sa ofte, naar hun talte om sit Herskab: «Gud hjælpe Høier, hvis han mukker, — jeg siger ikke mere».

Men hvordan Høier bar sig ad, saa var det lige ilde. Gav han sit Besyv med i Laget, var det galt, men tied hån stille som en Mus, gik det ham endnu værre. Han vidste, som han sa, ikke «kvit for sit Liv».

Naar den arme Mand havde nogenting paa, græd han over sig selv og paastod, at han var kommen til Verden i en tung Time, og at han var skabt til at gaa sine Koner ivejen.

Og hans sidste især havde alle Tider hundset ham. Da de fôr tilsøs, havde hun tat Kommandoen fra ham, og gjort ham til Latter for Folkene, og nu da de var kommet paa Landjorden, gjorde hun hele Huset til sine Enemærker, og var, som sagt, saa vanskelig at gøre tillags, at Høier hverken turde røre sig eller sidde stille.

Det var kun, naar han slog sig uvorren og drak sig meget fuld, at han fik Mod til

at lade sig mærke med, at han var til. Men saa fik han ogsaa dyrt undgjælde det bagefter.

Naar der var Udkastelsesforretning nedenunder, var Madam Høier altid selv tilstede og gav en Haandsrækning, idet hun kyled Stykker af saakaldet Bohave ud gjennem den hængselløse Dør. Og da kunde Høier belave sig paa en ordentlig Overhaling bagefter. Thi efter endt Gjerning var hun aldeles opløst af Sinne, og maatte plent ha Høier til at bruge sig paa. Da blev han skjældt ud for et Drog, som hun ikke havde mere Nytte af end som kunde ligge paa hendes mindste Negl. Og det var jo tungt at gaa paa for en Mand, der vidste, at han vilde faat Grovheder og Spektakel til Tak, hvis han bare havde saameget som vist sig i Døraabningen, eller sluppet fra sig et Ymt om, at han agted at ha noget at sige.

I Løbet af de sex Maaneder, som var hengaat siden de første flytted ind, havde Madam Høier havt en stadig skiftende Lejebesætning. De fleste var bleven jaget for

Betalingens Skyld, men nogle havde ogsaa faat Løbepas paa Grund af Uenighed med Madamen. Disse Uheld samled, som naturligt kunde være, et Overmaal af Galde i hendes, af Naturen ikke synderlig blide Sjæl. Hun betragted sine Lejefolk som svorne Fiender, og gik bestandig paa Vagt, færdig til at lange fra Borde ved det første Skimt af en Anledning.

II.

Det var en Stenarbejderfamilie med en Forsørger paa ét Ben, som for Tiden bode der. For Aar tilbage havde Manden faat sit Laar knust af en Stenbrydermaskine, da han arbejded paa Landevejen for offentlig Regning. Saa havde Kommunen bekostet Foden afsat strax nedenfor Hoften og givet ham et slet gjort Træben til Erstatning.

Han havde den Egenhed at tage sig en Taar over Tørsten hver Lørdagaften, saasnart han havde Arbejde. Men var han ledig, gik

han fuld uafladelig. Konen sa altid, at der fulgte ham et mærkeligt Held til at komme i Følge med nogle som trakterte, naar han «læst var ude» for at se efter Arbejde, hvad han jo jævnlig var. Og havde han først faat Blod paa Tand, saa var han Kar for at holde det gaaende.

Rigtignok havde han af og til vært indviklet i Ubehageligheder, idet han var bleven anholdt for Slagsmaal og Gadeallarm. Engang havde han endogsaa havt den Vanskæbne at være bleven sat fast, fordi hverken han eller hans Kammerater kunde give en tilfredsstillende Oplysning om, hvorledes de var kommet i Besiddelse af en forholdsvis betydelig Pengesum, der savnedes af en Oplandsbonde, og som de ikke havde orket at svire bort i Løbet af to Dage og en Nat. Der var faldet Dom i Sagen, og han havde som sin Anpart faaet femten Dages Vand og Brød. Men dette fraregnet, havde Manden klaret sig rigtig pent.

Nu havde hans Kone nylig vært Herrens Redskab til at forøge Antallet af de Guds

Gaver, der i Skikkelse af forsultent Afkom saa rigeligt udøses over Armodens Børn, idet hun for nogle Dage siden havde skjænket sin Mand et Par blaaviolette Tvillinger. De havde vært gift i sex Aar, og nu var der otte Børn, hvoraf to var lamme. Konen havde maaske helst sét, at Vorherre i sin Naade ikke havde betænkt hende fuldt saa rundeligt. Men slige syndige Tanker gav hun ikke Ord; for hun vidste jo godt, at det var Djævelen, som fristed hende. Børnene var en Herrens Velsignelse; Præsten stod jo der og sa det forleden Aften — han var bleven hentet for at hjemmedøbe Tvillingerne, som havde set ud til at skulle krepere i en Krampebyge. Men Krampen var dreven af igjen, og Tvillingerne var bleven tilbage.

Denne Familie var det, som nu stod for Tur til at kastes ud. De havde boet der en Maaned og ikke betalt for mere end den halve. Nu var Resten forfalden, og de kunde ikke klarere for sig.

Konen havde grædt og bedt saa mindelig

om Lov til at være der endnu nogle Dage. Men Madam Høier havde gjort sig stiv som en Stok, og med højrøstet Vrede befalet dem at pakke sig. Saa havde Konen slaat det ned til bare Natten over. Hun var saa elendig efter Barselsengen, at hun ikke saa sig Syn til at orke det. Madamen skulde ikke miste sine Penger. Vorherre vilde nok aabne en liden Port for dem, og saa skulde hun faa hver Skilling. Se nu forleden Aar, da den ældste Gutten var kommen hjem med en Pung med tre Kroner i, som han havde fundet paa Stortorvet. At han nu var paa Forhør i Anledning af nogle Lommetyverier, nævnte hun intet om. Petrine gik jo ude og bad. Igaar havde hun havt 75 Øre med hjem, og forleden fik hun jo en halv Krone hos en Mossjø. Men Madam Høier var saa sint, at hun knapt kunde styre sig. Sligt Pak tale om Porter og Udvejer; — hun vidste nok, hvad *det* var at lide paa. Ikke et Muk vilde hun høre. Kom de sig ikke paa Dør øjeblikkelig, saa tog hun fra

dem hver Fille, de ejed, for det skulde hun la dem vide, at Retten dertil havde hun.

Der sad da Konen mellem de skrigende Unger og kunde ikke begribe, hvor de skulde gjøre af sig til Natten. Hun skotted til Sengen med et vredt og haabløst Øjekast. Der laa Manden og snorked. Aftenen iforvejen var han kommen fuld hjem, og Konen havde undret sig over, at han i Løbet af Dagen ikke vilde bli ædru igjen. Men saa var hun kommen efter, at han havde Brændevin i Sengen. Det var en Flaske Rum, han havde ligget og pimpet af, og der var endnu omtrent en Pægl tilbage, da hun ud paa Eftermiddagen saa sit Snit til at ta den fra ham. Denne Rest hældte hun over paa en mindre Flaske, som hun stak ned i sin Skjørtelomme. Den kunde altid komme vel med. Den tomme Flaske lagde hun tilbage i Sengen.

Hun turde ikke vække ham, for da vidste hun, for et Styr der vilde bli; men hun grubled over, hvorledes hun skulde faa ham vaagen, for han maatte jo ud og se efter Hus.

Hun var imidlertid saa overgit og lej af sig, at hun omtrent var ligesæl med alting.

Men saa begav det sig, at Manden vaagned godvilligt. Enten det nu var Skraalet fra Ungerne, der brølte i Kor, eller det var, at han havde udsovet, — vist er det, han begyndte at vælte sig i Sengen, og lidt efter sad han oprejst og rusked sig i Haaret.

Han bandte stygt og skreg, om hun ikke kunde slaa de fordømte Unger saa vidt i Svime, at de holdt Kjæft.

Slagne af dette pludselige Kommandobrøl, gjorde de to næstmindste en liden Pause. Tvillingerne havde hun just stukket Filler med Sirup paa i Munden.

«Vi skal kastes ud, saa meget Du véd det», — gav hun til Svar, i en Tone som om hun undte ham det saa inderlig vel. «Hun var her nu, og gav Besked.» —

«Er hun gal, Svine'!» sa Manden og bandte engang til. — «Hvor vil hun, vi skal gjøre af os?»

«Ja, det skiller ikke hende, det. — Skaf

Pengerne Du! — Det er en dejlig Forsørger, vi har.» Og hun spytted, som om hun vilde spytte ham ud med det samme.

Han anmoded hende om at rejse til Helvede.

Hun foreslog ham at gjøre hende Følge, og hun formelig kyled Ordene i Hodet paa ham.

Han havde Træbenet i Sengen. Nu hægted han det paa, og sprang med en utrolig Adræthed frem paa Gulvet.

«Begynder Du nu!» — skreg han truende.

«Det var likere, Du gik og skaffed Hus» — sa hun afbøjende. Hun var ræd ham, men hun gjorde sig kjæphøj i Stemmen.

Han svor paa, at det kunde hun selv gjøre. Fanden skulde vide, at hun ikke var for god.

«Saa Du vil, at Ungerne skal ligge paa Gaden?»

Han var af den Formening, at de kunde ligge for ham, hvor i Satans Rige de vilde.

Der blev et Øjebliks Pause. Det saa ud, som om Konen famled efter noget at sige.

Saa kom det sødladent, hurtigt, saa at Stemmen brast, og hun maatte gi sig Tid til at svælge, før hun fik det frem: «Vorherre skulde ikke være saa naadig, og stelle det saa vel, at de fik Dig i Ulejlighed igjen, — dengang blev vi hjulpne baade af Gud og Mennesker.» — Og hun sendte ham et ondt og giftigt Blik.

Med fordrejet Ansigt og løftet Arm styrted han mod hende. Det saa ud, som vilde han myrde hende. Hun flygted, og før han havde naat hendes Ansigt med sin knyttede Næve, gik Døren op, og Madam Høier stod paa Tærskelen.

«Nu, er I ikke begyndt at lette paa Jer?» — spurgte hun og satte begge Hænderne i Siden.

Manden havde ladt Armen synke, bøjet sig ned og tat op et Halmstraa, som han gav sig til at tygge paa. Nu lusked han hen til Sengen og greb sine Bukser.

«Ja, ud skal I, om jeg saa skal bære bort hvert eneste Gran med mine egne Hænder, — hører I, Mor?»

«Der er Raad til at høre,» — svarte Konen, og gav sig til at sysle med den ene Tvillingen.

«Ja, hvad er det saa, I venter efter?»

«Vi har nok ingenting at vente efter vi, Gud be're.» Det var Konen, som sa det, og hun sukked tungt.

«Nu gaar der Bud efter Politiet,» — sa Madam Høier og vendte sig i det samme paa en Maade, som vilde hun gøre kort Proces.

«I kan da gi Taal, Madam!» raabte Manden efter hende. «Er der kanske nogen, som har sagt, at vi ikke flytter?»

Trudslen med Politiet gjorde ham saa vetskræmt, at han rent glemte, hun ikke havde Lov til at handle paa egen Haand.

«Nej, det er ogsaa bedst at la være,» — mente Madamen og kom tilbage.

Hun tog fat i begge de lamme og slæbte dem med egne Hænder, efter den ene Arm, ud i Gaarden. Disse, der ingen Modstand kunde gjøre, gav istedetfor et saa øreskjærende Vræl ifra sig, at Madam Høier ikke kunde la være at ønske, at Vorherre i sin Visdom

ogsaa havde naat deres Tunger med sin Vredes lammende Ris. Med en kommanderende Gestus til Manden, greb derpaa den værdige Dame fat i Sengestedet og slæbte det et Stykke fra Væggen. Men denne brøstfældige Indretning kunde ikke udholde en saa haardhændt Medfart. De mølædte Brædder revned i sine Sammenføjninger; ud vælted den raadne Halm og den stinkende Bunke Pjalter, der tjente til Sengklæder, og sendte en Sky af Rusk og Smuds mod Loftet.

Hele Familien opløfted et Rædselsskrig ved dette grufulde Syn, men Madam Høier satte det i et sandt Raseri. Hun trued dem atter med Politiet, og dette frygtelige Ord gjorde igjen sin Virkning. Manden humped til paa sit Træben og begyndte at bære bort det, som Seng skulde være. Konen leverte Tvillingerne til den største Gutten, paa hvis Arme de hang og peb som to forkomne Katunger, og gav sig derpaa ifærd med at bære sit Skrammel ud i «Smalprangen». Midt i

Stuen stod Madam Høier og mønstred deres Bevægelser med truende Majestæt.

Omsider var da «Lejligheden» ryddet, og alting slængt hulter til bulter derude i Smuget.

«Og maa jeg saa spørge om, hvad Tid I agter at gjøre rent efter Jer?» — spurgte Madam Høier med rolig Fornemhed.

Konen, der bar paa en Gryde og et Økseskaft, stansed ved Døren. Hun tog sig i Siden for at hjælpe sig til at puste, og mumled: «Om jeg kunde faa laant en Bøtte varmt Vand!»

«Laant! — var det laant I sa, Mor?»

Konen svarte ikke noget. Hun drog sig ud af Døren, stille, foroverbøjet, som en Skygge, der sniger om paa forbudte Steder. Straks efter kom hun tilbage med noget i Haanden, der ligned en Soplime.

«Saa, det vilde I, skulde betyde Rengjøring, at I grised over med det der! Ud med Jer!» Og Madam Høier gjorde et Slæng med Kroppen og en Armbevægelse, som om hun vilde slaa.

Haanden med Soplimen faldt modfaldent ned. Øjnene var saa underlig tomme, og der laa en sortladen Gustenhed over Ansigtet. Hun vilde gaa, men vakled, og greb fat i Vinduesposten. Der stod hun lidt, blinked nogle Gange med Øjnene, tørred Svedperlerne af Munden med Bagen af sin Haand, hjalp sig atter til at puste, og drog sig derpaa ud.

Hun tog de mjavende Tvillinger fra Gutungen, satte sig paa en Kasse derude i Smuget, og gav dem sit tomme Bryst til at die. Manden havde sat de lamme op og ned ad Væggen paa en Dynge Smuds, hvorover han havde bredt en Klud. De andre stod forskræmt og forhungret, og hang omkring Mo'ren. —

— Han gik for at høre efter Hus. —

Straks efter kom Ungerne i Slagsmaal om en Brødskorpe, som en af dem havde fundet i et Blikspand. De lamme deltog paa sin Vis. Tale rent kunde de ikke, men de havde alligevel sit eget Sprog, og de paastod hver især, at Brødskorpen var deres. De sad og

hyled omkap, og de fulgte Striden med en Ulveglubskhed i de smaa visne Ansigter.

Efter en Stunds Forløb kom Manden tilbage og satte sig paa en omvendt Sildedunk, foroverbøjet, med Hænderne hængende ned mellem Knæerne. Han tog op en Rul Tobak og bed et Stykke af. Altsaa havde han ikke truffet nogen Fyldefant, som spenderte, — tænkte Konen, siden han kom saa snart igjen. Uvilkaarlig følte hun paa Skjørtelommen for at forvisse sig om, at Brændevinet var i Behold.

«Fik Du ikke?» — spurgte hun, og skjelte mørkt hen til ham.

«Nægu,» — sa han, og gjorde et ilsket Vrid med Overkroppen.

«Det var det, jeg vidste, naar *Du* skulde gaa, — Folk blir ræd for en slik en.» —

Han knytted Næven og brummed som en hæs Bjørn.

Hun var færdig at sprække af en kogende Trang til at bruge Mund, men hun betvang sig. Det var Skrækken for Madam Høier, som

bevirked denne Heroisme. For hvis hun hørte dem, kom hun sikkert og drev dem bort, og dette var jo altid liksom lidt likere end ude paa aabne Gaden. Men Manden, som ikke var vant med, at hun gav sig, skjelte til hende med mistroiske Øjekast.

Konen lagde Tvillingerne fra sig ved Siden af de lamme og gjorde istand et Slags Sengebol til Ungerne; og saa fik hun dem til Ro paa et Vis.

Manden havde strakt sig ud paa et løst Kistelaag med en Klat Halmrusk til Hovedpude. Over sig bredte han en forhenværende Slaabrok, som oprindelig havde været vatteret. Endnu stak der frem sorte Bomuldstotter her og der. Han havde engang fundet den paa en Affaldsdynge og betragted den derfor som sit særdeles Plag. Om en Stund snorked han.

Konen vendte sine Øjne op mod den smale Strimmel Himmel, som de havde til Tag, for at se, om der kom Regn. Den var sortgraa og uvejrsagtig, og den sure Novembervind fôr hylende gennem Prangen. Hun satte sig tilrette

paa Kassen med Ryggen mod Staldvæggen. Bagenfor hørte hun Hestene stampe. En dunkel Følelse af Misundelse betog hende. Disse Dyr stod lunt og trygt og havde sit daglige Udkomme i rigelig Mængde. Hun saa paa de sovende Unger og kvied sig for, at de skulde vaagne op i Frost og Sult. Saa tænkte hun paa sit døde Barn, det, som hun havde havt dengang for længe siden, og hun ønsked, at de alle var gaat den Vejen. Om nu Vorherre vilde være saa naadig at lade dem omkomme inat — ja Gud give, Vorherre vilde det, for de smaa Børn kom jo ikke i Helvede, men der kom jo alle de Voksne, som ikke havde den Helligaand. Og hun havde aldrig set nogen med den Helligaand. Der var hverken Fortvilelse eller Smerte i hendes Hjerte, kun Tomhed, Sløvhed og Sult. I sine stokagtige Arme holdt hun Tvillingerne, og de sprækkefyldte, forslidte Hænder folded sig sammen om dem. Men de vilde ikke tage Ro. De laa og kaved og vred sig, og de jamred og tven saa ynkeligt, med en brusten, underjordisk Lyd, som

havde de ved Vanrøgt og Ustel mistet det meste af sit Mæle, og de skjevred og frøs i de usle Fillesvøb.

Da var det, at Konen fik den Indskydelse at gi dem Brændevin for at skaffe dem Ro og Varme. At det kunde skade dem, husked hun ikke i Øjeblikket, om hun forøvrigt ellers vidste det. Nu havde hun ikke Tanke for andet end at faa disse elendige Kryb til at sove en Stund, og saa faa hvile lidt selv. Hun drog Flasken frem fra Lommen, trak Korken op med sine Tænder og saa sig om efter lidt Vand. Der havde været noget i et Træstøb, men det havde vel Ungerne slubret i sig. Dog jo, — der var endnu en Rest tilbage. Hun fik fat i det, hældte det ned paa Brændevinet og rysted det derpaa om. Saa maded hun Tvillingerne med det paa den Maade, at hun først tog det i sin egen Mund, og saa praktiserte det over i deres.

De bar sig ilde og vred sig som i Krampe, men Konen gav sig ikke, før hun havde faat

i dem saa meget, at de sovned, og det gjorde de da ogsaa taalelig snart.

Saa drak hun Resten selv, lagde Tvillingerne hen til de andre og glæded sig over, at de sov saa roligt.

Hun følte sig pludselig saa mild og let i Hu. Med en fjollet Latter slog hun Skjørtet over Hodet, strakte sig ud paa Resten af Halmen og sovned ind i en næsten lykkelig Sindsstemning.

Men Tvillingerne havde faat sin beskikkede Del. Om Morgenen befandtes de at være stendøde beggeto.

Madam Høier sørged for, at der blev optaget Forhør i Sagens Anledning. Konen blev sat under Tiltale for ved grov Uagtsomhed at have forvoldt sine Børns Død.

Og Retten gjorde sin Pligt. Hun fik sin Dom, og den lød paa tre Aars Strafarbejde.

Saa fik hun da Tag over Hovedet saalænge. — — —

KARENS JUL.

(1885)

Paa en af Dampskibskajerne i Kristiania laa der for en Del Aar siden et graamalet Træhus med fladt Tag, uden Skorsten, omtrent 4 Alen langt og lidt kortere paa den anden Led. I begge Tværvæggene var der et lidet Vindue, det ene lige overfor det andet. Døren vendte mod Søsiden og kunde lukkes baade indvendig og udvendig med Jernkroge, der blev hægtet fast i Kramper af samme Metal.

Hytten var oprindelig bleven opført til Færgemændene, for at de skulde have Tag over Hodet i Regnvejr og i Vinterkulden, naar de sad og drev og vented paa, at nogen skulde komme og forlange Baad. Senere, da Smaadamperne mere og mere slugte Trafiken,

var Færgemændene trukket andet Steds hen. Saa blev Huset kun benyttet lejlighedsvis af hvem det kunde falde sig. De sidste, som havde gjort Brug af det, var nogle Stenarbejdere, naar de holdt sine Maaltider to ad Gangen, da de en Sommer reparerte paa Kajstykket i Nærheden.

Siden var der ingen, som tog Notits af den gamle, lille Rønne. Den blev staaende, hvor den stod, fordi Havnevæsenet ikke fik det Indfald at ta den bort, og fordi ingen indgik med Klage over, at den stod i Vejen for nogen eller noget.

Saa var det en Vinternat i December Maaned hen under Jul. Det drev saa smaat med Sne, men den smelted, mens den faldt, og gjorde den klæbrige Mølje paa Kajens Brostene alt vaadere og federe. Paa Gaslygterne og Dampkranerne laa Sneen som et graalighvidt, fintfrynset Overtræk, og kom man tæt ned til Skibene, kunde man skimte gjennem Mørket, at den hang i Riggen som Guirlander mellem Masterne. I den mørkegraa, disige

Luft, fik Gasflammerne i Lygterne en skidden, brandgul Glans, mens Skibslanternerne lyste med et grumset-rødt Skin. Af og til skar den knaldende Lyd fra Skibsklokkerne med et brutalt Gnelder gjennem den fugtige Atmosfære, naar Vagten om Bord slog Glas til Afløsning.

Politikonstablen, som patruljerte paa Kajen, standsede ved Gaslygten udenfor det forhenværende Færgemandshus. Han trak sit Uhr frem for at se, hvor langt Natten var leden, men idet han holdt det op mod Lyset, hørte han noget, som ligned Barnegraad. Han lod Haanden synke, saa sig om og lytted. Nej, det var ikke saa. Op igjen med Uhret. Lyden var der atter, denne Gang blandet sammen med en sagte Tyssen. Igjen lod han Haanden synke, og igjen blev det stille. Hvad Djævelen var dette for Narreri? Han gav sig til at snuse om i Nærheden, men kunde ingen Ting opdage. For tredje Gang kom Uhret op mod Gasskinnet, og denne Gang fik han Fred til at se, at Klokken straks var 4.

Han drev opover, forbi Huset, undred

sig lidt, men tænkte sluttelig, at det vel maatte ha vært Indbildning .... Eller hvordan det nu kunde hænge sammen.

Da han en Stund efter kom samme Vej tilbage og nærmed sig Huset, skotted han til det. Hvad var det? Saa han ikke noget røre sig derinde? Gaslygterne udenfor kasted fra begge Sider Skinnet ind gjennem Vinduerne, saa det tog sig ud, som var der tændt Lys derinde.

Han gik hen og keg ind. Ganske rigtigt. Der sad et Væsen paa Bænken tæt under Vinduet, en liden sammenkrøget Skikkelse, som bøjed sig forover og pusled med noget, han ikke kunde se. Et Skridt omkring Hjørnet, og han stod ved Døren og vilde ind. Den var stængt.

«Luk op» — raabte han, og banked paa med sin Kno.

Han hørte det fare op med et Sæt, der kom som et svagt, forskrækket Udraab, og saa blev det ganske stille.

Han banked igjen med sin knyttede Næve og gjentog:

«Luk op, Dere derinde! Luk op paa Øjeblikket.»

«Hvad er det? Herregud, her er ingen her,» — kom det forskræmt fra tæt ved Døren.

«Luk op. Det er Politiet!»

«Jøsses, er det Polletie — aa kjære, væne, det er bare mig, jæ gjør ingen Ting, bare blottenes sitter her, skjønner Dere.»

«Kan Dem se til at faa op Døren med Dem, eller Dem ska faa and't aa vite. Vil Dem . . .»

Han kom ikke længer, for i det samme gik Døren op, og i næste Nu luded han sig gjennem Aabningen ind i det lave Rum, hvor han akkurat kunde staa oprejst.

«Er Dem galen! Inte lukke op for Politiet! Hvad tænker Dem paa?»

«Om Forladelse, Hr. Polletie, — jæ lukker jo op, ser Dere.»

«Det var nok ogsaa bedste Raa'en» — brummed han.

«Hvad er Du for en, og hvem har git Dig Lov til at ta Lossement her?»

«Det er bare mig, Karen,» — hvisked hun. «Jæ sitter her med Ungen min.»

Politikonstablen tog den talende nærmere i Øjesyn. Det var et tyndt, lidet Fruentimmer, med et smalt, blegt Ansigt og et dybt Kjertel-ar paa den ene Kind, ret op og ned som en Stage, og øjensynlig næppe ganske voksen. Hun var iført et lysebrunt Overstykke, en Slags Kofte eller Jakke, hvis Snit røbed, at den havde kjendt bedre Dage, og et mørkere Kjole-skjørt, der hang i Laser forneden og naaed hende til Anklerne. Fødderne stak i et Par hullede Soldaterstøvler, hvis Aabninger foran var uden Snørebaand. I den ene Arm holdt hun en Byldt Filler, der laa tværs paa hendes Liv. Ud af Byltens øverste Ende stak noget hvidt. Det var et Barnehode, som died hendes magre Bryst. Om Hodet havde hun en Tjavs af et Tørklæde, der var knyttet under Hagen, bag i Nakken stak Haarfliserne frem. Hun rysted af Kulde fra øverst til nederst,

og naar hun flytted sig, klissed og knirked det i Støvlerne, som stod hun og stamped i en grødagtig Substans.

«Jæ trudde inte, det ku sjenere naa'en» — blev hun ved i en pibende Tone — «det staar jo her, dette Kotte'.»

Politikonstablen fik en beklemmende Fornemmelse. I det første Øjeblik havde han tænkt at drive hende ud med fyndige Ord og la hende slippe med en Advarsel. Men da han saa paa dette elendige Barn, som stod der med det lille Kryb i Armen og trykked sig op ad Bænken og ikke turde sætte sig af Frygt og Ydmyghed, gik der et Slags Rørelse igjennem ham.

«Men i Jessu Navn da — hvad bestiller Du her, Pika mi?»

Hun opfanged den mildere Klang i hans Stemme. Angsten fortog sig, og hun begyndte at græde.

Konstablen trak Døren til og lukked den.

«Sæt Dig ned lidt» — sa han — «Ungen er sagta tung aa staa og holde paa.»

Hun gled stille ned paa Bænken.

«Naadda» — sa Konstablen opmuntrende og satte sig paa den modsatte Tværbænk.

«Aa Herregud, Hr. Polleti — la mig faa være her,» læsped hun gjennem Graaden. «Jæ ska inte gjøre Ugagn, inte det værdige Gran — holle rent etter mig — Dere ser selv — her er ingen Urenslighed — det der, er Brødskorper.» — Hun pegte paa et Filleknytte nede paa Gulvet. «Jæ gaar og ber om Dagene. — I Flasken er der en Skvæt Vand. — La mig faa være her om Nætterne, tedess jæ faar Plassa mi tilbage — bare Madammen kommer» — hun holdt inde og snød sig i Fingrene, som hun aftørred paa sit Skjørt.

«Madammen, hvem er naa det da?» spurgte Konstablen.

«Det var hende, jæ tjente hos. — Jæ hadde slik pén Kondition med 4 Kroner Maanen og Frukost, men saa kom jæ i Uløkka, og saa maatte jæ jo væk, forstaas. Madam Olsen gik sjøl og fik mig paa Stiftelsen, hu er saa snil, Madam Olsen, og jæ var i Tjenesten,

like tedess jæ gik paa Stiftelsen og la mig, for hu er alene, Madam Olsen, og hu sa, hu sku beholle mig, tedess jæ inte ku' orke mere. Men saa kom dette paa, at Madam Olsen sku' rejse, for hu er Jordemor, Madam Olsen, og saa blev hu syk liggenes deroppe paa Landet, og nu siger dem, hu kommer inte før til Jula.»

«Men Gudbevare mig vel, at gaa slik og slæbe omkring med Ungen, mens Du venter paa Madammen. Kan der være Mening i sligt no'e?» Konstablen rysted paa Hovedet.

«Jæ har ingenstans aa være» — sutred hun. «Nu siden Far min dødde, er der ingen til aa ta mig i Forsvar, naar min Stedmor kaster mig ut.»

«Men Barnefaren da?»

«Han da,» sagde hun og gjorde et lille Kast med Nakken. «Der er nok inte naa'en Skik aa faa paa ham, læl.»

«Men Du ved da vel det, at Du kan faa'an dømt til aa betale for Barne?»

«Ja dem siger saa,» — svarte hun. «Men

hosdan ska en bære sig ad, naar han inte finns?»

«Opgi Du bare Navnet hans til mig, Du» — mente Konstablen — «saa ska han nok bli fremskaffet.»

«Ja, den som vidste det,» — sagde hun stilfærdigt.

«Haa for naa'e! Kjender Du inte Navnet paa dit eget Barns Far?»

Karen stak Fingeren i Munden og suged paa den. Hodet gled forover. Der kom et hjælpeløst, fjollet Smil paa Ansigtet. «N—e—j,» hvisked hun med en langtrukken Betoning paa hvert Bogstav og uden at ta Fingeren bort.

«Naa har jeg aldrig i mine Dager hørt saa galt,» — satte Konstablen i. «I Jessu Navn da, hosdan gik det til, at Du kom isammens med ham?»

«Jæ traf ham paa Gata om Kvællene, naar det var mørkt,» sa hun, uden Spor af Undseelse, «men det varte inte længe, før han ble borte, og siden har jæ aldrig set ham.»

«Har Du inte spurt Dig for da?»

«Det har jæ nok alties, men der er ingen som véd, hvor han er afblet. Han har tat sig en Plass paa Landet, ventelig, for han hadde enten med Hester eller Kjør aa gjøre det ku jæ kjenne paa Lokta, som følgte ham.»

«Gud bevare mig vel for et Slags Stel,» — mumled Konstablen. «Du maa gaa og melde Dig til Fattigvæsenet,» sagde han højere, — «saa der kan bli en Greje paa dettene-herre.»

«Nej det gjør jæ inte,» svarte hun pludselig stædig.

«Det er da vel bedre aa komme paa Mangelsgaarden og faa Mad og Husly, fremfor det, Du gaar paa naa,» — sa Konstablen.

«Ja, men naar bare Madam Olsen kommer — hu er saa snil, Madam Olsen — hu tar mig til Maanespike, jæ ved det saa vist, for hu lovte det — saa kjenner jæ en Kone, som vil ta os i Lossji for 3 Kroner Maanen. Hu vil passe Ungen, mens jæ er hos Madam Olsen, og saa ska jæ gjøre henneses Arbej, naar jæ kommer fra Madammen. Det blir saa vel alt-

sammen, naar bare Madam Olsen kommer, og hu kommer til Jula, siger dem.»

«Ja, ja, Jenta mi, hver som er voksen, raa'er sig sjøl, men her har Du ingen Rettighed til aa opholde Dig.»

«Om jæ sitter her om Natten — kan naa det gjøre naa'e? Aa herregud la mig faa Lov til det, Ungen ska ikke faa skrike. Bare til Madammen kommer — aa go'e Hr. Polleti, bare til Madammen kommer.»

«Men Du fryser jo fordærvet, baade Du og Barne.» Han saa paa hendes usle Klær.

«Her er da alties likere her end ute paa aapne Gata, ser Dere. Aa, Hr. Polleti — bare til Madammen kommer.»

«Egentlig saa sku' Du nu paa Stassjonen, ser Du» — sa Konstablen i en overvejende Tone og kløed sig bag Øret.

Hun fôr op og flytted sig hen til ham. «Inte gjør det, inte gjør det,» klynked hun, idet hun med sine frosne Fingre greb fat i hans Ærme. «Jæ ber saa vakkert — i Guds Navn — bare til Madammen kommer.»

Konstablen betænkte sig. Tre Dage til Julen, regned han ud.

«Ja ja, lad gaa», sa han højt, idet han rejste sig. «Du kan være her til Julen, men ikke en Dag længer. Og læg Mærke til det: der er ingen, som maa vite det.»

«Gud signe Dere, Gud signe Dere, og Tak skal Dere ha,» brød hun ud.

«Men pas paa at være væk Kl. 6 præcis om Morgenen, før de begynder Trafiken herude,» la han til, da han var halvt ude af Døren.

Næste Nat, da han kom forbi Hytten, standsed han og saa ind. Hun sad i en skraa Stilling, tilbagelænet mod Vindueskarmen; hendes Profil med Knyttetørklædet om Hodet, tegned sig svagt mod Ruderne. Barnet laa ved Brystet og died. Hun rørte sig ikke og syntes at sove.

Ud paa Morgenen slog det om til Frost. I Løbet af den næste Dag gik Termometret ned til 12 Grader. Det blev gneldrende Kulde med klar og stille Luft. Paa Vinduerne i det

lille Færgemandshus kom der et tykt Lag af hvidt Rim, som gjorde Ruderne aldeles uigjennemsigtige.

Juleaften blev der igjen Vejrforandring. Det tøed og drypped allesteds fra. Man var næsten nødt til at gaa med Paraply, endskjønt det ikke regned. Nede paa Kajen var alle Pakhusvinduerne atter blevne isfri, og Føret var værre end nogensinde.

Om Eftermiddagen ved Totiden kom Konstablen derned. Han havde haft Orlov de sidste Par Nætter paa Grund af en Forkjølelsesfeber, som Lægen havde git ham Attest for. Nu skulde han ud og snakke med en Fyr paa et af Dampskibene.

Hans Vej faldt forbi Huset. Endskjønt det allerede var begyndt at skumre, saa han det dog i flere Skridts Afstand, det, der bragte ham til at stanse og bli saa underlig ilde ved. Der sad hun i nøjagtig den samme Stilling som hin Nat for to Dage siden. Det selvsamme Stykke Profil paa Ruden. Han anstilled egentlig ikke nogen Refleksion der-

over, bare følte sig greben af Gru over dette forstenede selvsamme. Der gik en uvilkaarlig Gysen igjennem ham. Skulde der være hændt noget?

Han skyndte sig hen til Døren; den var stængt. Saa slog han i Stykker en Rude, fik fat paa en Jærnstang, som han strakte ind gjennem Aabningen og hægted med den Krogen af Krampen. Traadte saa ind, sagte og forsigtigt.

De var stendød begge to. Barnet laa op til Moderen og holdt endnu i Døden Brystet i Munden. Nedover dets Kind var der fra Brystvorten silet nogle Draaber Blod, som laa størknet paa Hagen. Hun var forfærdelig udtæret, men paa Ansigtet laa der som et stille Smil.

«Stakkars Jente, for Jul hun fik,» mumled Konstablen, mens han visked sig i Øjet.

«Men kansje det er bedst, som det er for dem begge to. Vorherre, han har naa vel en Mening med det.»

Han gik ud igjen, trak Døren til og gjorde

Krogen fast. Skyndte sig saa paa Stationen for at melde Tildragelsen.

Den første Arbejdsdag efter Julehælgen lod Havnevæsenet det gamle Færgemandshus rive ned og transportere bort. Det skulde ikke staa der og være Tilholdssted for alskens Løsgængere.

IN ASIAM PROFECTUS EST.

(1890)

Hagbart Jensen var oppe til Artium i Latin skriftlig. Han sad mellem Kandidaterne i et af Universitetsrummene med Ryggen krummet og Nakket duvet over den sorte Pult, og han gumled ihærdigt paa sine Negle. Hans lyse, lurvede Pandelug rørte næsten ved Papiret foran ham; Brystet hvilte paa Hænderne, og Armene var saa lange, at Albuerne naaed udenfor Pultens Kanter.

Oppe ved Vinduet, hvor der stod et lidet sort Bord, sad en Mand med skaldet Hode, hvide Bakkenbarter og skjæv, nybarberet Mund. Han holdt sig foroverbøjet, saa Ryggen beskrev en skraa Linje, og Armene var skjult under Bordet. Øjnene syntes lukkede, og An-

sigtet var ubevægeligt som hos en sovende; men af og til kom en hvid mager Haand til Syne over Bordkanten, og vendte forsigtig Bladet i en tynd Bog foran det ludende Ansigt.

Imellem Pultrækkerne, der næsten alle var optat, drev Inspektørerne frem og tilbage med tyste Miner og varsomme Skridt. De havde tætknappede Bonjourer og Briller paa Næsen. Af og til gled deres Blik blidt mønstrende hen over Kandidaternes bøjede Hoder.

Der stod et Par Trækruder aabne, men desuagtet var der lummert i Rummet, for Solen udenfor baged og stegte gjennem de tynde grønne Rullegardiner.

Lummert og stille. Nu og da var der en, som sukked, og en anden, som kremted. Ellers hørtes ingen anden Lyd end de tilknappede Herrers varsomme Skridt og de skrivende Pennes Skraben paa Papiret.

Saa var der en, som la Pennen og rejste sig. Hagbart Jensen drejed Hodet og saa en stor, høj Fyr, som bagfra ligned en tredive-

aarig, gaa rank og fast op til Vinduet, bukke for den skaldede Herre og aflevere sin Stil. Saa bukked han igjen og forlod Rummet.

«Det er ikke værdt at være saa vigtig, Far,» tænkte Hagbart, mens han fulgte ham med Øjnene. «Vi faar nu først se, hvad Stilen din duer til. Og at han ikke skammer sig for at klampe slig, endda saa stille som Inspektørerne gaar.» Hagbart gumled atter paa sine Negle.

Snart efter var der en til, som rejste sig, og derefter blev det ved Slag i Slag, indtil omtrent Halvdelen af Kandidaterne var gaat.

Saa blev Herren ved Vinduet afløst af en anden Herre, der ligned den første paa et Haar, med Undtagelse af, at han ikke havde skjæv Mund.

«De er ikke begyndt endnu. Er De syg?» En af Inspektørerne prikked Hagbart paa Skulderen, medens han hviskende talte til ham.

Hagbart saa op med et sendrægtigt Blik, som syntes at komme langvéjs fra, og saa svarte han hviskende med søndmørsk Dialekt:

«Jeg bruger at gjøre det færdigt i Hodet først, Di.»

Inspektøren fjærned sig med Hænderne paa Ryggen og drev igjen op og ned.

«Nu sidste Gang da,» Hagbart læste Opgaven igjennem Sætning for Sætning. Saa skjød han den tilside, lukked Øjnene og oversatte Stykket efter Hukommelsen paa Latin. Et Par Ganger saa han i Opgaven for at forvisse sig om, at han husked ret. Den handled om, at Cæsar som ung havde trodset Diktatoren Sulla, der havde proskriberet ham, og uden at søge Forsoning var gaat til Asien.

Endelig tog han Papiret og begyndte at skrive langsomt med de krummede Fingre helt nede ved Pennespidsen. Da han var færdig saa han, at han var bleven den sidste.

Med let Hjærte gik han ned ad den brede Universitetstrappe. Nu var altsaa det skriftlige overstaat. Han havde sikkert klaret sig godt. Især var han tryg for Latinen. Der kunde ikke være andre Fejl end nogle Smaatterier, som ikke vejed stort. Han skulde nok faa en

pen Artium og gjøre dem Glæde de gamle, skikkelige Forældrene hans, og vise dem disse koute Bygdekaksene, som hjalp ham, at de ikke havde kastet sine Penger væk til Unytte. Bondesønner naaed ofte videst frem, havde Provsten sagt, da han var borte og sa Farvel der, fordi de holdt paa Barnetroen og var nøjsomme. Ja, Barnetroen havde han Gudskelov, og være nøjsom var hans mindste Kunst. Han svinged med Armene for hvert Skridt han tog, og han keg veltilfreds ned ad sine nye Vadmelsklær, som var altfor store til hans tynde hænglede Krop, mens han i de sømbeslagne Fedtlærssko stamped sig nedover til Dampkjøkkenet, hvor han skulde spise Middag for første Gang.

«Ak ja, en Arbejder er sin Løn værd,» sukked han til sig selv, da han sad foran de rygende Ærter, hvor Flæskestykket flød paa Overfladen. Dejlig Mad, udmærket dejlig Mad, og paa Marmorborde, ægte Marmorborde. Og slig en Mængde Brød de fik paa Kjøbet, meget mere end en vandt at spise op. Men saa

kunde han ta Resten med sig. Eller kanske de brugte ikke det? Han vilde passe paa, naar en var færdig og saa se, hvorledes han bar sig ad. For Skikken maatte en jo følge.

Der rejste en ung, fin Fyr sig. Nej saa min sandten! Han lod Brødet ligge. Alt det gode Brødet, et halvt Aftensmaaltid mindst. Det maa være en, som har god Raad, tænkte Hagbart. Nu faar vi se den næste.

Men den næste, som gik, lod ligeledes Brødet ligge.

Kanske de ikke havde Lov til at ta det. Saa fik han se til at tvinge det i sig, for det var da baade Synd og Skam at forære dette søkrige Dampkjøkkenet noget. Eller kanske han kunde spørge dem derhenne? Han saa prøvende bort til Marmordisken, hvor to Jomfruer i hvide Smækkeforklæder og Overtræksærmer tog imod Billetterne og udleverte Madskaalerne.

Han la Skeen fra sig og læned sig mæt tilbage paa Stolen med Langfingrene sprigende stukket indenfor Kanten af Bukselommerne,

og saa flytted han de runde, lyse nysgjerrige Øjne omkring i det store Lokale.

Ligeoverfor ham ved den nærmeste Bordrække sad et Fruentimmer med Tørklæde om Hodet og ved hendes Side en liden Pige, hvis bare Ben vistes under Bordet. Pigen spildte det meste af hver Skefuld, hun førte til Munden, nedad sin Hage, som hun hver Gang tørred af paa sit lysegraa Jakkeærme. Saa tabte hun Skeen paa Gulvet. Fruentimmeret bukked sig ned og tog den op. Den lille Pige rakte famlende efter den og kom saa til at vælte Madskaalen, hvis Indhold løb hen efter Bordet og lige i Fanget paa en velklædt Mand tæt ved. Manden fôr op med et uvilligt Raab. Konen løfted afværgende Haanden, som var hun bange for, han vilde slaa, og sa bedende: «Hun er blind, Stakkeren,» hvorpaa hun gav sig til at made den lille Pige af sin egen Skaal. Der kom en Jomfru og tørred op. Manden gned paa sine Frakkeskjøder med Lommetørklædet og spiste saa videre uden at sige noget.

«Tænk, om det havde vært Sulla,» sa Hagbart til sig selv. «Han havde øjeblikkelig proskriberet baade Kjærringen og Ungen.» Denne Forestilling syntes ham saa morsom, at han sad og smaalo, saa det klukked i ham.

«Allerede tidlig gav Cæsar Beviser paa en stor og kraftig Sjæl,» repeterte Hagbart af Opgaven, og saa begyndte han at oversætte.

Jo, der var ingen Tvil, Stilen var god. Kanske var der saa godt som ingen Fejl — kanske aldeles ingen. Hagbart Jensen havde ingen Fejl. Han fik præceteris. Jo jo! Det skulde bli Grejer det.

Pludselig kom der en Rykning gjennem Brystet og Ryggen. Albuernes spidse Vinkler sprat lidt i Vejret, og den kjødfulde Mund klemtes sammen, saa den hvidned. Som i et Syn havde det staat for ham, at han om Cæsar havde skrevet: in Asia profectus est — istedetfor in Asiam.

Han blev siddende aldeles ubevægelig omtrent et Minut, saa rejste han sig, tog sin Hat og gik.

Uden Sans for nogen eller noget seg han

gjennem Gaderne. Han svinged ikke mere med Armene, og de sømbeslagne Sko smald ikke mod Stenene som før. Nakken var dukket og Kinderne slappe og smale.

Da han var kommen op paa sin Hybel i Briskeby, satte han sig ned paa Stolen foran Sengen med Hænderne korslagte i Skjødet.

Nej, at han skulde skrive Asia! At han *skulde, skulde* ha gjort det. Han, som vidste saa godt, at det hed Asiam og ikke Asia! Var der Retfærdighed i Verden paa slig Vis! Han tramped med Foden og knytted Haanden ud i Luften. Han bed Tænderne sammen, saa det skar i dem.

Eller var der en Mulighed for, at han husked fejl? Ak nej! Han saa det saa tydeligt for sig. Helt henne tilvenstre, nederst nede paa Siden, stod det. Med klare runde Bogstaver: *in Asia*.

Tilsidst saa han Ordet Asia allevegne. Det dansed op og ned for hans Øjne, det stod skrevet med Kjæmpebogstaver paa Væggene, paa Bordet, paa Stolene og paa Gulvet.

Aa tænk, om m'et havde været med. Bare det stakkels *ene* enkle m'et. Han prøved at føje det til, vilde se Asia for sig med Endelsen m, men det lykkedes ikke. Asia stod der i Stilen, helt henne tilvenstre, nederst nede paa Siden, Asia stod der paa Væggene og Bordet, paa Stolene og Gulvet. For en Pine, at sidde her saa hjælpeløs! Saa ganske og aldeles hjælpeløs, for der var intet at gjøre. Stilen var i Professorens Værge, han vilde faa en fire Stregs Fejl, og det vilde forringe Karakteren mindst én Grad. Naar saa de andre Smaafejl kom til, som Stilen naturligvis vrimled af, blev det nok 4 han fik. Kanske 5. Og han, som *kunde* og *skulde* havt det ret. Taarerne persed sig frem med Stik i Øjnene, og han gned dem ud over Kindbenet med Bagen af Pegefingeren.

In Asia profectus est. Aa, hvor det naged og grov. Det blev hans Død.

Var der da ingen Redning?

Han fôr op og begyndte at gaa paa det lille, aflange Gulv med lange, langsomme Skridt.

Var der Mening i, at det skulde gaa et Menneske saaledes? Kunde Retfærdighedens Gud se rolig paa dette? Skulde han kanske straffes for noget? Han havde dog bedt saa pent til Gud om Morgenen, før han gik op. Hvis han endda havde vært forsømmelig med Bønnen —, men nej, ikke *det* engang. Og han vidste heller ikke noget andet særdeles syndefuldt, han havde bedrevet i disse Dager. Var da Gud lunefuld og upaapasselig —? Ja, for dette saa jo ud som den pureste Ondskab af Tilfældet, aldeles som om Gud havde glemt at passe paa. Hvorfor lod Gud ham skrive det gale, naar han vidste, at han kunde sine Ting? Eller hvorfor lod han ham ikke idetmindste se det deroppe, istedetfor at vente, til det var for sent.

Nej, men det kunde ikke være muligt, at Gud var fornøjet med dette. Han maatte jo ærgre sig over det, han og, saasandt som han var Sandhedens og Retfærdighedens Gud. Kunde han da ikke hjælpe ham paa en eller anden Maade? Indgi i Professorens Hjærte,

hvorledes det hang sammen. Ja, men der var jo ogsaa Censorerne; det var ikke sagt, at de tog imod Fornuft, selv om Professoren lod sig sige. Men Gud, som var almægtig, tænk almægtig! — maatte jo kunne styre en Raad, naar han vilde. Det gjaldt altsaa bare at faa ham til at ville.

Naturligvis. Be skulde han, be, saalænge der var Aande i ham, be, saa en Sten maatte svare. Naar han saa havde bevæget Guds Hjærte, vilde han rolig gi sig over i Visheden om, at han var bønhørt og hjulpen. Og han vilde ikke tænke mere paa hele Historien, ikke se for sine Øjne hverken Asia eller Asiam. For Tro maatte der til. Troen var Betingelsen, uden den var Gud døv. Tro som et Sennepskorn kunde flytte Bjærge. Stolte, herlige Tanke!

Han gik bort og laaste Døren. Saa la han sig paa Knæ ved Sengen, støtted Albuerne paa Sengekanten og holdt de foldede Hænder i Vejret.

«Fader i Himlen, Du, som er alle Folks Fader, ondes og godes, troendes og ikke tro-

endes, Du, som styrer alt og hersker over alt, løft dit Hode deroppe i din Himmel og lad dine Øjnes Lys trænge ned gjennem dette jordiske Hustag, helt her ind i Stuen, hvor jeg, Demitenden Hagbart Olivarius Jensen, Klokkersøn fra Voldens Præstegjæld i Søndmøre ligger paa Knæ og anraaber Dig. In Asia profectus est —» han stønned og strøg sig over Øjnene for at forjage Synet af disse Ord, der uafladelig viste sig for ham og sved ham ind i Sjælen.

«Fader, o min Fader,» begyndte han saa igjen med højere Røst, «tag din straffende Haands Tyngsel fra mig. Jeg har jo dog ikke fortjent et saa nedrigt og skammeligt Uheld. Hvad skal det være godt for? Du véd, o Herre, hvor meget der staar paa Spil for mig, hvor vigtigt det er, at jeg opnaar en god Eksamen. Og se, o Herre, mig vilde jo kun ske Ret og Skjæl, hvis der havde staaet Asiam og ikke Asia, og det maa sikkert være Djævelen, din og min og vor alles arge Modstander, der har ladt min Pen begaa denne gruelige Bommert.

Og nu er det min underdanige og bestemte Begjæring til Dig, Du al Almagtens Ophav deroppe, at Du retter Fejlen for mig. Du kan jo, naar Du vil, og det koster Dig ingenting. Du, som før i Tiden baade selv og gjennem dine Tjenere har udført saa mange store og gode Gjerninger, kan vel ogsaa nu gjøre dette smaa uskyldige Miraklet, naar et Menneske beder Dig saa inderligt derom. Og jeg *tror* Herre. Jeg tror, ikke alene, at Du *kan,* men ogsaa, at Du vil. Jeg tror det fuldt og fast og sikkert. Amen.»

Han stod op og stilled sig hen ved Vinduet, hvorfra han kunde se Uranienborgskoven. Skulde han nu sætte sig til at læse paa Tysken, som var det første mundtlige Fag, han skulde op i, eller kanske gaa sig en Tur i det vakre Vejret og komme hjem til Aftensmaden og lægge sig tidlig, og før han sovned, minde Vorherre om det, han vidste.

Ja, han vilde ud.

Alligevel blev han staaende og stirred langt

frem for sig med de runde, lyse Barneøjne, som skinned efter Taarerne og Bønnen.

«In Asia profectus est» — Nej, men hvad var dette for noget? Han havde jo lovt Vorherre, at han ikke vilde tænke paa det mere, og nu hang alligevel Stilen ret op og ned for hans indvendige Øjne, og han maatte læse op igjen og op igjen det Stedet dernede tilvenstre, hvor der stod: *in Asia profectus est.*

Han greb sin Hat og styrted ud.

«In Asia profectus est», han ikke alene saa det for sig paa Træstammerne, i Luften, paa den grusede Skovvej, paa Husklyngen der borte tilhøjre, han gik ogsaa og tygged det op og op igjen inde i sig. Med Magt prøved han at tænke paa andre Ting, men det lykkedes ikke.

In Asia profectus est.

Saa stod han stille og grubled.

Han mente jo, at han havde tat Byrden af sig og havde lagt den over paa Vorherre, men nu gik han ligefuldt og slæbte paa den. Var dette Tegn paa, at Gud ikke havde bøn-

hørt ham, siden han ikke ejed Magt til at faa det fra sig, endda han vilde og stræved?

Det var vist saa.

Saa maatte han be om igjen og anderledes.

Han snudde og gik tilbage mod Briskeby.

Mere ydmyg, mere ruelsesfuld, meget mere opfyldt af Selverkjendelse maatte han være, naar han voved at bøje Knæ for den strænge Hjærtegransker deroppe og be ham om noget. Han havde pukket paa sin Ret og frækt fordret, hvad han krybende skulde ha tigget og tryglet om. Saaledes forholdt det sig. Gud fandt ikke Behag i hans Bøn. Han skulde vride sig som en Orm for hans Fødder, han skulde bringe ham sin blødende sønderbrudte Sjæl til et rygende Brændoffer for Herren. Det forlangte Gud.

Da han var kommen op paa sit Værelse, laaste han atter Døren og la sig næsegrus ned paa Gulvet og i brændende fanatiske Ord begyndte han at udøse sit Hjærte for Herren. Han skreg det ud dæmpet stønnende, og blev længe liggende med Hagen hvilende paa de

foldede Hænder, og Hodet tilbagebøjet, saa det værked i Nakken. Tilsidst brast han ud i hulkende Graad og lod Ansigtet falde plat ned paa Hænderne, som laa flade mod Gulvet.

Da han endelig rejste sig, følte han sig trøstet og lettet, og da han atter gik ud, lykkedes det ham næsten ganske at holde Asia vække fra sine Tanker.

Fuld af Mod og Fortrøstning la han sig til at sove om Aftenen, men da han vaagned om Morgenen, faldt: in Asia profectus est — atter over ham med nagende Tyngsel, og mens han vasked og klædte sig paa, saa han hele Tiden Bommerten for sig. Og han tænkte sig de umuligste Tilfælde, som kunde ha reddet ham, blandt andet, at det pludselig var blet Solformørkelse, eller at der havde lydt det Raab gjennem Salen: Universitetet brænder, eller at han havde faat ondt og var seget ned af Stolen, netop som han skulde til at oversætte det om Asia, og de havde maattet bære ham bort.

Hans Kinder brændte og det hamred i Tindingerne.

Men hvad kunde det hjælpe at tumle med dette? Det var som at slide Saften og Kraften ud af sig selv. Nej at be, be paanyt igjen, det var det eneste. Kanske Vorherre havde glemt det. Han havde jo tusen Millioner Ting at tænke paa og befatte sig med. Det gjaldt at holde ham vaagen.

Saa bad han igjen længe og inderligt og satte sig nogenlunde beroliget til Læsningen. Men ud paa Dagen begyndte han at spekulere paa, hvorledes monstro Vorherre skulde bære sig ad med at faa Fejlen rettet. Stilen havde jo Professoren, og den laa naturligvis vel forvaret i en laast Skuffe eller i al Fald paa hans Skrivebord inde i en stor Protokol. Hvis nu Vorherre vilde gjøre dette Miraklet, saa maatte det altsaa foregaa om Natten, men da var jo Dørene laaste.

Pyt, hvad gjorde det? Vorherre var nok Kar for at gaa gjennem lukte Døre, han. Tro, om han vilde selv eller sendte St. Peter, eller

en af Erkeenglene? Han kunde jo ogsaa la Professoren gaa i Søvne og faa det rettet paa den Vis. Eller han kunde bare ville det, bare tænke det deroppe i sin Himmel. Gud sagde: Det vorde Lys, og det blev Lys. Han talte, og det skeede, han bød, saa stod det der.

«Jeg tror, Du sidder her og vil hjælpe paa Vorherre,» sa han pludselig højt og lo.

Men alligevel, Tvilen og Anfægtelsen vendte stadig tilbage. Hver Morgen sank han tilbage i Modløshed, for saa inden Aften gjennem mange Svingninger at ha kjæmpet sig frem til Tro og Haab og Sikkerhed.

Saaledes gik Dagene.

Natten før Censuren skulde falde, drømte han, at han saa sin latinske Stil ligge paa et Alter. Papiret var saa langt, at det hang ud over Kanten og naaed ned til Fryndserne paa Alterklædet. Helt nede tilvenstre saa han: in Asia profectus est. Saa med ét holdt han en Pen i Haanden, som drypped af Blæk, og saa vilde han gaa hen og sætte m'et til, men i det samme hørte han en stærk Susen oven-

over sig. Han løfted Hodet og saa op, og da var Taget borte, og en stor hvid Haand daled langsomt ned over Alteret. Da den naaed Stilen, strakte Haanden Pegefingeren ud og skrev med Neglen dernede tilvenstre. Saa suste Haanden, stor og hvid og stille op igjen, højt, højt op og blev borte.

Saa vaagned han, og fra da af var der ikke et Øjebliks Tvil i hans Sjæl om, at Gud egenhændig havde rettet Stilen.

Næste Dag, da Professorerne paa Universitetet læste op Karaktererne, stod han rolig og sikker med straalende Blik i de lyse Øjne. Da Turen kom til ham, og han hørte, at han havde faat bedste Karakter i Latin, at Stilen altsaa havde vært fejlfri, følte han det dog som et Stød gjennem Legemet, og han fôr sig med Haanden over Ansigtet.

— Hagbarth gik ikke i Russelaget om Aftenen. Han var altfor opfyldt af Miraklet, som var vederfaredes ham. Han maatte være alene for at undre sig og takke. Og i Ensomheden

lovte han Gud, at Præst vilde han bli og intet andet.

Præst blev han ogsaa. Og aldrig en eneste Gang i hans lange fromme Liv faldt det ham ind, at han kanske alligevel havde skrevet det rette: in Asiam profectus est.

FORRAADT.

(1892)

I.

Naa Riber, er Du allerede færdig?» spurgte Ingstad sin Svigersøn, den store, brudgomsklædte Kaptejn Riber, der med sit blonde Helskæg, sine godmodige, lidt skjæve Øjne og den brede, gulhvide Skaldepande, nærmest ligned en Russer.

Riber løsned Servietten, der var stukket ind under det hvide Slips og i Folder faldt ned over hans brede, fremstaaende Skjortebryst lige til Knæerne, og kasted den paa Aftensbordet, hvor de mandlige Bryllupsgjæster staaende tog for sig af de lækre, kolde Sager. Derpaa gav han sig til at liste rundt i Spisestuen og at kige ind i de tilstødende Værelser, hvor der serveredes Te og Smaakager for Damerne.

Ingstad fulgte ham med Øjnene. Han liksom kjendte det paa sig, at Svigersønnen var i slet Humør. Hurtig satte han Gaffel og Tallerken fra sig og gik hen til Riber, der nu i skraa Stilling læned sig op mod Chifonnieren i Hjørnet.

«Hvor er Aurora blet af?» spurgte Riber og plirte misfornøjet med Øjnene.

«Hun er vel sagtens inde og siger Farvel til Pigerne og de Smaa,» svarte Ingstad venligt, mens han med Hænderne paa Ryggen sagte vugged frem og tilbage foran Riber. Han holdt sit graa Hode rankt tilbagebøjet, og saa ud i Luften med sine klare, snille Øjne.

«Sig mig, er Aurora lunet og fuld af Nykker?»

«Nej men kjære Dig, Riber, hvor falder Du paa det?»

«Det er, som min Mor siger,» mumled Riber og skjøv Maven og Brystet frem, saa hans kraftige Skikkelse med de svære Skuldre bagfra beskrev en indadgaaende Bue:

«Kjend hinanden i 7 Aar, og gift Dere saa, hvis Dere ikke har tabt Lysten.»

«Aurora har altid været det snilleste Barn, Forældre kan ønske sig,» vedblev Ingstad sagtmodigt. «Men husk, hun er saa ung, knapt 17½ Aar, og nu skal hun jo forlade sit Hjem for bestandig.»

Han vented lidt, men da Riber bare stod og knurred, fortsatte han i halvt spøgende Tone: «Du maa bære over med hende, Riber, hvis der skulde komme noget i Vejen. Det er ikke nogen Spøg, skal Du vide, at skulle ud paa Langtogt med en gammel Sjøulk som Dig. Stakkels Liden.»

«Begynder Du nu ogsaa paa den samme Lektie,» sa Riber irriteret. «Andet har jeg ikke hørt i hele Dag, ligefra vi satte os til Bords, og alle Onklerne og Husvennerne begyndte at flæbe og snuse sine Taler ud af sig. Hvad tænker de paa, de Stortosker? Aurora maa jo ha faat det Indtryk, at nu skulde hun udleveres til Bøddelen.»

«Du sa jo selv i din Tale,» begyndte Ingstad —

«Ja hvad Fanden skal en kunne sige i saa'nne Taler, som er det største Fillekram, Folk endnu har fundet paa. Og især naar en kommer lige fra Kirken, ør i Hodet efter alt det Præstevævet, en har staat og hørt paa. I ethvert Fald,» vedblev Riber mere og mere ærgerlig, «kunde det vært vel blaast med det, jeg sa. Jeg Fæ, som ikke ante, at det var Tappen af en Tønde, jeg tog.»

«Det gjør mig ondt, at Du har følt Dig stødt, Riber.»

«Jeg tænkte, Bryllup skulde være en Glædesfest, jeg,» sa Riber i en muggen formildet Tone, «og ikke et Begravelsesselskab efter Noder.»

«Og saa den Onkel Pitter, som har hængt over mig hele Tiden med sine Formaninger og sin Fyldegraad,» vedblev Riber. «Sørg for, at han ikke mere kommer mig nær i Kvæld, ellers drejer jeg Næsen rundt paa ham, saa Tippen vender opover. Uf den Næsen hans,»

tilføjed han derpaa med Afsky. «Han snakker med den mere end med Munden.»

«Aa, Onkel Pitter Stakker, han er jo saa gammel.»

«Ja, der har vi det!» Riber lo haansk. «Den ene er for gammel og den anden for ung. Sig mig, hvorledes forholder det sig med Aldersgrænsen for dette Røre' af en Husjomfrukjærring, som Dere havde været saa venlig at plasere ligeoverfor mig ved Bordet? «Ja Riber ja,» han slog om i en tynd, læspende Tone, «pas endelig godt paa Skatten vores», og saa rakte hun hver Gang sin Strikkepindarm tværs over Bordet, og gav sig ikke, før jeg klinked med hende. Tilsidst sa jeg temmelig højt: Hold Kjæft, og satte mig ned lige for Næsen hendes, uden at klinke. Bli kaldt Riber af saan en Peppermadam! Jeg har sgu aldrig drukket Dus med hende.»

«Det var altsaa derfor hun fik Krampegraad og maatte føres fra Bordet,» sa Ingstad medlidende. «Du maa da tænke paa, at hun har været hos os fra vi blev gifte, og at —»

«Ja tænke mig her og tænke mig der! Tilsjøs bruger vi ikke at tænke paa saa'nne Fillegrejer.»

Ingstad rysted Hodet med en halvt betænkelig, halvt leende Mine.

«Se saa!» udbrød med ét Riber, atter ophidset. «Der har vi Onkel Pitter. Nu slider jeg Næsen af ham, saa meget Du ved det.»

«Very well, min kære Riber,» sa i det samme en tynd sprukken Stemme, og Onkel Pitter, høj og skranglet og kroget med brun Paryk og glatraget Ansigt stod foran dem. «Betænk nu alt, hvad jeg har sagt Dem,» han nikked med sin rødlige Dinglenæse, «alt, hvad jeg har sagt Dem.»

Riber gav et Prust ifra sig og rev Haanden op af Lommen.

«Husk paa Aurora, kjære Riber,» hvisked Ingstad. «Hun blir saa forfærdet, at hun aldrig glemmer det.»

Ribers Næsebor blev ganske hvide. Han glipped med Øjnene, og Mundvigerne skjalv. «Bare han ikke havde havt den Næsen,»

mumled han halvhøjt og stak atter Haanden til sig.

«Hvad behager?» Onkel Pitter saa stivt fra den ene til den anden.

«All right,» sa Riber og skifted Fod.

«Tak, min ædle Næstsvigersøn,» Onkel Pitter la begge Armene om Ribers Hals. «Havde jeg havt en Dattter, skulde Du faat hende. Hvad behager! Jeg sværger Dig det til.»

Riber søgte lempelig at løsne hans Arme fra sin Hals.

«Med Tillid og god Samvittighed,» snøfted Onkel Pitter videre. «For Du er et godt Menneske. Men balstyrig — aa Gud Fader bevare os,» han trued med Pegefingeren bag Ribers Nakke — «om jeg saa maa sige, brutal!»

«Slip mig nu,» sa Riber kort. «Der sidder Jomfru Thorsen henne ved Døren, og hende skal jeg absolut snakke med.» Han gjorde sig fri for Onkel Pitter og gik hen til den gamle Husholderske.

Da Jomfru Thorsen saa Riber nærme sig, letted hun sig hastig i Sædet.

«Bli bare siddende, Jomfru,» sa Riber opmuntrende.

Hun sank ned igjen paa Stolen og stirred forskræmt paa ham.

«Det glær mig at se Dem igjen, for De blev nok syg ved Bordet.»

Jomfru Thorsen vendte sit gule Ansigt om til Siden og kneb den indfaldne Mund tæt sammen.

«Jeg haaber, De befinder Dem bedre nu,» vedblev Riber indsmigrende.

«Aa, det kan vel være Dem det samme, Riber,» læsped hun muggent. «Og forresten, hvordan skal et retskaffent Menneske kunne befinde sig efter en Opførsel som Deres. Det var et Under, at jeg ikke fik Begavinger.»

Riber stod og saa paa hendes tandløse, fugtige Mund og følte pludselig Kvalme. Saa fôr hans Arme op af sig selv, og uden ret at vide, hvad han vilde, greb han fat i hendes Haarpynt, som han rysted og knased mellem Fingrene.

Jomfru Thorsen tog sig med begge Hænder

til Hodet og skreg hæst: «La mig være, Di Tølper! Er Di ikke den Onde selv, saa er Di sikkert en af hans jordiske Haandtlangere!»

Riber lo med Velbehag. Saa vendte han sig og saa sig om i Stuen. De var alle gaat, undtagen Onkel Pitter, som stod oppe ved Vinduet og uforstyrret rørte om i sit Toddyglas.

«Hør nu,» han drejed sig om til Jomfru Thorsen, der lam af Skræk sad og holdt paa sin Haarpynt med begge Hænder, mens hendes Katteøjne gnistred af Forbitrelse. «Jeg kom herbort for at gjøre mig gode Venner med Dem. De er en Perle, Jomfru Thorsen, det siger alle Ingstads, og jeg vil gjærne tro det. Men Sagen er den, at jeg havde glemt at kjøbe hjem med til Dem den Gave, jeg naturligvis havde tiltænkt Dem. Ærgrelsen herover gjorde, at jeg har vært, skal vi sige: to Gange lidt ubehøvlet mod Dem?»

«Jeg har al Tid vært en agtværdig Person,» Jomfru Thorsen begyndte pludselig at hulke, «lige fra min Ungdom af og endnu mere nu, da jeg er kommen til Skjæls Aar og Alder.

Derfor synes jeg, en Brudgom som Di, skal vise Agtelse for en, omendskjønt at en bare er en Simpel.»

«Ja vel, ja. All right Maam,» Riber maatte gjøre Vold paa sig selv for at vedligeholde sin venlige Tone. «Hvad jeg vilde be Dem om, var dette, at De fordeler disse Penger mellem Pigerne og andre, som kanske har havt med Brylluppet at gjøre.» Han tog en Tispecieseddel op af sin Vestelomme. «Vil De gjøre mig den Tjeneste, Jfr. Thorsen?»

Hun tog Seddelen og mumled noget uforstaaeligt.

«Og her er til Dem,» vedblev Riber. «Det er 2 engelske Guldstykker, som De kan faa byttet inde i Banken hos Ingstad. Dem skal De ha, fordi jeg glemte Presenten til Dem. Vær nu snil og tag imod dem med det samme gode Hjærte, som de er givet af.»

Jfr. Thorsen rejste sig op og tog nejende imod Guldstykkerne.

«Di er alligevel et sjenerøst Mandfolk, Riber. Det har jeg altid sagt, og nu skal jeg

bli ved med det til min Dødedag, saasnart som at nogen taler ondt om Dem.»

«Jaja Jomfru. Saa skilles vi altsaa som Venner.»

«Aa Gud velsigne Dem, Riber.» Jomfruen rakte ham sin tynde, brunskrumpede Haand. «Jeg bærer aldrig Nag. Jeg tænker altid paa Skriftens Ord: Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes!»

I det samme kom Fru Ingstad, en brunhaaret, silkeklædt Dame ind i Værelset, og Riber gik hastig imod hende.

«Er Aurora færdig?»

«Straks Riber. Det er jo lidt underligt for hende. Hun hænger saa ved sit Hjem og sine Søskende. Nu skal jeg ind og skynde paa hende.»

Fru Ingstad forlod hastig Stuen og gik over en lang halvmørk Gang ind i Barnekammeret, hvor en Natlampes dunkle Skin lyste over fire Smaasenge og over Aurora, som slank og smal stod midt paa Gulvet i sin hvide Brudekjole, hvis lange Tyllslæb lod

hende synes højere, end hun var. Hun havde slaat Sløret tilside fra det blege Ansigt, hvis store blaa alvorlige Øjne ikke syntes at høre hjemme mellem de barnlig buttede Kinder.

«Saa Aurora min,» Fru Ingstad rørte let ved hendes Skulder.

Aurora slog Armene om Morens Hals og begyndte at græde.

«Ikke græde, Aurora.»

«Hvorfor kalder Du mig ikke Ory, som Du plejer,» hun fik kun med Møje Ordene frem gjennem den saare Graad. «Uf det Paafundet hans! Jeg vil ikke hede andet end Ory, hører Du Mamma!»

«Jaja Ory min. Men kom nu.»

«Jeg kjører ikke med ham! Jeg gjør det ikke Mamma.»

«Er Du forstyrret Barn?» Fru Ingstad greb Datteren om Armene og søgte at tvinge hende ud fra sig for at se hende ind i Øjnene.

«Jeg gjør det ikke, jeg gjør det ikke,» vedblev Ory hulkende og klynged sig fast til Moren.

«En Brud, som elsker sin Mand, gaar ind til Livets højeste Glæde. Og Du har jo tat ham frivillig og af Kjærlighed. Har Du ikke, Ory?»

«Jammen nu skal jeg jo ligge i samme Seng som han,» — hun slog over i en ilfærdig, vaandefuld Hvisken, idet hun retted sig op og gik fort bortover Gulvet, hvor hun gjorde Front mod Moren med Haanden paa Kommodekanten. «Bedstemor Riber har fortalt mig, at hun har tat sin Mors Brudeseng ned fra Loftet, og at den ogsaa skal bli min Brudeseng,» hun trak Vejret og saa paa sin Mor med en Mine, som om hun vented at se hende falde om af Forskrækkelse.

«Du har altsaa vidst det!» Ory strakte Halsen fremover. «Vidst det, og ikke sagt et Muk om nogen Ting til mig. Aa Mamma, Mamma, hvor kunde Du være saaledes!« Ory kasted sig ned paa en Stol og vred sig som i Pine.

«Hvorfor skulde jeg besudle din Fantasi,

før det var nødvendigt? Rejs Dig op, Ory, Du ødelægger din Kjole der mellem Skabene.»

Ory adlød og saa hen paa Moren med et smerteligt spørgende Blik.

«Du tar det saa unaturligt dette her, Ory. Og desuden, det er jo bare denne ene Natten.»

«Ja hvorfor kunde jeg saa ikke faat bli hjemme, netop denne ene sidste Natten?» sa Ory fortvivlet, mens hun gik rundt i Stuen og bed i sit Lommetørklæde. «Hvad skulde alle disse Anstalter med at bo hos Bedstemor Riber til? Aa, at Du kunde nægte mig det, Mamma, slig som jeg bad og trygled Dig.«

«Ja men kjære Dig, Ory, vi kunde da ikke ha lat Riber være paa Hotel selve sin Bryllupsnat. Bare for Folkesnakkets Skyld kunde vi det ikke.»

«Sig mig bare én Ting.» Ory stod stille foran sin Mor. «Tror Du, der er to Sovekahytter ombord i Skibet hans?»

«Det tror jeg sikkert. «Orion» er jo et af de største Skibe, vi har her i Byen.»

Ory betragted sin Mor med et gjennemtrængende Blik, som denne slog Øjnene ned for.

«Tror Du ikke, jeg sér det paa Dig!» udbrød saa Ory næsten truende. «Det er som en Sammensværgelse. Alle er imod mig.»

«Og dette skal være en Brud,» sukked Fru Ingstad og saa raadvild paa Datteren, der atter gik om paa Gulvet.

«Ja hvorfor har Du ikke sagt mig Besked om dette i Forvejen, Mamma? Saa kunde jeg ha reddet mig i Tide.»

«Jeg trode rigtignok, Dere Veninder havde god Greje paa de Ting. Havde det vært i *min* Ungdom, men nu da vi skriver 69?»

«Ingen Ting har jeg Greje paa,» sa Ory sitrende af Beklemthed. «Mally har en Gang fortalt mig, at man fik Barn af at være alene med sin Mand om Natten. Men det kunde jeg da forstaa maatte være noget Sludder.»

«Vær Du bare føjelig og snil, Ory, saa gaar al Ting godt. Det er slet ikke saa farligt, maa Du tro.»

«Du sa selv: besudle,» græd Ory. «Du vilde ikke besudle min Fantasi, sa Du. Aa Mamma, Mamma, at Du, som er min egen Mor, kunde være saa'n imod mig.»

«Jeg vil bare dit Vel min kæreste Datter. Ene og alene dit Vel. Og derfor er det min Pligt at sige Dig, at fra nu af har din Mand ubetinget Ret og Magt over Dig. Du maa være føjelig og lydig som et Lam, ellers blir han kun daarlig tjent med sin søde lille Kone. Og ellers sætter Du Dig op imod Guds Forordning, hvad der er det værste af alt.»

Ory knuged Hænderne fast om Lommetørklædet og sa ingen Ting.

«Men nu gaar det virkelig ikke an at vente længer.»

«Aa Gud, hvad skal jeg gjøre,» mumled Ory.

«Hvorfor græder Ory, Mamma?» lød det pludselig søvndrukkent borte fra en af Sengene, hvor en ni Aars gammel Gut rejste sig overende.

«Nu maa Du sove, Einar,» Fru Ingstad

gik hen og trykked ham lempeligt ned igjen paa Puden.

«Hvorfor græder Ory, spør jeg?» gjentog han grættent.

«Ory vilde bare ind og se lidt paa Dere, før hun rejser.»

«Er «Orion» kommen for at hente hende da?»

«Nej «Orion» ligger jo i London, ved Du. Nu skal hun og Riber rejse derhen, og saa gaar de ombord i «Orion».»

«Kom hen til mig da, Ory!». sa Einar utaalmodigt.

Ory gik hen til Sengen, la sig paa Knæ og tog hans Hode mellem sine Hænder.

«Naar jeg blir stor, skal jeg ogsaa være med paa «Orion». Ikke sandt Ory?»

«Jo. Men saa glemmer Du ikke Søster Ory, mens hun er borte? Vil Du vel, søde, snille Einar min?»

«Nej, men saa maa Du ogsaa huske paa alle de pene Tingene, Du har lovt mig, naar Du kommer hjem igjen. For det har Du sagt

hele Tiden, at Du kommer hjem igjen?» Han greb Søsteren fast under Hagen og saa barsk paa hende.

«Ja naturligvis, Einar. Og jeg skal heller ikke glemme de pene Tingene, det kan Du være sikker paa.»

«Riber har ogsaa lovt mig. Det maa Du minde ham paa.»

«Ja,» hvisked Ory.

«Ory græder alligevel, Mamma,» udbrød saa Gutten. «Hør Ory,» han tog fat i hendes Øre, «hvis Riber ikke har vært snil mod Dig, saa skal jeg skjære ham i tusen Stykker med Foldekniven min, saasnart Dere kommer hjem igjen.»

«Fy, Einar», trued Moren.

«Men jeg græder slet ikke, Einarmann,» sa Ory med en vaad og munter Stemme. «Jeg er bare saa forkølet.»

«Kom nu, Ory.»

«Nej vent lidt Mamma, da!» Einar slog Hænderne fast om Orys Nakke. «Skal der nu

ikke mere staa Frøken Ingstad paa Brevene dine? Skal der nu staa Frøken Riber?»

«Fru Riber,» retted Moren.

«Jammen saa blir jo Ory liksaa gammel som Du, Mamma.»

«Farvel Einar, søde lille Broren min. Hils Lolly og Letty og Knut, naar de vaagner imorgen.»

Mens Moren la Tæpperne tilrette over Einar, gik Ory rundt og kyssed de sovende Smaa.

Med et rask Greb om Orys Skuldre førte saa Fru Ingstad hende med sig.

De kom ind i Sideværelset, hvor Rejsetøjet laa med brusende Skindbesætning og tilsvarende Hue og Muffe. Fru Ingstad trykked Ory ned paa en Stol, satte sig paa Huk foran hende, og trak de skindforede Støvler udenpaa Silkeskoene. Saa tulled hun hende ind i et langfryndset gult Sjall, hjalp hende Kaaben paa, og knapped den foran.

«Nej se, hvor Huen klær Dig! Her er Muffen, Hanskerne ligger indeni.»

«Og nu, min kjære, søde velsignede Datter.»

Fru Ingstads Mund blev med ét bleg, og det bæved om de tynde Læber. «Nu maa Du være snil og fornuf» — mere fik hun ikke frem. Hun laa i tilbagetrængt Graad om Datterens Hals.

«Det er ikke værre for Dig end for enhver anden. Husk, at den Vejen skal vi jo helst alle.»

Hun vented lidt, og vedblev saa: «Du er bleven forfærdelig forkjælet, ikke bare af os herhjemme, mindst af os, men af alle, alle andre. Husk paa det, Ory min, for nu blir Livet anderledes.»

«Ja, ja i Guds Navn da. Farvel mit kjære, kjære Barn,» kom det saa næsten uhørligt.

Ory stod stiv og stille. Der var kommet nogle røde Pletter paa hendes hvide Kinder, og de mørke Øjne lyste koldt.

«Hvor det gør godt at se Dig saa fattet. Nu er Du ikke bange mere. Er Du vel, Ory?»

«Det nytter saa ikke til noget,» svarte

Ory med en underlig indskrumpet Stemme. — «Jeg har ikke sagt Farvel til Pappa.»

«Det gjør det samme. Jeg skal hilse ham fra Dig.»

«Sig saa til Riber, at jeg er færdig,» sa Ory langsomt og dumpt.

II.

Kort efter kjørte Ory afsted med sin Brudgom, som sad lidt fremoverbøjet med opknappet Overfrakke og Hatten i Nakken.

Ory trykked sig tilbage i Vognhjørnet og holdt Benene tæt ind til Sædet. Med skarpt lyttende Øren vogted hun paa Riber, mens Ordene: Underdanig, lydig som et Lam, Brudeseng og Guds Forordning dansed rundt i hendes Hjerne, saa hun kjendte det i Panden og i Nakken.

Bare han ikke rørte sig — eller begyndte at sige noget. Værge sig med Hænderne, be for sig rigtig vakkert —.

Det klemte for Brystet, saa hun knapt kunde puste.

Endskjønt — det vilde være bedre, om han sa noget. Denne Taushed var liksom straks før Dommedag. — Han var jo altid saa snaksom ellers. Hvad mon han sad der og pønsed paa.

«Ha, ha, ha!» lo Riber pludselig smældende højt.

Ory fôr sammen og blev endnu mere angst, men da Ribers Latter blev hjærteligere og hjærteligere, spurgte hun lettet om, hvad der gik af ham.

«Stakkels gamle Præstetutlingen,» fik Riber frem gennem Latteren, «han blev saa forbløffet, da jeg rev Haanden min ud af din og tørred mig i Issen, saa jeg hørte det knak i Knæerne hans.»

«Ja, det var nu ogsaa underlig gjort,» sa Ory. «Midt i Fadervor, da vi laa der og knælte foran ham.»

«Men han spytted jo paa mig, da han nøs, forstaar Du. Er det passende for en

Provst at nyse midt i Velsignelsen over Brude-parret?»

Ory lo saa smaat.

«En prægtig gammel Fyr,» vedblev Riber oplivet. «Blev du ikke fuld af Latter, da han raabte: Jag mig den Hunden der ud af Kirken?»

«Og med saa'n dejlig ilsket Stemme,» faldt Ory ind.

«Ja saa inmari ilsket,» sa Riber og lo igjen. «Saa inmari ilsket,» vedblev han et Par Ganger med et langeligt Tonefald, som vilde han nødig la Emnet fare.

Efter dette sad de en Stund tause. Riber syntes optat af egne Tanker, og Orys Angst kom igjen. — Ikke engang hendes Forældre, som var *saa* gamle og *saa* godt kjendte, laa i samme Seng. — — —

«Sig noget da, Aurora,» det lød som et Klask midt i Stilheden. «Du sidder der saa udeltagende. Lad mig i det mindste faa fat paa Haanden din.»

Ory rakte ham Haanden. Han krængte den uknappede Hanske ud over Fingerspid-

serne og begyndte at kysse Haanden baade udvendig og indvendig, mens han rykked hende nærmere. Ory gjorde sig saa smal, hun kunde, og sad tilsidst mere paa Vognvæggen end paa Sædet.

«Hvad er der i Vejen med Dig?» spurgte Riber, og Ory kunde høre paa Stemmen, at han rynked sine Bryn. «Svar da, Aurora!»

«Jeg kan ikke like, at Du kalder mig Aurora,» trykked hun ud af sig.

«Ikke andet! Det kan vi snart bli enig om. Giv mig et Kys, saa skal jeg straks sige Ory,» han vendte sig pludselig imod hende og greb om hende med hele sit store, tunge Legeme.

Ory skreg. «Ikke gjør saa'n! Aa Gud, ikke gjør saa'n!»

«Dette ser ud til at skulle bli en dejlig Historie,» mumled Riber, idet han hastig slap hende og satte sig over paa Forsædet.

«Saadan gjorde Du ogsaa igaar Aftes ude i Gangen, da Du sa Godnat,» vedblev Ory klynkende. «Men det maa Du ikke.»

«Er det kanske derfor, Du har været saa underlig idag og ikke engang vilde trykke min Haand, da Gamlingen læste Velsignelsen over os?»

«Ja *derfor* og,» nikked Ory.

«Pyh!» blæste Riber. «For en Barneunge!» Han satte sig knurrende tilbage i Vognen, men lidt efter retted han sig op igjen og sa muntert: «Hvad skal jeg finde paa for at faa Dig i godt Humør, Ory? Skal jeg springe ud af Vognen og gi mig til at slaa Kolbøtter langs Landevejen?» han lod som han vilde støde Vogndøren op.

«Nej, er Du gal!» udbrød Ory og greb ham forskrækket i Armen. I det samme svinged Vognen ind paa brolagt Gade, og Ory kunde ikke mere høre, hvad Riber sa.

Nogle Minutter senere holdt de udenfor Bedstemor Ribers Hus.

Riber hjalp Ory ud, og med hurtige Skridt sprang hun op ad den korte Stentrappe. I det samme blev Gadedøren aabnet, og Bedstemor Riber, som var kjørt iforvejen for at ta

imod de nygifte, stod strunk og stram i violet Silke med høje, hvide Strudsfjær paa Hodet og rakte Haanden ud imod sin Svigerdatter. Lyset fra Ganglygten oppe under Taget skar Ory i Øjnene.

«Velkommen,» sa Bedstemor Riber med sin træede Stemme. «Og Du, Adolph,» hun vendte sig straks om til Sønnen, «Du er den sidste af Gutterne mine, som jeg gifter bort. Jeg haaber, at Du aldrig maa komme til at angre det.» Hun omfavned ham kort, og lod derpaa sine Hænder et Øjeblik løst dvæle paa Orys Skuldre.

«Ane!» raabte hun saa, og drejed sig om mod en aabentstaaende Dør i Baggrunden.

En graahaaret, meget mager Stuepige i hvid Strimlekappe og langt hvidt Forklæde udenpaa den sorte Søndagskjole, viste sig derpaa med et tændt Lys i Haanden.

«Gratulere' Kaptein Adolph og gratulere' Frøken,» sa hun og gjorde to smaa Kniks med de gamle, stive Knæ.

«Tak Ane,» Riber rakte hende sin store,

velformede Haand. «Du har baaret mig paa Armene dine, fra jeg ikke var mere end en alenlang Purk. Hvis jeg dør før Du, kan Du gaa op i Skifteretten og fordre Pension efter mig.»

«Jeg siger Tak, Kaptein Adolph, men Pension har jo hanses Mor sat ud fore mig. Jeg synes, det kan være nok med alle de hjemførte Gaverne, han har forært mig. Ja Frøken kan tro, hun faar en Stadsmand til Mand.»

«Frøknen er forresten Frue nu,» bemærked Bedstemor Riber skarpt. «Men gaa nu med Ane, Aurora, og lad hende hjælpe Dig. Jeg kommer op og siger Godnat. Saa sætter vi to os ind i dit Værelse saalænge, Adolph.»

Ory steg op ad den lange, stejle Trappe. Ane gik foran og lyste. Et Par Ganger snubled Ory i sin Kjole og maatte gribe i Rækværket for ikke at falde.

«Skal jeg kanske gaa bagefter, Frøken?» spurgte Ane venligt.

«Nej Tak, Ane, nu er vi jo straks oppe.»

De kom ind i et Bagværelse, som var oplyst af fire tykke Vokslys i Sølvstager. Der var to høje Vindusfag midt imod og en vældig Dobbeltseng paa den ene Langvæg. De hjemmefilerte Gardiner var trukket tæt sammen foran de høje Jalousier, og Toiletbordet med Spejl over borte i Hjørnet var indhyllet i hvidt. Paa Stolene og paa Komoden laa der hvide Hækletepper, og det gammeldags Omhæng, der næsten ganske skjulte Sengen, var ligeledes skinnende hvidt. I den massive Jernovn med Basunengle og Dyrehoder paa dens nederste Etage durred en spruttende Ild.

«Er det ikke et nydeligt Brudekammer, Frøken?» spurgte Ane og lyste stolt til alle Sider. «Fruen har selv gjort det istand, ja det vil sige, jeg har jo faat Lov at hjælpe til. Det er en saa'n højtidelig Forretning, synes jeg. En gaar og blir saa underlig vemodsfuld.»

«Jo, her er svært pent,» hvisked Ory med blege Læber.

«Og hun kan tro, Sengen er lækker,

Frøken.» Ane satte Lyset fra sig og slog lidt af Sengeomhænget tilside.

«Alting som Sne. En Brud skal begraves i hvidt. Ja, for det er jo alligevel som en Begravelse, Frøken. En forlader ét Liv og gaar ind til et andet. Hvidt Betræk paa Overdynen ogsaa, med fine Blonder, som Kaptein Adolph sin salig Bedstemor selv har strikket.»

«Dynen,» sa Ory, som stod midt paa Gulvet med en Mine som hos en Anholdt. «Er der ikke to Overdyner?»

«Hvad skal det til? Et Brudepar kryber dog sammen alligevel.»

«Hun er da ikke bange, Frøken,» spurgte saa Ane i en helt anden Tone og saa deltagende paa Ory.

«Jo, Ane, jeg kan ikke hjælpe for det,» Ory begyndte at græde med sammenbidte Tænder.

«Stakkes liden Frøken,» sa Ane og strøg Ory med begge Hænder ned over Ryggen. «Ok ja, det ukjendte, det ukjendte, det for-

skrækker altid os skrøbelige Mennesker. Og især saa'n en liden Fugl som hinner. Men husk, Herren har sagt, at de to skulle vorde ét Kjød.»

«Sig ikke sligt, Ane,» bad Ory med en Gysen. «Det høres saa fælt.»

«Bare springe op i det, Frøken. Det skal saa til alligevel. Jo fortere det er overstaat, jo bedre. Men nu maa vi sandelig klæ hinner af. Ellers har vi Fruen, før vi véd Ord af det.» Hun begyndte at hjælpe Ory Overtøjet af, og tog dernæst fat paa Kransen og Sløret, som hun omhyggelig la fra sig paa Komoden.

«Nu kan De godt gaa, Ane. Jeg skal gøre Resten selv.»

«Nej, men om hun kan, Frøken. Kjolen er jo hægtet bag.»

«Ja, men nu er der intet mere,» sa Ory, da hun var bleven afført Brudekjolen. «Jeg vil helst hjælpe mig selv. Det er virkelig sandt, Ane.»

«Jaja Godnat da, Frøken,» hun rakte Haanden ud.

«Godnat, Ane, og Tak. Tak for alt godt i den Tid, jeg har kjendt Dem.»

«Gud Fader være hos hinner og styre og retlede hinner paa Livets tornefulde Vej,» sa Ane med bævrende Stemme. «Godnat, og sov behageligt. Forresten saa ses vi jo imorgentidlig, før hun rejser.» Hun gled stille ud af Døren, med Lyset i Haanden.

Straks Ane var borte, skjøv Ory Skoene af sig og sprang op i Sengen med Korset og Slæbskjørt og det hele. Hun trak Dynen over sig lige til Hagen, og laa og lytted spændt.

Et Øjeblik efter var Bedstemor Riber kommen ind.

«Naa Aurora, det var bra. Saa er alting i Orden. Brudekransen og Sløret skal jeg opbevare for Dig, men Kjolen? Vil Du ha den med, saa er der Plads i den lille Haandkuffert.»

«Nej Tak,» sa Ory hurtigt. Lad den bare bli hjemme hos Dig, Bedstemor Riber.»

«Som Du vil. Jeg skal nok passe godt paa den. Saa er der vel ikke mere,» hun saa sig om i Stuen og nikked tilfreds.

«Godnat da, min kære Svigerdatter,» hun bøjed sig ned over Sengen og kyssed Ory paa Kinden. «Lad mig nu se, vi faar Glæde af Dig, først og fremst Adolph naturligvis. Og hør en Ting: Du maa ikke kalde din Mand for Riber, han liker det ikke.»

«Nej,» mumled Ory.

Saa gik den gamle Dame, og næsten i samme Nu kom Riber fremdeles med opknappet Frakke og Hatten i Nakken.

Han skotted stjaalent til Sengen og begyndte saa at klæ sig af med hurtige, dirrende Fingre.

Ory iagttog ham gjennem en let, hvid Taage bag de næsten lukkede Øjne; hun trykked Hænderne tæt ind mod det stive Korset, mens hun saa noget stort lyst med Mellemrum kaste noget fra sig paa Borde og Stole.

«Skal jeg slukke Lyset?» lød det saa lavt hen til hende.

«Nej, ikke sluk,» kom det hastig til Svar.

«Som Du vil, min elskede,» Riber gik hen til Sengen og steg op i den.

I samme Øjeblik var Ory fremme paa Gulvet; hun greb sin Pelskaabe, trak den paa og satte sig ved det fjerneste Vindu.

«Aldrig sét paa Mage til Jentunge,» udbrød Riber, som siddende oprejst i Sengen havde fulgt hendes Bevægelser med stirrende Øjne. «Her er jeg saa tilbageholdende og hensynsfuld som noget Menneske *kan* være. Du skulde faat en af de rette, Du!»

Ory svarte ikke. Hendes forskrækkede Øjne slap ikke Riber et Sekund, og Hænderne var fast foldet over det ene Knæ.

«En dejlig Brudenat denne,» sa Riber efter en Stunds Forløb; han lo sagte og lod sit Hode falde ned paa Puden.

Saa gik der vel en ti Minutter i fuldkommen Taushed. Ory trak Vejret lydløst og forsigtig, og Riber rørte sig ikke.

«Hør Du, Ory,» sa saa Riber og la sig helt om paa Side for bedre at kunne se hende. «Skal Du sidde der inat?»

Ory nikked.

«Saa ved jeg ikke bedre end at fortælle Dig en Spøgelseshistorie. Vil Du ha den?»

«Uf nej da,» sa Ory og krøb sammen inde i Kaaben.

«Jo. Nu skal Du høre noget mærkeligt. Det vil adsprede Dig, og det er netop det, Du trænger til.»

«Det var en Nat i Kanalen paa den første Rejsen, efterat min gamle Far var død. Det var blet Ruskevejr paa Hundevagten, og jeg havde været paa Dækket et Par Timers Tid. Henimod Femtiden gik jeg nedenunder og kom ind i Salonen, Du ved, med Kobberovnen borte i Hjørnet og de store Vinduer i Agterenden, som var uden Luger, fordi Vejret havde været saa fint. Det var begyndt at dages, og Graalyset seg ind baade gjennem Vinduerne og fra Skylightet. Just i det samme ser jeg en høj, tynd Skikkelse i Oberstløjtnants-

uniform staa og læne sig mod Kaminen, og den stirred paa mig med fæle smaa Fosforøjne. Jeg studsed lidt og saa paa Fyren, og tilsidst blev mit Blik hængende ved hans blanke, skinnende Støvler, og i samme Øjeblik vidste jeg, det var min Far, for saalænge jeg kan huske tilbage, har han altid, selv i det ægteste bergenske Regnvejr, gaat med Støvler saa blanke som et Spejl. Og tænk Dig, Ory, da jeg havde gjenkjendt ham, blev jeg saa mærkværdig forvirret, at jeg slet ikke husked paa, at han var død men syntes, det var ganske naturligt, at han stod der.»

«Far, siger jeg saa og gaar hen imod ham. Hvad Tid kom Du ombord? Men da vendte han sig og pegte med udstrakt Arm hen imod Vinduerne. Saa drejed han Hodet og saa truende paa mig, og idetsamme blev han mindre og mindre og svandt væk i en lys, gul Taagerunding.»

«Du skræmmer Livet af mig,» udbrød Ory og styrted hen til Sengen.

«Nej, men tænke sig at behandle et

Spøgelse saa nonchalant,» vedblev Riber hensunken i Erindringen. «Det var rent forkjert af mig og det var derfor, han trued til mig, Gamlen.»

«Uf, jeg er saa bange,» sa Ory forknyt.

«Sæt Dig paa Sengekanten og lad mig holde Dig i Haanden,» foreslog Riber. «Saa gir det sig nok.»

«Det var forresten mærkeligt, at han netop skulde pege paa de Vinduerne,» fortsatte Riber tankefuld. Og lidt efter rysted han Hodet med et aandsfraværende Blik og tilføjed: «Ja, for jeg har undertiden tænkt paa at springe over Bord netop den Vejen.»

«Er Du gal!» udbrød Ory. «Hvorfor, da?»

«Aa, naar jeg har havt Ærgrelser med Folkene og Styrmændene og især, naar Vinden har været kontrari, og jeg ikke er kommen af Flækken Ætmaal efter Ætmaal. Jeg taaler ikke sligt.»

«Taaler Du ikke sligt?» spurgte Ory forbauset.

«Der skal ha vært en Skipper fra Mandal,

som en Gang i Tidèn tog Livet af sig paa den Vis,» fortalte Riber videre med det samme fraværende Blik. «Men det er vist over 100 Aar siden, og saa har han vel havt Delirium, Stakkeren.»

«Eller vært afsindig,» sa Ory.

«Ja, de to Ting kommer ud paa ét. Satan ogsaa, at jeg skal tænke saa meget paa den Tosken. Hvad kommer han mig ved!»

«Nej, hvad kommer han Dig ved,» gentog Ory og strøg sagte over Ribers Haand, som hun krampagtig holdt fast paa.

«Men hør nu, søde Ory min, nu maa Du sandelig i Seng. Husk, Du skal være frisk til imorgen, og hele Natten gaar jo for os.» Han knapped op hendes Kaabe og vilde trække den af hende. «Kom nu, Aurora, la mig faa Dig, som jeg har Ret og Lov til.»

Et Glimt af Angst og Mod fôr med en Farveskiftning hen over Orys Ansigt.

«Ja, ja, Riber,» sa hun frejdigt. «Vent bare et Øjeblik. Hun rejste sig fra Senge-

kanten og tog sin Hue fra det lille Bord ved Vinduet.

«Hvad vil Du med Huen?»

«Det trækker jo paa Gangen,» svarte Ory og forsvandt gjennem Døren med et Lys i Haanden. Hun sprang ned ad Trappen lige til Gadedøren, satte Lyset paa Gulvet og saa sig om med et lyttende Blik. Saa drejed hun Nøglen om i Laasen, aabned Døren og lod den med et Smæld falde til efter sig.

Ude paa Gaden, løb hun først nogle Skridt, men saa besinded hun sig paa, at det vilde være klogere at gaa, for at Vægteren ikke skulde fatte Mistanke.

Hun tog Vejen hjemover.

Riber, som havde hørt Smældet af Gadedøren, var i samme Nu sprunget ud af Sengen, og havde i Huj og Hast iført sig nogle Klædningsstykker. Med den lange Overfrakke hængende over Armen, styrted han gjennem Huset ud paa Gaden. Det varte ikke længe, før han indhented hende.

«Aurora,» sa han forpustet og greb hende

i Armen. Hun stansed angst og overrasket over den Ømhed og Myndighed der var i hans Stemme.

«Aurora, hvad har jeg gjort Dig, at Du bærer Dig saaledes ad? Hvorfor vil Du berede mig den Tort og Skam? Fy Dig an! Ærlig og redelig har jeg bedt Dig om at bli min, fordi jeg var saa glad i Dig, at det stod for mig som mit Livs højeste, ja eneste Maal at faa Dig til min Kone. Og Du har jo tat mig til din Mand. Har Du da ingen Følelse af Ansvar og Forpligtelse, Du paa din Side.»

Ory hang med Hodet.

«Hvad tror Du dine Forældre vilde sagt, hvis Du nu var kommen hjem igjen? For det var jo der, Du agted Dig hen, vel?»

Orys Hage sank dybere ned paa Brystet.

«Jaja, Aurora, hvis Du ikke vil vide af mig, saa gaa i Guds Navn hjem igjen. Men betænk Dig først paa, hvad Du gjør. Det blir en Skandale, som vil spørges over hele Norges Land?»

Ory retted Hodet, kasted det bagover og saa med et flakkende Blik op mod den stjernefyldte Himmel, mens hun mumled noget, der lød som en Besværgelse.

«Ja, hvad siger Du nu: Ja eller nej?» hans Tone var bestemt, næsten befalende og han rakte Haanden ud imod hende.

Ory la sin Arm i Ribers og gik med ham.

«Husk, jeg skal være din Forsørger og dit Værge, din Far og Mor og Søster og Bror,» hvisked Riber, mens han bøjed sit Ansigt ned imod hende. «Du kan tro, jeg har Hjærte til at være alt for Dig, Ory.»

Ory nikked svagt. En Følelse af, at hun var fortabt sneg sig over hende, og hendes Skræk blev saa underlig lam. Riber var den som havde Magten, og det kunde ikke nytte at sætte sig op.

Da de var naat tilbage til Værelset med den gamle Brudeseng, klædte hun sig rolig af og la sig. Et Øjeblik efter var hun tæt omslynget af Ribers stærke Arme.

III.

Ar'n't you hungry, Mrs. Reiber?

Ory vendte sig om fra Vinduet, hvor hun i Timevis havde siddet og sløvt stirret ud paa den taagegraa, larmende Vrimmel i Cheapside-street, og svarte: «No, thank you.»

«You prefer then, as you said before to wait with the dinner for your husband?»

«Yes», nikked Ory, og Boardinghouse-madammen forsvandt.

«Uf, dette rædsomme Menneske med de skinnende, falske Haarbukler, der saa ud, som de var lavet af sort, blank Lintraad, og som skjulte baade Panden og Størsteparten af det snuskede Kappestel oppe paa Issen. Nu var hun den sidste Times Tid hvert tiende Minut

kommen listende paa sine Filtsko, og havde hver Gang spurgt med sin irske Nøddeknækkerstemme: Ar'n't you hungry, Mrs. Reiber?

Og saa ikke at kunne sige andet end: No thank you, og yes.

Mon det dog ikke havde været bedre at gaa med Mæglerens unge Søn, som nu i flere Dage havde trukket om med hende, «for at vise hende London,» som det hed. Men han var saa irriterende kjedelig; sa bare noget, naar hun spurgte, og da næsten altid med sin utaalelige svenske Stemme: Jo vars min Fru.

Men at sidde her hele Dagen, stængt inde i dette frygtelig triste Værelse, med denne beklumrede, engelske Stenkulslugt, hvor der altid var halvmørkt, hvor Hestehaarsmøblerne ganske sikkert aldrig havde været banket eller luftet ud, og hvor Stolene var saa tunge og store, at hun maatte bruge begge Hænder for at flytte dem.

Spektaklet fra Gaden var ogsaa fælt. Aldrig havde hun tænkt det muligt at leve i slig en

Larm og Rammel. Det var tusen Ganger værre, end naar der var Ildebrand derhjemme.

Hun rejste sig og vandred frem og tilbage paa det tykke Teppe, hvor Mønstret og Farven var afslidt foran Sofaen og under det firkantede Spisebord i Midten, med Opdækning til to.

Hvor var her lurvet og alligevel solidt. Disse vægtige Møbler og svære, forede Gardiner af rødbrun Plysch, hvis Agramanborder her og der var gaat istykker. Først havde Ory tænkt, det var et prægtigt Værelse, men nu —

Ikke engang Kaminen, hvis blanke Marmorgesims og skinnende Messinggelænder Ory straks var blet saa indtat i, havde hun mere nogen Hygge af at se paa. Ikke engang naar der var Ild i den som nu. For det store, forgyldte Spejl ovenover, var saa fedtet og plettet, at ikke engang Gaskronen, som hang ned over Midtbordet, kunde spejle sig ordentlig i det, og de kunstige Blomster og brogede Fugle paa Gesimsen var saa støvet

og smudsig, at man ikke kunde se, hvad de var gjort af.

Hys, var det ikke Madammen, som kom igjen? Ory skyndte sig hen til Vinduet, hvor hun indtog sin forrige Plads med en Hast, som om hun begik noget ulovligt ved at spasere paa Gulvet. Bare hun kunde ha krøbet under Sofaen og ligget skjult der, eller der havde været en Nøgle i Døren.

Nu var Gaslygterne tændt derude i Gaden, to tætte Rækker paa hver Side, og fra Sporvogne og Omnibusser og alle Slags Kjøretøjer, der ustanseligt og ensformigt drog forbi, lyste det med Blus i rødt og grønt og gult.

Det var dog svært, hvor længe Riber blev idag. Spisetiden var jo fastsat til Klokken 4, og nu var den vist snart 6. Huf, saa mørkt det nu var blet derinde.

Hun støtted Hodet i Haanden og hengav sig paany til de triste Betragtninger, som hun hele Dagen havde ruget over.

Gud maatte vide, om hun ikke havde handlet svært letsindigt i at gifte sig saa ung eller

rettere, forlove sig saa tidligt. For naar de først var forlovet, saa — Allesammen havde sagt, at det var rimeligt, han ikke vilde finde sig i at vente.

Hvis det ikke var hændt *det* paa Skøjteisen derhjemme, saa havde hun sikkert sagt nej, da han friede. Men hun var bleven saa begejstret ved at se ham være den eneste, der havde havt Mod til at springe ud og redde den Gutten, som var gaat paa Hodet i det sorte stygge Hullet. Alle de andre havde bare staat og maabet.

Forresten kunde hun faat en meget værre Mand end Riber. Han var saa snil og god og saa forelsket, at hun maatte være en Sten for ikke at kunne røres af det. Der var bare det ivejen, at han undertiden kunde bli saa mærkværdig rasende over ingen Ting, ja rent ud te sig som et galt Menneske.

Men alligevel var det utaknemmeligt af hende, at hun ikke var gladere. Og det var vel *det,* som ærgred Riber.

«Kære Gud i Himlen,» hvisked hun saa.

«Hjælp mig til at elske Riber saaledes, som Du har befalet det. Du ser jo, hvor gjerne jeg vil. Hjælp mig da for Jesu Skyld, Du, som er almægtig.»

Denne Bøn vilde hun bli ved at bede hver Dag, saa maatte det vel komme tilsidst.

«Vorde ét Kød.» Et Kød med en stor, tyk, trediveaarig Mand. Uf nej, de Ordene likte hun ikke.

Der lød tre korte, skarpe Slag paa Dørhammeren.

Ory fôr op, løb hastig famlende i Mørket over Gulvet ud paa Gangen, op over de magelige Trapper med de mange Afsatser, ind i Soveværelset, hvor hun krøb sammen bag den vældige Dobbeltsengs folderige Sideomhæng.

Tiltrods for Tepperne paa Trappen, der gjorde Skridtene lydløse, hørte dog Ory straks efter nogen komme, og idetsamme Madammens Stemme sige: «Shall I follow you with the candle Sir? Mrs. Reiber must be upstairs, no doubt.»

Riber svarte kort og bestemt: «No thank you, maam. Hand me the candle, please,» hvorpaa Døren gik op, og et hvidgult Lys faldt hen over en Stribe af det i graat og rødt smaamønstrede Gulvteppe.

«Kom frem med Dig, Ory!» raabte han barsk. «Hvad skal sligt Tul være til?»

«Jeg har slet ikke gjemt mig,» sa Ory spagt, idet hun hurtig forlod sit Skjul. «Jeg gik bare op, for at vaske Hænderne mine.»

«Det kunde Du ha besørget lidt før, synes jeg. Her kommer jeg hjem, sulten og udaset Klokken 6 paa Kvælden, og maa endda vente paa Middagsmaden. Hvad skal de Nøkker til?»

«Nøkker jeg?» Ory saa fortabt paa ham.

Riber, som gik rundt paa Gulvet, stansed med et Sæt foran hende, og hans Stemme var sint og saa gneldrende høj, at den skar i Ørene, da han sa: «Hvorfor vilde Du ikke ud med den unge Brandt i Dag? Var det kanske ikke for at spille Martyr? Du vil vel ikke nægte for, at Du har grædt?»

«Jeg har jo ikke klaget over noget,» sa Ory usikkert.

«Nej, naturligvis. Du er altfor stolt til at klage Dig for mig. Men jeg ved nok, hvad Du skriver til dem derhjemme.»

«Det er ikke sandt, Riber,» sa Ory indigneret. «Aldrig har jeg skrevet et Muk om noget sligt.»

«Riber,» hærmed han. «Altid bare Riber og Riber. Jeg heder ikke Riber, forstaar Du. Det var min Far, som hed Riber. Jeg heder Adolph, jeg. Hører Du?»

«Bilder Du Dig kanske ind, at Du taler for sagte?»

«Du er en halstarrig Natur,» fôr han fort med sin rappe, hvasse Røst, der gjorde Ordene saa gjennemtrængende tydelige. «Se om jeg kan opnaa saa meget, som at faa Dig til at kalde mig Adolph engang, endog saa tit som jeg har bedt Dig. Skammer Du Dig ikke, naar Du tænker paa, at selv gamle Ane Stuepige kalder mig for Adolph?»

«Jeg *skal* nok, naar jeg bare faar vænnet mig til,» sa Ory sagte.

«Uf, slige Fillegrejer!» Riber rysted sig i Klærene, saa det knaged i hans Legeme. «Gifte sig! nej fy for den lede! Det burde være strafbart.»

Ory saa forbauset paa ham.

«Nu skal det naturligvis hede sig, at jeg har forsømt Dig her i London, ladt Dig sidde inde hele Dagen i et sjofelt Boardinghouse. Saa meget Onkel Pitter, den Ranglefanten, faar noget at slæve og flæbe for, og faar gnikket sin røde Næse endnu rødere. Ha, ha!» lo han pludselig indædt. «Ja for Du vil vel ikke fragaa, at Du har sagt, her var sjofelt?»

«Det kan gjerne være,» sa Ory. «Jeg husker virkelig ikke.»

«Slig en uhørt Fordringsfuldhed! Du skulde vide, hvad jeg tit har tat tiltakke med, naar Omstændighederne var slig. Men saa'n er Fruentimmerne! Satan ogsaa, at en ikke kan undvære dem.» Han stod lidt og saa

sig om i Stuen med forte Øjne, fór saa pludselig hen til Sengen, sled frem under det hvide Overteppe en lang, rund Pude og klasked den rasende i Gulvet, greb den saa igjen, og blev ved med at hive den op og ned saalænge, til han pusted af Anstrengelse.

Ory havde tat Plads paa en Skammel borte ved Kaminen, mens hun saa vredt og skræmt paa ham. Da han endelig holdt inde og sparked Puden langt fra sig, dukked hun Hodet og skjulte Ansigtet i Hænderne.

Der blev banket paa Døren, og Værtinden keg ind: «Dinner is ready, Sir.»

«Allright.» Riber vinked hende bort med Haanden.

«Alle de Ærgrelser, jeg har om Dagene,» begyndte Riber saa igjen og gav sig til at trave langsomt op og ned. «Styrmændene har bare dovnet sig og levet bon paa Skibets Bekostning, mens jeg var hjemme og gifted mig. Jo, det er pene Grejer! Nu har han afvist et Parti Stykgods, mens jeg var i Byen i Forretninger. Men jeg skal lære ham,

Knebelen. Han skal sandelig faa andet at vide. Nu skal han naturligvis gi det Udseende af, at jeg forsømmer Rederiets Tarv, fordi jeg har Konen med. Men Du kan tro, min Mor! Ikke et Gran af Hensyn tar jeg til Dig i den Retning,» han strakte med Hænderne i Bukselommerne sin svære Overkrop hen imod Ory, og hans Øjne liksom trued til hende. «Det mangled bare. Gid Du kun havde holdt fast ved din Beslutning om ikke at ville gifte Dig før Aaret var omme. Saa var jeg kommen hjem med Skuden, og alt kunde ha gaat for sig paa en ganske anden Maade.»

Ory løfted Hodet og betragted ham.

«Ja, se Du bare, Mor! Skibet taber Masser af Penger for disse Narrestregers Skyld. Og hvis jeg endda havde havt nogen Fornøjelse af det.»

Atter gik Døren op.

«I'm afraid dinner will get spoiled, Sir,» sa Værtinden misfornøjet.

«Hallo!» raabte Riber. «We shall be on the spot instantly, maam.»

Han gik hen til den dobbelte Servante, slog Vand i den store, dybe Kumme, dypped Ansigtet flere Ganger ned i den og vasked tilsidst sine Hænder. Mens han tørred sig, saa han hele Tiden hen paa Ory, og spurgte saa i en spag og flou Tone: «Er Du falden i Søvn, Aurora?»

Hun hverken svarte eller rørte sig.

«Kom nu, Ory. Det er sandelig paa Tide, at vi spiser. Ellers flyger Orangutangmadamen vores i Flint med et Drøn, saa Huset ramler sammen.»

«Sid nu ikke der og mul, Ory,» vedblev Riber venligt. «Du vil da vel ikke, hun skal mærke noget, Kjærringen dernede?»

«Eller vil Du kanske opføre en Scene til?» kom det lidt efter utaalmodigt.

«Jeg?» spurgte Ory og løfted atter Ansigtet.

«Ja, eller jeg da. Det kommer ud paa ét. Du maa jo alt ha mærket, hvordan jeg er, Ory. Sinne har jeg i mig, men naar jeg har faat det ud af mig, er jeg lige god igjen. Kom nu bare.»

Ory rejste sig tungt og træt. Riber vilde omfavne hende, men hun veg tilside og gik foran ham nedenunder, hvor Gaskronen var tændt.

Ved Bordet veksledes der ikke et Ord imellem dem. Ory sad bleg og stille med stramme Træk, og hun spiste meget lidt. Riber var venlig og snaksom med Madammen, der serverte Oxtailsoup, Roast Beef og Plumbudding. Af en stor blaamønstret Lerkande skjænked hun Pale Ale, blandet med Stout op i tykke Glaskrus, og hun haabed hvert Øjeblik, at «Dinner» var dem tilpas.

Da de var færdig, tog Værtinden alting af Bordet og satte en Karaffel Portvin hen foran Riber, som skjænked i Glassene og tændte sig en Cigar.

«Well now,» sa saa Værtinden. «If you require something, Captain Reiber, just ring the bell.»

Saasnart Madammen var ude af Stuen, rejste Ory sig og gik mod Døren.

«Skal Du ikke ha et Glas Vin, Ory? Vær nu snil Pige.»

Ory rysted Hodet og gik ovenpaa, hvor hun indtog sin forrige Plads paa Skamlen ved Kaminen. Lyset borte paa Servanten brændte uroligt, og Skyggerne af de svære gamle Møbler strakte sig lange og uformelige hen over Gulvteppet.

Hun var kold om Hjærtet. Kold, saa hun følte det gjennem hele Legemet.

Hvad var dog Riber egentlig for et Menneske. Altid kom hans Overfuselser som et uventet Regnskyl. Nu idag, da han var gaat fra hende, blid og fornøjet og saa komme tilbage i sligt et Humør.

Men igrunden fortjente hun ikke bedre. Det var altid bare Tak for sidst. Naar han var kjærlig og snil og forelsket, saa var hun sur og træg, uoplagt, som han kaldte det. Og det var sandt. Hun var ikke, som en god Hustru skulde være. Langtifra.

Men han sa saa mange stygge Ting, naar han var sint. Hvad kunde det hjælpe, at

han bagefter kom og var sønderknust. Der var altid en Braad tilbage.

Hun, som havde glædet sig slig til at komme ud og se den store, dejlige Verden. Fortumlelse og Ensomhed var det eneste Indtryk, hun havde følt. Riber var saa led og kjed af Udlandet, at han hverken saa tilhøjre eller venstre. Han befandt sig kun vel, naar han var paa Sjøen, eller hjemme hos Bedstemor Riber. Ingen havde fortalt, eller vist hende noget. Hun havde gaat omkring som i en Ørken midt i Menneskemyldret og stirret og stirret som dengang, der var Panorama derhjemme.

«Det letteste af alt i Verden er at være en forelsket Mands Kone,» havde hendes Mamma engang sagt, og hun havde i sine Tanker tilføjet: Ja, for saa kan man kommandere ham og faa det, som en selv vil.

Aa nej, det var nok ikke saa liketil.

Om hun havde havt den største, den solideste Kærlighed at ta af, saa maatte hun jo snart bli renonce paa denne Maaden. Og

hun, som intet havde at staa imod med, som kjæmped sig frem fra Time til Time, som bad til Gud om Naade og Kraft til at elske ham, som hun burde. Hvordan skulde det dog gaa hende, naar hun nu kom ud paa den lange, lange Rejse. Alene paa Oceanet med dette fremmede, utrygge Menneske.

«Alene paa Oceanet,» denne Tanke bragte hendes Hjærte til at svulme, og kort efter kom Taarerne, store og varme.

Træt og overgit læned hun sig med korslagte Arme op imod Kaminen, og lidt efter slumred hun ind.

Hun blev vækket af, at nogen rørte ved hende, og da hun rev Øjnene op, saa hun Riber staa foran sig.

«Om Forladelse, jeg mente ikke med det, Ory,» han bøjed sig over hende og la sine Arme paa hendes Skuldre.

«Slip mig, jeg sidder saa ubekvemt.»

«Sidder Du saa ubekvemt?» han retted sig hurtig op.

Ory rejste sig og slæbte sig haltende og

hinkende hen over Gulvet. Riber vilde hjælpe hende, men hun afværged det: «Det er bare mit ene Ben, som sover,» hun satte sig paa Puffen ved Sengens Fodstykke.

«Kan Du ikke sige, at Du tilgir mig, Ory,» bad Riber i en ynkelig Tone.

«Jo, det kan jeg gjerne,» svarte Ory mut.

«En Mand kan da ikke gjøre mere end be om Forladelse, naar han har forløbet sig, véd jeg.»

«Men det kan en Stymper ogsaa,» kom det haanligt fra Ory.

«Du véd, Ory, hvor højt jeg elsker Dig,» klynked Riber. «Jeg vilde gjøre alt for Dig.»

«Saa skulde Du rigtignok være anderledes imod mig,» bused Ory med ét ud. «Du har ingen Grund til at behandle mig, som Du gjør.»

«Nej, nej,» sa Riber, som havde sat sig paa Skamlen, hun havde forladt.

«Og jeg har det slet ikke saa morsomt, maa Du tro,» vedblev Ory med svagt dirrende Stemme. «Du er kjendt med saa mange og

kan tale med hvem Du vil, mens jeg — Om Du saa slog mig ihjel paa Stedet, kunde jeg ikke raabe om Hjælp engang.»

«Hvad er det for Snak, Du fører.» — Riber fôr op og kom hen til hende. «Tror Du, jeg kunde ha Hjærte til nogensinde at lægge Haand paa Dig, Ory?»

«Pyh!» sa Ory og vendte Hodet bort.

«Jeg forsikrer Dig til, at jeg før vilde lade mig slide levende ihjel af vilde Dyr, end krumme et Haar paa dit Hode. Ory, søde Ory, Du véd, Du aner ikke, hvordan jeg elsker Dig,» han talte med grædefærdig Stemme og Hænderne var saa fast foldet, at Knoerne var hvidlige. «Du er det eneste Menneske i Verden, der kunde gjøre mig nogen Sorg, jeg tog mig nær af, og Du er den eneste, som kan gjøre mig nogen sand Glæde. Om Du en vakker Dag gav Dig til at slide Skjægget af mig, vilde jeg kysse dine Hænder for det. Slaa mig i Ansigtet, Ory, jeg ber Dig, slaa mig i Ansigtet.»

Ory var nær ved at le, men kneb Munden sammen og betvang sig.

«Det er sandt hvert Ord, jeg siger, Du maa tro mig, Ory.» Riber stod i samme Stilling og saa med sine smaa skjæve Øjne, der lyste af bekymret Inderlighed, ufravendt ned paa Ory. «Véd Du, at jeg flere Ganger alt har tænkt paa at dræbe mig for din Skyld. Jeg synes ikke, jeg er god nok til Dig. Jeg gjør Dig ikke lykkelig, som Du fortjener. Jeg er bange for mig selv, at jeg skal bli værre med Aarene, for der er noget forfærdelig ondt og ustyrligt i mig, mikset op med en hel Del godt. Jeg sværger Dig ved Gud og hans højeste Ord, at jeg har tænkt paa at dræbe mig for din Skyld.»

«Men saa ti dog stille,» udbrød Ory med en uvillig Gysen. «Du gaar altid saa altfor vidt, naar Du faar dine Togter, enten de nu er af det onde eller gode.»

«Og hvordan skal det kunne være anderledes,» fortsatte Riber i samme ydmygt bedende Stilling, og uden at ha hørt, hvad Ory sa.

«Du er uskyldig som en Guds Engel, og jeg er en skidden Synder. Aldrig havde jeg vidst, at en ung Pige kunde være som Du, Ory. Du var vel værd, at et Menneske som jeg tog Livet af mig.»

«Aa nej, Riber, sig ikke det. Jeg er slet ikke saa god, som Du tror.» Hun rakte ham grædende begge sine Hænder og bøjed Hodet hen imod ham.

«Jo Ory, min elskede, min Guds Aabenbaring, Du er netop saadan som jeg siger. Du véd ikke, hvad godt Du har gjort mig. Ved Dig er jeg bleven et bedre Menneske, ja ialtfald er jeg begyndt at stræbe efter det. Tror Du mig ikke?»

«Jeg véd ikke, Riber. Du skræmmer mig saa tit.»

«Ja, fordi jeg er et Uhyre, Ory. Min Farfar var ogsaa slig. Jeg har arvet det efter ham og saa er jeg naturligvis ikke blet bedre af at fare tilsjøs fra jeg var 15 Aar. Sjølivet hjælper just ikke til at opelske det gode hos en Gut i den Alder. Nu i Eftermiddag havde

jeg ærgret mig grøn over Styrmanden, og saa er der noget ved den Fyren, som gjør at jeg ikke kan skjælde ham ud rigtig. Jeg véd Fan'en, hvori det stikker.»

«Og saa fik jeg det istedetfor ham,» sa Ory med et Suk og tørred sine Øjne med Lommetørklædet.

«Aa ja tildels. Men det var forresten mest fordi jeg var gal paa mig selv. Jeg havde nemlig siddet paa en Knejpe med en Kaptejn fra Arendal og et Fruentimmer og vrøvlet i to Timer, og det uagtet jeg altsaa vidste, at Du sad herhjemme alene og vented paa mig.»

«Fruentimmer, hvad Slags Fruentimmer?»

«En Tøjte af den værste engelske Sorten. Arendaleren trak endelig afsted med hende, ellers var jeg vist bleven siddende der længer. Vorherre velsigne Appetitten hans. Han har sin Kone med, den Flabben, en pen liden vims Tingest paa 22 Aar.»

«Og Du kjender og taler med saa'nne Fruentimmer?» Ory rejste sig hastig. Hendes

Mine var saa spændt, at Riber blev helt forskrækket.

«Det kan en Mand ikke saa let undgaa, Ory min. De snakker til en paa Gaden og hægter sig fast i en, og især her i London. Ja, kort sagt, Ory, hvor skal en saa hen?»

«Aa Riber, Riber, Du har vel aldrig nogensinde,» hun slynged heftig sine Arme om hans Hals, og han mærked hendes Hjærtes urolige Slag.

«Søde, dejlige Ory min. Jeg skal fortælle Dig alt om mit foregaaende Liv. Alting Du. Jeg har Gudskelov intet at skjule eller skamme mig over.»

Ory retted sig op. «Fortæl mig saa; begynd straks.»

«Nej ikke iaften; det kan vi vente med til en anden Gang. Nu skal vi ud paa Gallejen. Sandelig, vil vi ikke muntre os lidt efter denne bedrøvelige Dagen.»

«Lad os heller bli hjemme,» sa Ory og pusted paa Lommetørklædet, som hun derpaa førte op til Øjnene.

«Nej, men skal vi ej, Skatten min. I Alhambra eller paa Teatret, kort sagt, hvor Du vil. Og hør Du, Ory! Du skal ta paa Dig den røde Fløjelskjolen, som jeg forærte Dig forleden, og Kniplingssættet. Jeg vil skam være stolt af min dejlige Kone.»

Riber tændte Lysene paa Toiletbordet og fandt frem hendes højknappede Broncestøvler. Saa slog han Kufferten op, trak Skuffer ud og fyldte hendes Vandfad.

«Saa, Tuppen min, nu har jeg gjort istand til Dig. Naar vi kommer ombord, skal jeg først og fremst være Kammerjomfru for Dig og dernæst Skipper paa Skuden. Her er din Frisérkaabe. Tag nu Kjolelivet af Dig, saa skal jeg greje og børste dit dejlige Haar.»

Det tog altfor lang Tid, mente Ory. Og desuden sad jo Haaret saa glat og pent.

«Han er dog et ejegodt Menneske,» tænkte Ory, mens hun klædte sig om. «Men noget videre vakker er han ikke just, skjønt han undertiden kan se noksaa elegant ud.» Hun stod, mens hun knapped sit Kjoleliv og saa

paa hans tykke, lidt uranke Ryg med de korslagte Seler henne ved Servantespejlet, hvor han glad smaasnakkende trak i sin Moustache og børsted sit Kindskjæg. Men alligevel. Iaften kunde hun da tydelig føle, at hun var glad i ham. Gudskelov. —

«Nej, hvor Du er pen, Ory,» Riber la Hodet paa skjæve og saa med Velbehag paa hende. Og saa ser Du saa Fandens forførelysten ud med de ubegribelige Øjnene og det unge, kjække Bryst. Men, men, —— Uf dit Utyske, hvorfor kan Du ikke være som andet Kvinfolk?» Han trued spøgende til hende.

«Véd Du da noget om, hvordan de andre er?»

«Du er en liden Tussepeter,» Riber lo og kneb hende i Kinden. Men da han blev vâr den pludselige Farveskiftning i hendes Ansigt, slog han om og sa alvorlig: «Er Du galen, Jente! Hvor Fanden skulde *jeg* vide *det* fra?»

IV.

Ory laa vaagen i den høje, brede Himmelseng. Hun havde saa længe havt Hænderne stukket ind under Nakken, at det gjorde ondt i Armhulerne og værked for Brystet. Alligevel tænkte hun ikke paa at forandre Stilling; hun var saa fordybet i Aftenens Oplevelser, at hun maatte gjennemgaa dem om igjen og om igjen, fra først til sidst. Og under hendes Grublen, der knuged og pinte, bruste Straussvalsen for fuldt Orkester uafladelig igjennem hendes Hjerne og vugged hende afsted, svulmende blødt og hvirvlende vildt paa sine stolte, glædedrukne Bølger.

Ved hendes Side sov Riber med en dundrende Snorken.

Med vidaabne Øjne stirred Ory ud i Mørket, og forbi hende drog dette fejende Tog i den gasoplyste Gade, af blomstrende Kvinder i knitrende Silke, duftende af Patchouli og Pudder, der stod som en Os omkring dem. De løfted Fødderne højt for hvert Skridt de gik, og stødte Knæerne frem, saa det knased af Skjørter og klirred i Ørendubber og Gulddingel udenpaa stramme Fløjelskufter. De svinsed og svansed og bredte sig, som om de ejed det hele. Man maatte vige tilside for ikke at bli rendt omkuld, og de smilte og nikked med blanke, sprællende Øjne.

Og dette havde Riber syntes at være saa fortrolig med og at befinde sig saa vel ved. Med et Tryk paa hendes Arm og med en underlig, liksom sødsyltet Stemme, havde han midt i Vrimmelen sagt, at det var som en Beruselse at gaa her i Flok og Følge med alt dette pyntede Griseri, og vide sig saa tryg og sikker, fordi han ved sin Side havde en sød, uskyldig Kvinde, der virked som en

Amulet mod alle Fristelser, og som ovenikøbet var hans Ejendom for Livet.

«Havde han da været anderledes før?»

Bare hun vidste, om Riber havde holdt sig borte fra alt sligt. Saa skulde hun ikke tænke en Døit mere paa det. Hvad kom det hende ved, hvordan Verden var eller ikke var.

Men om *ham* maatte hun ha Vished. Ham, som hun var viet til, og som hun skulde leve Livet sammen med, og som hun jo var forpligtet til at elske og underkaste sig.

«Nej, nej, nej,» hun rejste sig heftig og bed i Lagenet, mens Taarerne kom styrtende:

«Aa Riber, *ha* ikke vært saa'n! — *Ha* vært en snil og skikkelig Gut, som har holdt Dig selv i Ære, og som pent har ventet paa den, Du engang skulde faa til Kone.»

Der kom en skarpt rallende Lyd i Ribers ensformige Snorken. Ory fôr sammen i Rædsel: Det hørtes, som han skulde opgi sin Aand. Hastig tændte hun en Fyrstikke og lyste over hans søvnrøde, svedperlende Ansigt med halv-

aaben Mund og Kanten af den tykke Tunge ude mellem Tænderne.

«Du bærer Dig saa græsselig, Riber. Fejler Du noget?» Ory rusked ham i Skulderen.

En anstrengt Trækning gik hen over Ribers Øjne, og det ene Laag løfted sig en Kjende. I det samme maatte Ory kaste Fyrstikken paa Stagen for ikke at brænde sine Fingre. Saa hørte hun Riber med et mat Grynt forsøge paa at vende sig om, hvorpaa han snorked videre.

Ory tørred Øjnene i Lagenet og la sig tilbage i den forrige Stilling.

Gad vidst, om alle Mænd sov slig som Riber. Med hele Kroppen liksom. Det var intet Menneske mere, bare en blytung, lam Masse.

Denne Vals, som blev ved at larme i hendes trætte Hode, og som slæbte hende rundt i en taktfast, gyngende Bevægelse — —

Det *kunde* jo dog være, at hun bare tilfældigt kjendte ham, dette perlestukne Fruentimmeret med kinesiske Øjne og blegfed

Hud, som oppe i Alhambra bagfra havde puffet ham i Ryggen og sagt: «Good evening, Captain Adolph! How are you, old boy?»

Men hvorfor havde han saa bare dukket Hodet og set flou ud? Ellers var han da ikke den, som upaatalt lod sig genere af nogen. Og den usikre Tone, hvori han, til Svar paa hendes forbausede Mine havde sagt: «Bryd Dig bare ikke om, hvad den Slags Tøser falder paa, Ory. De er saa frække, ja saa frække, at Du aner og begriber det ikke.»

— — — Kunde ville ta hende med til slige Steder, hvor der stank af Fordærvelse, hvor de røg og drak Øl inde i selve Teatret, og hvor Fruentimmer raabte højt og slog i Bordene og blev vist ud af Politibetjente.

Men kanske var det netop Tegn paa hans gode Samvittighed. — — Du storeste Gud, hvor han dog kunde snorke. At sove havde da været umuligt, selv om hun ellers havde kunnet. Det lød som naar Bjerge revned. Og indimellem smald det i Munden paa ham, som af Champagnepropper, der farer

tilvejrs. Saa kunde der komme et sagte, pibende Støn, der ligned den Lyd Akrobaten gav fra sig, da han, efterat være gledet deroppe under Taget i Alhambra og styrtet udenfor Trapezen, med et dumpt Brag faldt mod Gulvet. Uf huf! Disse Skrig fra Mænd og Kvinder, som besvimed rundt omkring og den trikotklædte, prægtige Skikkelse, der laa paa Scenen, udstrakt og ubevægelig med Næsen tilvejrs og sprigende Arme.

I en Fart havde Riber trukket hende ud af Teatret og sagt, at de skulde et andet Sted hen. Hun havde grædt og hulket som et galt Menneske og bare bedt om at faa komme hjem, men Riber havde paastaat, at denne Aften *skulde* ende muntert og med høj Røst raabt paa en Cab.

Ophidset, febrilsk, saa hun knapt kunde styre sig, med brændende Øjne og ond Hjertebanken havde hun fra Galleriet i det store Dansehus, hvortil Kusken havde kjørt dem, sét ned paa den hvide og lueforgyldte, blændende oplyste Balsalon, hvor store, skjønne,

pragtfuldt klædte Kvinder med nøgne Rygge og blottet Bryst og ikke Spor af Ærmer i de saakaldte Kjoleliv, boltred sig rundt med de svajende Legemer tæt op til fintklædte Herrer i alle Aldre, mens de udstødte Knæg og Hvin, der skar som Hyl af Katte gjennem Straussvalsens brusende Toner. Naar Herrerne skulde engagere gik de om med Lorgnetten paa Næsen og mønstred nøje Damernes blottede Lemmer, før de, ved at sætte Stokken paa deres Kjoleslæb, opbød dem til Dans.

De skulde «ende muntert». Sligt kaldte Riber for muntert.

Hun kjendte det som en Isning gjennem Ryggen, hvergang det stod for hende, hvorledes han med udvidede Næsebor havde suget til sig denne underlige, kvalme Menneskelugt, blandet med Duft af Parfume og Blomster, der i varme Dampe steg op til dem fra det dansende Mylder dernede. I hans Mundviger havde der ligget et mat Smil, som bragte Moustachen til sagte dirrende at løfte sig op og ned, mens han nipped til sin Sodavand

med Sherry og famlende greb efter hendes Arm, idet han hvisked: «Se, se Ory — Storartet — Brilliant! Side af Livet, som ogsaa skal kjendes.»

Aa Gud nej! Aldrig skulde han faa hende til at sætte sine Fødder paa slige Steder mere. Det var, som hun havde siddet midt i Lastens og Syndens, ja, i selve Satans enevældige Rige, og hun følte sig besmittet og meddelagtig ved at ha vært Tilskuer.

Hun kasted sig urolig i Sengen og klemte Øjnene haardt i for at sove, men de knugende Syner veg ikke fra hende, og Straussvalsen slap hende ikke.

— — — Hans medlidende Skuldertræk, da hun vilde vide, hvor de gik hen disse Par, der af og til forsvandt gjennem Indgangsdøren, nogle med Armene slynget om hinanden, Damen halvt baaret af Herren.

«Du er alfor naiv, Ory. Hvad skal en svare Dig,» og saa havde han snoet sin Knebelsbart og havt et Udtryk i Ansigtet, saa hun næsten kunde slaat ham.

«Du er altfor naiv, Ory.» Dette Svar maatte jo dække over en Afgrund af Smuds og Synd og hemmelig Viden.

Jo, det havde været en munter Aften.

Og det var blevet ved lige til det sidste.

Inde paa Østersrestauranten i Maiden Lane, hvor der paa begge Sider af den brede Midtgang var to Rækker Baase med Fløjelsstole og Marmorborde, skulde der ogsaa hænde noget, som stak hende i Hjærtet. Paa deres Gang gjennem Lokalet, hvor alle Pladser syntes optagne, var Riber af et fløjelsgrønt Fruentimmer, der sad alene i en Baas med et stort Glas Porter, bleven nappet i Frakken og med en gjenkjendende Hilsen anmodet om at ta Plads. Riber var gaat videre uden at svare, og saa havde en Opvarter bragt Bord og Stole helt nede i Bunden af Restauranten, hvor en Dame i guldgult Silkehaar og blaa Atlaskkjole sad og troned højt oppe, paa Baggrund af en broget, pyramideformet Flaskedekoration, med en Buffet foran sig, der bugned af Sølvopsatser og slebent Glas. To

Ganger var det fløjelsgrønne Fruentimmer kommet ud fra sin Baas og havde begloet dem med saa frække og mønstrende Blikke, at Ory følte det, som skulde hun synke i Jorden af Undseelse. Hun vilde tale om det til Riber, der lod som intet, men der sad hende som en Klump i Halsen, og hun havde ikke faat et Ord frem.

Og saa kunde Riber endda være sint, fordi hun, da de omsider kom hjem, havde vært uoplagt, som han kaldte det. —

Efter *saadan* en Aften. — —

— — «En, to, tre, fire, fem,» Ory talte Slagene fra det gamle Skabur derude paa Gangen.

Ikke mere! Hun havde ventet, den skulde slaa syv, saa uendelig længe hun havde ligget her i Mørket.

Nu snorked Riber ikke mere saa bragende. Der kom Smaastunder, hvor hun kun hørte en dyb, regelmæssig Pusten, afbrudt af en Smule Larm, som blev sjældnere og sjældnere.

Hvorfor sov han ikke altid *saadan,* naar han altsaa *kunde.* Det var utaaleligt af ham at gøre slig Støj om Natten, mens en anden laa vaagen og maatte høre paa det. Det skulde hun da ogsaa fortælle ham imorgen. —

Lidt efter slumred Ory ind, og da hun saa efter et Par Timers fast Søvn begyndte at vaagne, havde hun en Fornemmelse, som var hun bleven vækket ved at nogen stirred paa hende. Hun gned sig i Øjnene og mødte straks derpaa Ribers Blik, der betragted hende med et henrykt og bevæget Udtryk.

Han havde rejst sig halvt op i Sengen med Albuen støttet til Puden og Haanden under Hagen.

«God Morgen, Tuppen min,» sa han og nikked. «Du er saa skjøn, naar Du sover, at jeg ikke kan se mig mæt paa Dig.»

I samme Nu havde Ory med Heftighed kastet sig om hans Hals, og var begyndt at græde med en indestængt Hulken, der i smaa Ryk bragte hendes Hode til at løftes op og ned paa hans Skulder.

Han overvælded hende med Kjærtegn og spurgte i ømme og forskrækkede Ord, hvad der fejled hende. Ory svarte blot ved at klynge sig fastere til ham, og det varte længe, før hun fik saa vidt Bugt med sin Graad, at hun kunde tale sammenhængende og fortælle, at det var en Drøm hun havde havt, en forfærdelig, skrækkelig Drøm, som hun aldrig vilde glemme, og som aldrig skulde bli til Sandhed.

Riber tog hende helt ind i sin Arm, og la sig ned paa Puden med hende for at høre videre.

«Nej, jeg kan ikke gjengi det,» sa Ory og krøb tættere ind til ham, «nok hvordan det var, og hvad der foregik, men ikke den Rædsel og Angst og Gru jeg følte. Nu skal Du se, det høres som ingenting og alligevel — jeg fryser af Skræk —. Vent nu lidt. — Ja, jeg kom altsaa bare ganske simpelt gaaende alene i Sommerkjole paa en solvarm Landevej med lysegrønne Hængebirke paa begge Sider. Saa med ét, var der nogle Skridt fra mig, en

Grind, og bag den stod Du og saa imod mig med fremrakt Hode, og dit Ansigt var saa fuldt af Sorg og Lidelse og Bønlighed, — aa, det var hjærteskjærende saa'n som Du bad med Øjnene,» — hun maatte vente lidt, fordi Graaden var der paany, og fortsatte saa:

«Jeg blev staaende og saa paa Dig stivt og sint, endskjønt jeg inderst inde syntes Synd i Dig.»

«Ory,» hvisked Du og rakte Haanden ud — Du orked ikke at tale, men det lød dog saa tydeligt — «Vil Du ikke rædde mig?»

«Jeg blev ved at se paa Dig med det samme onde, haarde Blik og vilde ingenting svare. Du gjentog dit Spørsmaal først én Gang, og saa, efter en Stunds Forløb, én Gang til, og for hver Gang blev din Hvisken svagere, og Du sank sammen og blev tyndere og mindre, og dit Ansigt var graat som Filt. Men jeg svarte fremdeles ingenting, og det var fordi jeg ikke *vilde* svare. Da sukked Du — aa Gud som Du sukked — og vendte

Dig og gik foroverbøjet og med Hænderne sammenlagt paa Ryggen ned over en Landevej, som var smalere end den, jeg stod paa, og som endte med nogle smaa uddøde Huser og bag dem stod en dampende Taage, der som en Væg naade fra Jorden og lige op til Himlen. Du gik langsomt og vaklende og Du vendte Dig ikke om en eneste Gang, og saa med ét, saa hurtig som et Lynglimt tog Taagen Dig, og væk var Du. Da var det liksom jeg fik en Kniv gjennem Hjærtet. Jeg vilde løbe efter Dig, raabe paa Dig, faa Dig tilbage, *tilbage,* men jeg kunde hverken flytte Benene eller gi nogen Lyd. Saa kom der svævende ud af Taagen et stort, koldt Øje, og det nærmed sig mere og mere og det stirred truende og fordømmende paa mig, og saa vaagned jeg, Gudskelov, og fandt Dig lyslevende, og jeg havde ikke vært Skyld i din Død og Undergang — Aa Gud, hvor det er dejligt, at jeg ikke har det,» hun la sit Ansigt paa hans Bryst og drog et dybt Lettelsens Suk.

«Hør Du, Ory,» sa Riber, da de en Stund efter sad hver paa sin Sengekant med Ryggen mod hinanden og trak Strømperne paa — «her i London kunde man trænge at gaa i Bad mindst to Ganger om Dagen. Dette Kulstøvet trænger ind overalt.»

V.

Der var gaat en Uge, og i den Tid havde Riber flere Ganger gjort sig tidlig færdig med sine Forretninger og var tat ud med Ory til nogle af Londons Seværdigheder, hvorefter de saa havde endt Aftenen i et eller andet Teater. Hver Gang var Riber kommen skuffet og misfornøjet hjem fra disse Udflugter. Ory havde været saa forknyt og stille, at der havde lagt sig som et Tryk over hans Sind. Hændte det, at hun en Stund saa glad og intreseret ud og kom med nogle Spørsmaal, saa vips kunde det være som strøget af hende, uden at han ante, hvad der var Grunden, og saa blev hun gaaende med en Klemme for Munden Resten af Dagen. Som dengang da Regnskyllet over-

faldt dem oppe i Hyde Park, og Ory var bleven saa vaad, at de maatte paa Hotel og forlange Værelse for at faa tørret hendes Tøj. Hun havde siddet saa sød og fornøjet foran Ilden i Kaminen og havde lét af hans Vittigheder, da han trak hendes Sko af og hang dem op paa Ildtangen. Og hele Tiden mens de spiste Middag og snakte sammen, var hun blid og kvik, indtil pludselig da de gik ned over Trapperne og den uskyldige Bemærkningen var undsluppet ham, at det første Opvarteren gjorde, naar de var gaat, var at se efter, om Sengen var urørt — da var den kommen over hende denne ulidelige Mørkheden og Tausheden, og siden havde det ikke været muligt at slaa et Smil eller et Muk af hende. — Noksaa underligt Menneske den Ory. — Gud maatte vide, hvad hun egentlig gik og ruged over.

Saa var det Søndag, og Ory og Riber spiste til Middag hos Skibsmægleren, der hed Høst og beboed en rød teglstendækket Villa i en af Londons Forstæder.

Ory havde Høst tilbords og paa sin anden Side Hr. Bøhn, en ung Tyksak af en Nordmand, Søn af rige Forældre, og ansat som Volontør i det store Mæglerfirma, hvor Høst var en af Principalerne. Desforuden bestod Selskabet af Kaptejn Smith fra Arendal, den samme som Riber havde nævnt til Ory forleden, samt dennes vimse lille Frue og en femogtyveaarig, meget bleg og meget blond Dame, en Slægtning af Høst, der var kommen til dem fra Norge som en Slags Selskabsdame for den engelskfødte og barnløse Fru Høst. Kaptejn Smith var hendes Bordherre, og Riber sad med Værtinden.

Spisestuen var kostbart udstyret med Brysselerteppe, Gobelingardiner og solide Mahognimøbler. Der var Malerier paa Væggene, og Sølvtøjet paa Buffeten fordobledes i Bagstykkets svære, skinnende Spejlflade. Bordet pranged med slebne Karafler, Frugtvaser og Blomsteropsatser, og der var stillet 6 Glas ved hver Kuvert.

«Ja, som sagt Frue,» henvendte Høst paa

sin døsige Maade til Ory, «De maa ikke gi Dem over,» han vented lidt, mens en af de opvartende Stuepiger tog hans Suppetalerken bort. «For Søsyge kan til en vis Grad bekjæmpes!»

«Jamen jeg er jo ikke søsyg,» svarte Ory og saa forundret paa ham. «Det sa jeg jo netop.»

«Ja det er jo sandt, det gjorde De jo ogsaa. Undskyld min Distraktion. Det er forresten en forfærdelig Sygdom. En Dame af mit Bekjendtskab, som skulde til Japan med sin Mand —»

«Skaal Fru Riber!» Kaptejn Smith løfted sit Glas og blinked polidsk til Ory. «Paa Velgaaende og nærmere Bekjendtskab.»

«Maa jeg være med!» faldt hans Kone ind. Hun var i sort Silketaftes Kjole og havde en stor, højrød Fløjelskokard midt i Skilningen. «Vi skal jo til samme Sted, saa jeg haaber, vi treffes og blir gode Venner.»

Ory hilste med Øjnene fra den ene til den anden, mens hun nipped til sit Glas og

tænkte: Nej Tak Vennen min! Saa'n en Fyr som gaar med et Fruentimmer. Høst's skulde bare vidst det!

«Vi drikker paa nærmere Bekjendtskab med din Kone!» raabte Smith fornøjet over til Riber, der talte Engelsk med Fru Høst.

«Og saa maa De tænke Dem til, Frue,» Høst hæved sin monotone Stemme, «da hun havde kastet op i 6 Uger — jeg siger Dem, i 6 samfulde Uger —»

Ory sad med sænkede Øjne og lod som hun hørte efter, mens hun tænkte paa den blege, blonde Dame ved Bordet ligeoverfor med Smilehul i den ene Kind og et langt Kjertelar i den anden, Frøken Sanna, som de kaldte hende. Aldrig havde hun set Øjne med saa ren, blaa Farve, saa fine Bryn og saadanne mærkelig bueformede Laag, der næsten skjulte Øjets Hvider og gav Blikket noget tilsløret og sørgmodigt, undtagen hvergang det mødte hendes, for da skifted det om og blev saa underlig, liksom truende.

«Deres Mand vil med Dem drink!» Fru

Høst rakte sit friske, engelske Ansigt frem og til Siden for at fange Orys Blik.

Ory tog rødmende sit Glas og drak, mens hun flygtig skotted til Riber, der sad og smilte med Glasset i Haanden. Hun følte, at de andre saa paa hende, og hun syntes det var flout, og ærgred sig over, at Riber ikke lod hende i Fred.

«Han saa forlibte i Dem,» vedblev Fru Høst henvendt til Ory. «Han ikke tale om andet, og det jeg god forstaa,» hun blotted sine to Rækker tykke, hvide Tænder i et beundrende Smil.

Ory blev endnu rødere og greb Vandglasset, som hun næsten tømte. Idet hun satte det fra sig, kom hun til at se hen paa Frøken Sanna og mødte atter denne fjendtlige Stirren og dette spodske Træk om den fyldige, opoverkastede Mund, som flere Ganger før havde berørt hende ubehageligt. Ory forsøgte at gjøre Gjengjæld men maatte straks opgi det og slog Øjnene ned.

De var færdig med Fiskeretterne, og der blev sat nye Tallerkener om.

«Tilsidst kom der bare Blod op, Blod og Galde,» fortsatte Høst.

«Var De søsyg paa Rejsen herover da, Frue?» spurgte nu Bøhn paa højt og skingert Østlandsk. Hidtil havde han ikke sagt et Ord, bare spist stille og fort tyllet i sig Rhinskvin og Madeira, som han selv skjænked i. Nu var det liksom han vaagned op.

Det gav et Sæt i Ory ved hans uventede Spørsmaal. En Lyst til at ryste Kjedsomheden af sig og være overgiven strøg igjennem hende og med et Smil, der var skjælmsk og surmulende paa én Gang, svarte hun: «Synes De, det er morsomt at bli spurgt om ét og det samme paa én og samme Dag af ét og det samme, nej, af alle mulige Mennesker?»

«Jeg skjønner ikke rigtig — Ossen mener Fruen?» Bøhn saa grublende ud.

«Svar bare, om De synes, det er morsomt eller ej?»

«Om jeg synes, det er morsomt. — Nej det syn's jeg vist ikke.»

«Ja jeg ikke heller,» sa Ory og rysted leende Hodet.

«Hun blev begravet i det stille Ocean,» afslutted Høst.

«I det stille Ocean!» udbrød Ory livlig. «Begravet siger De?»

«Ja, hvor skulde Manden hen? Lig kan man jo ikke føre paa. Aa Sanna, ræk mig Sennepen please. Men man *kan* altsaa dø af Søsyge.»

«Hvem døde af Søsyge? En, De har kjendt?»

«Hun, jeg har fortalt om naturligvis,» der var en Nuance af Irritation i Høsts Tonefald. «En Dame af mit Bekjendtskab» —

«Som skulde til Japan med sin Mand,» fuldførte Ory hurtig. «Jeg var lidt distrait et Øjeblik. Det maatte være frygteligt for Manden og for hende ogsaa. Er De søsyg, Hr. Bøhn?»

Bøhn, der atter havde spist, hensunken i Taushed, gjorde et Kast med Hodet og saa

ud, som han skulde gjætte Gaader. Med ét opklaredes hans Ansigt og han brød ud i en stille, knirkende Latter.

«Hvad ler De af?» Ory saa forbauset paa ham.

«Nej, det er altfor morsomt,» pusted Bøhn.

«Fortæl,» sa Ory og luded Hodet hen imod ham.

Ved disse Ord lo Bøhn endnu mere. Han tog op sit Lommetørklæde og fôr sig over Ansigtet med det, mens han stønned sagte: «De maa virkelig skaane mig, Frue.»

Nu begyndte Ory ogsaa at le.

«Mine Damer og Herrer,» Høst havde rejst sig. Med udbredte Arme støtted han Fingerknoene mod Borddugen, mens hans altid liksom slumrende Blik flytted sig langsomt fra den ene til den anden.

«Bare det ikke er for os,» tænkte Ory, og knuged Hænderne sammen nede i sit Skjød. Det var det pinligste hun vidste, at der blev hentydet til, at hun var nygift, og at Riber var hendes Mand.»

«Vi er idag,» begyndte Høst, da der var bleven Taushed, «min Kone og jeg i det sjældne Tilfælde at ha et nygift Par ved vort Bord.

«Hør!» forsøgte Kaptejn Smith, hvis smaa, brune Øjne glinsed af Vin og Velvære.

«Ægtestanden er indsat af Gud,» fortsatte Høst, der talte lavt og med Snøvlelyd, «for at Mand og Kvinde skal være til Glæde og Støtte for hinanden,» og saa kom en hel Del om denne Institutions mange Fordele.

Orys Blik fløj over til Frøken Sanna. Heldigvis, denne Gang saa hun ret ud for sig. Saa fik hun da Tid til at betragte hende. Det maatte være kjedeligt med det Kjertelarret, for det var den eneste Fejl paa hendes Ansigt. Jo, forresten Læberne, — de var saa tykke og hovmodige, og Tænderne havde mørke Plomber, men det viste ikke, naar hun holdt Munden lukket som nu.

«Vi, min Ko — min Familje og jeg,» ved dennne Selvrettelse strejfed Høsts Blik Frøken Sannas askegule Haarsnoninger —

«har i længere Tid kjendt Kaptejn Riber, og jeg tør sige, at tiltrods for — ja, uagtet at — kort sagt. — Hvis der nogensinde paa Grund af Divergens eller uforudsete Begivenheder» — det knitred i Fru Høsts stramme Silkekjole, og Riber rørte sig paa Stolen. Ory saa sig om. Riber trommed lydløst med Fingrene paa Borddugen og i den Tinding, som vendte mod hende, var der en rød Plet. Fru Høst sad med et stivt Smil og Øjnene paa sin Tallerken, og Frøken Sanna syntes hende ikke mere den samme. De blege Kinder var graa som Kalk, Arret saa større og mørkere ud, Ansigtet var dødt, kun omkring Næseborerne skjalv det svagt.

«Kaptejn Riber har ingen bedre Venner end min Familje og jeg selv, ingen der ønsker ham hjerteligere tillykke med den unge elskværdige Brud, han har faat. Altsaa mine Damer og Herrer, de nygiftes Skaal!» Høst tog sit Champagneglas, klinked med Ory og hilste til Riber, Smith fôr op fra Stolen og bukked til alle Sider, Riber rejste sig mod-

stræbende, og de andre fulgte hans Eksempel, undtagen Fru Høst.

Da de atter satte sig, blev Riber staaende. Han lod Stuepigen fylde sit Glas, hvorpaa han kort takked for Skaalen og la et Stykke Vildt paa sin Tallerken, inden han tog Plads.

Ory følte sig lettet. Det uforklarlig trykkende, der som et koldt Pust var strøget ind imellem dem under Høsts Tale, var nu borte og Snakket gik livligt som før. —

«Hvad er det Riber fortæller?» spurgte Høst henvendt til sin Kone, der var begyndt at le, saa hun rysted.

«Det er bare en Historie fra dengang jeg fôr med Krigsmann,» svarte Riber henkastet.

«Tænk, han narre sin Kaptén og sendte sig en Policeman,» sa Fruen. «De fortæl jouself Kaptén Riber.»

«Jeg skulde være med og spille Komedie hos Skibshandler Christensens i Odessa,» begyndte Riber.

«Han, Svenskeren med alle de vakre

Døtrene, indskjød Smith. «Jo, jeg takker, det maatte være Mad for Mons.»

«De var Fanden ikke vakre,» protesterte Riber. «Blegsottige Tingester med daarlige Tænder.»

«Haha!» lo Frøken Sanna haanligt.

«Aa Gud, end ikke vakre!» raabte Fru Smith og trued med Fingeren til Riber. «Jeg har ladt mig fortælle, at De sværmed for dem. Ja, De behøver ikke at bli jaloux, Fru Riber, for saa vakker som De, var Christenserne sikkert ikke.»

«Og saa hans Kaptén ikke vilde give ham fri,» skyndte Fru Høst paa.

«Nej,» sa Riber. «Han svor paa, at jeg ikke skulde komme fra Borde den Dag, ikke levende ialtfald. Jeg svarte, at det blev vi to om, og at nu fik vi se. Til Prøverne havde jeg jo været, ser Dere, for de blev holdt om Aftenen efter Arbejdstid, og derfor var det jo umuligt at sætte dem bête til Forestillingen, som skulde begynde Klokken syv med Bal bagefter. Dagen før fik jeg saa sendt alt mit

Tøj, baade det jeg skulde spille i, og det, jeg skulde danse med, op til Christensens, og om Kvælden efter Arbejdstid gik jeg iland og bestak en Politibetjent til at komme og hente mig som anholdt den næste Eftermiddag præcis Klokken 5. Som sagt, saa gjort, Policeman'en kommer ansættende og staar og kaudervælsker med Kaptejnen og gjør sig saa morsk som muligt, mens han peger paa mig og læser op mit fulde Navn af en Seddel og gjør Tegn til, at jeg skal afsted paa Øjeblikket. De stod vist en halv Time og kjækled med Tegn og Fingersprog, men tilsidst sa saa Kaptejnen, at jeg maatte afsted, der var ingen anden Raad. Og paa Faldrebet trøsted han mig med, at han nok skulde klage paa Konsulatet og skaffe mig Skadeserstatning, hvis jeg var bleven anholdt med Urette.

«Saa han spilled Komedie, og hans Kaptén saa paa det,» afbrød Fru Høst ivrig.

«Ja, han var jo indbuden og sad mellem Tilskuerne. Jeg kom først frem i 3die Scene, og da skulde Dere hørt Kaptejnen. Stop ham!

raabte han pludselig og rejste sig med udstrakt Arm. De andre tyssed og vinked, jeg begyndte paa min Sang, og Kaptejnen maatte pent sætte sig ned igjen.»

De lo allesammen, og Riber skotted stolt og lykkelig til Ory, mens han strøg sin Moustache.

«Det morsomste var bagefter,» vedblev Riber. «Vi dansed til hen paa Morgenen, og da vi skulde gaa, kom Krigsmann ind hvor jeg sad og sa: Nu er det bedst at komme sig ombord, Styrmand. Saa fulgtes vi, og han aabned ikke Munden, før med det samme han satte Foden paa Faldrebstrappen. Da stod han stille, vendte sig om imod mig og sa indædt: Det skal De ha betalt, Styrmand, Far.»

«At De virkelig turde!» raabte Fru Smith. «Hvis det havde været enhver anden, men Krigsmann, som er saa bekjendt for sin strenge Komando.»

«Naar ens Far ejer Skuden, saa tør en

mangt, som en anden ikke tør,» sa Smith og blinked forstaaelsesfuldt til Riber.

«Min Far var ikke Skibsreder,» svarte Riber.

«Nej Oberstløjtnant! Smuds mig ikke,» lo Smith. «Men din Mor da, eller din Mors Bror, det kommer ud paa ét.»

«Ja, De har faat en elskværdig Mand, Frue,» nikked Høst til Ory, med sit søvnige Smil. «Han hører til dem, som en aldrig kan bli sint paa.»

«Lad os drikke paa, at Fruen maa kunne ta ham paa den rigtige Maade, som det heder,» sa nu pludselig Frøken Sanna i en spodsk Tone og stødte sit Glas iltert mod Orys.

«Hun ønsker bestemt ondt over mig, den Frøken Sanna,» tænkte Ory og følte sig ilde tilmode.

«Gud, som Fruen ligner Frøken Thomsen fra Arendal,» udbrød Bøhn, og betragted Ory forelsket. «Kjender Fruen hende?»

«Ikke det, naa! Ja, det vil sige, Fruen er naturligvis mye makrere, for Frøken

Thomsen er ingen Skjønhed, langtifra! Men alligevel.»

«Hvad hende da?» spurgte Ory, som følte Bøhns Blik hvile generende paa sig.

«Hende? Ingenting.»

«Jeg trode, De vilde fortælle mig noget om hende.»

«Det kan jeg forresten gjerne. Hun har været forlovet 6 Ganger.»

«Med 6 forskjellige?»

«Kors ja da! Det er paa Skøjteisen hun faar dem til det.»

«Hvad gjør hun med dem da?»

«Fagter og Smaakneb vel,» Bøhn rysted misbilligende Hodet.

Ory lo hjærtelig. «En noksaa fornøjelig Fyr,» tænkte hun, og saa sa hun: «Er De kanske en af de 6?»

«Hvem jeg! Nej *var* det likt! Nej, jeg har aldrig kunnet fordra' hende, som Gud og Hvermand véd, derhjemme. Jeg syn's, saa'nt er ækkelt, jeg.»

«Og hun ligner mig? Maa jeg takke.»

«Nej kors da! Ikke *saa* at forstaa. Det er bare Næsen og Haarfaconen, mest i Figuren forresten. Men det er saa rent ubetydeligt. Jeg forsikrer Fruen, — ja jeg haaber, De ikke misforstaar?»

«Nej da,» sa Ory muntert. «De behøver ikke at bli saa ivrig. Jeg er vis paa, De synes godt om mig.»

«Dem Frue! Aa Gud da. Jeg sidder bare her og sørger fordi jeg ikke er Sømand.»

«Er det noget at sørge for?»

«Jo for saa kunde jeg tat mig Hyre med Deres Mand og faat fulgt med Dere.»

«Ja, det kunde blet morsomt,» svarte Ory. «Skjønt hvad kan man i Grunden finde paa at more sig med ombord i et Skib,» tilføjed hun straks efter.

«Tænk bare at faa se Dem hver Dag. Det maatte da være det morsomste, jeg kan tænke mig i Verden.»

«Portvin eller Sherry?» spurgte Pigen bag Orys Stol.

«De maa endelig ta Portvin, Frue, »raaded

Høst. «Det smager ubetinget bedst til Frugt, og det er ogsaa det sundeste.»

Kaptejn Smith slog paa sit Glas og skjød i Vejret som en Paddehat, der pludselig blir synlig.

«En god Ting kan ikke gjøres ofte nok, siger Ordsproget,» begyndte han med rap, selvtilfreds Stemme, «og derfor vil jeg, før vi rejser os fra Bordet her, hvor vor prægtige Vært med samt hanses ligesaa prægtige Kone har sørget saa rigeligt og overflødigt for Provianten, ikke siger jeg, undlade at udbringe en Skaal for det nygifte Par ligesom vor Vært nys havde den Ære og Glæde at gjøre.»

«Det Fæ,» hvisked Ory til Bøhn. «Gaa hen og put ham en Serviet i Munden.»

Bøhn begyndte at fnise. Ory trak Øjenbrynene i Vejret og saa ned i sin Tallerken, mens Smith meddelte Selskabet, at det ikke var for Riber som Brudgom men for Riber som Sjømand og Menneske han vilde tale.

Pludselig følte Ory noget skrabe paa sin Ankel; hun trak Foden til sig, men lidt efter

var det der igjen, og hun fik nu Fødderne korslagt og stukket helt ind under Stolen.

«Dyd og gode Sæder er en stor og rig Velsignelse,» lød det nu borte fra Smith, «og det vil jeg sige, at efter min Mening og efter min Erfaring er Ægtestanden den bedste Garanti, ja det sande Ophav til, at Dyd og gode Sæder kan trives og blomstre iblandt os.»

«Den frække Fyr,» tænkte Ory, og da Smith endelig var færdig, førte hun Glasset til Munden uden at drikke.

Men hvad var dog dette? Der begyndte denne Skubbingen og Gnuringen bag hendes Ankler igjen. Det maatte være Bøhn, for det kom fra den Kant. Kanske havde han mistet noget paa Gulvet og søgte at faa fat paa det med Foden.

«Jeg vil bare sige Dem. at det er mig, De sidder og sparker paa, Hr. Bøhn,» sa Ory pludselig og saa smilende paa ham.

Der kom en Skylle af mørk Rødme over Bøhns, i Forvejen blussende Ansigt. «Om

Forladelse,» stammed han og vælted sit Vinglas. «Jeg vidste ikke — jeg trode» —

«Kan De holde Deres lange Bén hos Dem selv,» mumled Høst lavt hen imod Bøhn, og ud af hans halvaabne Øjne skjød et vredt og truende Blink.

«Det er da ikke noget at skjænde for,» sa Ory spøgende. «Det gjorde slet ikke ondt, maa De tro.» Hun saa sig om ved Bordet og var glad for Bøhns Skyld over, at de andre ikke havde lagt Mærke til denne lille Scene.

Da de var færdig med at spise, blev alting tat af Bordet, og nyfyldte Vinkarafler, Cigarer og Askebægere sat frem. Damerne rejste sig og fortrak og Herrerne blev, efter engelsk Skik, siddende for at ryge.

«Skal vi tage en Trip i den Have?» spurgte Fru Høst, da de inde i det store «Drawing-Room» havde drukket Kaffe og set i Albummer og ikke havde mere at snakke om.

Ory og Fru Smith vilde gjerne, men Frøken Sanna undslog sig.

En Stuepige bragte nogle Sjaller og Hætter,

og saa gik de gjennem det plante- og blomsterfyldte Karnap, der stødte op til Drawing-Room og havde Døre med Glasmalerier ud til den store, lidt bare Have, hvor der var Skumring med Maaneskin. Efter at de havde gaat nogle Ganger rundt i de hvide Grusveje, der var kantet med Konkylier og sjældne Stene, bemærked Fru Høst, at det dog maaske var a little cooly, og foreslog, at de skulde gaa ind igjen.

«Vi spasere om Huset til den Forstue,» sa hun, og gik foran. «Saa vi kan lægge de Sjaller der.»

Idet de kom forbi Karnappet, hvor der nu var tændt Lys, og hvis Vægge for største Delen bestod af Glas, udbrød Fru Smith med ét: «Nej se bare, Fru Riber, Frøken Sanna læser nok Deres Mand Teksten, lader det til.»

Ory vendte Hodet, og saa Riber staa inde i Karnappet med en underlig flou eller ydmyg Mine foran Frøken Sanna, der siddende paa en lav Lænestol strakte Overkroppen hen

imod ham og talte med et ophidset Udtryk i Ansigtet.

Da Ory og de andre kom ind i Drawing-Room, stod Riber endnu paa samme Plet i Karnappet, men vendte sig hastig om og kom ind og satte sig ved Bordet under Gaskronen.

Fru Høst spilte og sang en Stund; saa blev der budt om The og Keks og kort efter brød Gjæsterne op.

Der var Trængsel paa Jernbanestationen, Kupeerne var temmelig fulde, og Smiths og Ribers blev skilt ad.

Ory følte sig trykket og trist, og som hun sad der i Kupeen mellem disse fremmede, halvsovende eller engelsksnakkende Mennesker, blev hun grebet af en ulidelig Hjemve. Hun vendte Hodet til Siden for at Riber, hvis Blik hun følte hvile forskende paa sig, ikke skulde se at hun kjæmped mod Graaden og hvert Øjeblik fik fugtige Øjne.

VI.

Da de kom hjem, syntes Ory, det var for tidlig at gaa i Seng, og vilde sidde lidt i deres Stue nedenunder. Riber tændte Gassen, la Hat og Frakke midt paa Bordet og hjalp Ory Tøjet af. Saa satte han sig paa en Stol ved Døren og faldt i Tanker.

Han grubled over Ory og over sit Ægteskab, og han kunde ikke rigtig klare, hvad der var ivejen, eller hvorfra den egentlig hidrørte denne Modfaldenhed, som saa ofte kom over ham, efter at han var bleven gift. Det skrev sig naturligvis fra Aurora, skjønt hun jo ingenting gjorde, som ærgred eller stødte ham. Men derfor skrev det sig heller ikke fra hende, men fra den Virkning, hun havde

paa ham, uden at hun formodentlig vidste om det, eller kunde gjøre for det. Det var ikke saa meget *det,* at hun altid saa nedtrykt eller ængstelig ud, om det end i og for sig kunde være nok til at ta Humøret fra en Mand, men det var dette, at der stod som — ja, hvad skulde han kalde det — en Smerte imellem dem, en ubegribelig truende Smerte, der liksom vilde ham tillivs.

Lad mig nu tænke det altsammen igjennem en Gang til, sa han ved sig selv, idet han la Hodet paaskjæve og støtted Kinden i den ene Haand og Albuen i den anden. Mit Hjerte er fuldt af Kjærlighed til hende. Jeg tror, jeg kunde dø for hendes Skyld saa let som jeg spiser et Stykke Smørrebrød, ja, ialtfald naar jeg kom lidt i Ekstase. Hun paa sin Side er ikke saa forelsket som jeg. Naturligvis. Det er jo ganske umuligt, at jeg i min Alder og med mit Ydre skulde kunne opvække saa heftige Følelser, ialtfald ikke hos en Kvinde som hun. Men hun er dog glad i mig, ikke saa lidt endda, hvad jeg allerede

har havt mange smaa Beviser paa. Sanselig anlagt er hun ikke, i ethvert Fald er det endnu ikke vaagnet hos hende. Skuffelsen i den Henseende tar jeg med Ro, eftersom det ikke kommer af, at hun har imod mig og foretrækker en anden, og eftersom jeg er sikker paa, at hun en vakker Dag pludselig forandres. Altsaa, der er ingenting til Hinder paa nogen Kant. Han trak Vejret dybt og satte sig bedre tilrette paa Stolen.

Hvoraf kommer det da? Hvad er det, hun gaar og bebrejder mig? At jeg er lidt opfarende af og til, siger intet. Det faar hun vænne sig til. Hun véd dog godt, hvorledes jeg elsker hende. Det er heller ikke det. Det er noget ganske andet. Hun kan liksom ikke finde sig tilrette. Hun gjør store Øjne til alt, hvad hun ser, og hun hører paa alt med forfærdede Øren. Ja, naturligvis — *der* har vi det! Hun er proppet fuld af gale Forestillinger. Ammestuevrøvl. Derfor faar hun denne Mine, naar en taler naturligt om naturlige Ting, og naar man vil vise hende

noget af Livet. Det gjælder altsaa om at faa hende kureret. Ta Bladet fra Munden og snakke fra Leveren om alle disse Ting. Simpelt hen ta hende under Lægebehandling. Det slaar aldrig fejl, at det er *det,* som skal til. Hun har jo dog saa god Forstand og er som sagt ogsaa virkelig glad i mig. Naar *det* bare er overstaat, kommer vi hinanden nærmere og faar det rigtig godt sammen.

Han tog frem en Cigar, og mens han tændte den, spurgte han: «Har Du kjedet Dig idag, Aurora, eller hvad er der ivejen med Dig?»

Ory, som sad med Ryggen til Riber og Armene paa Bordet, bøjet over en norsk Avis, hvis Indhold hun kunde udenad, saa ikke op, da hun svarte: «Hvad er denne Frøken Sanna for et Menneske?»

«Aa hun,» sa Riber i en Tone fuld af Ringeagt. Han rejste sig, gik et Par Slag paa Gulvet, og satte sig igjen. «Jeg havde netop tænkt at spørge, hvad Du synes om hende,» tilføjed han saa.

«Jeg har jo aldrig set hende før. Men Du har jo kjendt hende længe.»

«Ja, hun har været der i Huset nogle Aar, og jeg har truffet sammen med hende af og til,» sa Riber nølende og liksom aandsfraværende. «Jeg har forresten været forlovet med hende,» kom det derpaa resolut.

«Har Du?» Ory løfted hurtig Hodet, mens en langsom Bleghed krøb hen over hendes Ansigt. «Det var altsaa derfor —. Og jeg, som ikke kunde begribe,» det sidste mumled hun hen for sig.

«Hun var svært vakker dengang,» fortsatte Riber roligt. «Ja, det er hun vel forresten endnu, men nu kan jeg ikke se det, fordi hun er mig saa viderværdig. Et forskruet Fruentimmer, kan Du tro. Ja, vi passed nu slet ikke sammen.»

«Var det hende, som gjorde det forbi?» spurgte Ory, og det hørtes, som om hun havde ondt for at faa Ordene frem.

«Nej, det var saamæn mig. Jeg havde

gjerne betalt 1000 Pund Sterling for at bli hende kvit.»

«Hvorfor havde Du da forlovet Dig med hende?»

«Ja, det er ikke saa godt at sige. Ti Minutter før det skete, havde ieg ikke tænkt paa det.» Han syntes at falde i Tanker.

Ory, som fremdeles sad med Ryggen til, drejed Hodet uden ellers at forandre Stilling og saa hen paa ham.

«Hun havde nu sat sig for, at hun vilde ha mig, ser Du,» vedblev Riber, «og da er det saa underligt med det. Ung og vakker var hun jo som sagt, og paa Friere havde det ikke manglet hende. Vi Mandfolk blir rørt over det, at vi mærker, en Dame er indtat i os. Vi har ikke saa let for at gi Kurver som Dere.»

«Var det altsaa af Medlidenhed, Du forloved Dig?» spurgte Ory lidt spodsk.

«Det vil jeg just ikke paastaa. Lidt forelsket eller saa har jeg vel nok ogsaa været i hende, men det varte ikke længe. Og det kan hun

takke sig selv for. For nu skal Du bare høre. Du saa det Kjertelarret, hun har i Kinden? Jeg kom engang til at sige, at saa'nne Ar altid havde været mig saa modbydelige. Fra det Øjeblik gav hun ikke Rist eller Ro. Hun vilde med Vold og Magt ha mig til at kysse sig paa Arret. Skuden var under Reparation dengang, saa jeg laa her længe, og vi saas daglig. Alle de Scener hun opførte, græd og bad og skjændte og dominerte, saa Gud sig forbarme! Men hun fik mig ikke til det.»

«Det var da underligt, at Du ikke gjorde det, naar det først var din Forlovede,» sa Ory med en let Dirren i Stemmen. Hendes Ansigt var fremdeles drejet om mod Riber, og det havde et spændt og vagtsomt Udtryk.

«Jo længer hun tured om det, jo umuligere var det. Arret blev mig tilsidst saa væmmeligt, at jeg var nærved at brække mig, hvergang jeg saa paa det.»

«Var det da, Du gjorde det forbi?»

«Ja. Da gjorde jeg det forbi.»

«Det var en latterlig Grund til at hæve

en Forlovelse,» bemærked Ory med den forrige lette Dirren i Stemmen.

«Hun vilde ogsaa ha mig til at sige, at det var penere med plombérte Tænder end med friske Tænder. Naar man var glad i et Menneske med plombérte Tænder, saa skulde man ikke kunne udstaa friske Tænder. Kort sagt, hun var et umuligt Menneske.»

«Tog hun sig nær af det?»

«Jysses! Hun rased som en Gal. Heldigvis skulde jeg sejle kort efter. Ja Gudskelov, at det gik, som det gik.» Riber drog et Suk og flytted sig lidt paa Stolen. «Her kan man rigtignok sige, at Lykken var bedre end Forstanden. For det var Jente, som vidste, hvad hun vilde! Kom hun ikke til mig alene i mit Logi baade sent og tidlig, og naturligvis —.» Riber brød af og rømmed sig.

«Er Du ikke umaadelig fortvilet over det?» spurgte Ory højtideligt.

«Hm, — Fortvilet?»

«Det er da en frygtelig Plet paa en Dame, at hun har vært forlovet med en, som ikke

blir hendes Mand. I dit Sted vilde jeg føle det, som om jeg havde ødelagt hendes Liv.»

«Fordom,» sa Riber og trak paa Skuldrene.

«Og det kalder Du Fordom?» Med et Sæt drejed Ory sig paa Stolen om imod ham.

«Ja, Vennen min. Det er Fraser, som man gaar og siger og siger saalænge, at man tror det, indtil Livet lærer en noget ganske andet. At høre det bli sagt saa bestemt af Dig, Ory, er nu næsten komisk, saa ung og uerfaren, som Du er.» Hans Tone var kjærlig, og Øjnene smilte overbærende.

«Jeg taaler ikke, at Du siger sligt!» udbrød Ory og fôr op. «Det er — det er fordærvet,» hun holdt Hænderne for Ansigtet og begyndte at græde.

«Nej men snille Dig, Ory,» Riber rakte Armen ud, greb fat i hendes Kjole og trak hende til sig. «Hvad kan det skade hende, naar ingen véd om det? Ja, lidt kjedeligt for hendes Mand kanske, hvis hun nogensinde faar en, men —»

«Høsts véd det da!» afbrød Ory, mens hun græd, «og andre vel ogsaa.»

«Ja, at vi har vært forlovet en kort Tid — det var jo det han hentyded til ved Bordet det Fæ — men andet véd de heller ikke. Du er den eneste og første jeg nogensinde baade *har* sagt det til og *kommer* at sige det til.»

Ory tog Hænderne bort fra Ansigtet og saa uforstaaende paa ham.

«Jeg synes, jeg skyldte Dig det, Ory,» vedblev Riber blidt og klapped hendes Kind. «Vær nu fornuftig og spild ikke dine Taarer. Jeg kunde endda ha forstaat det, hvis vort Forhold havde havt Følger, som man siger, men nu —»

Med en dump Lyd som af ét indestængt Skrig slog Ory hans Haand bort fra sin Kind, og gik baglænds nogle Skridt. Saa blev hun staaende med fremrakte Hænder og stirred forfærdet paa ham.

Riber spilte Øjnene op, og hans Ansigt fik et betuttet Udtryk.

«Hvad skal en stille op med saa'nt et Barn,» mumled han efter en Pause, og læned sig tilbage mod Stoleryggen med korslagte Arme.

Ory løb hen til den store Hestehaarssofa og kasted sig saa lang hun var, næsegrus op i den.

Der gik nogle Minutter. Saa rejste Riber sig, gik hen til Ory og bøjed sig over hende, idet han la Haanden paa hendes Nakke.

«Rør mig ikke!» skreg Ory og trak heftig Hodet bort. «Gaa til hende, den anden, som har været din Kone før jeg. Du er *hendes* Mand og ikke min.»

«Nej men Aurora, hvad er nu dette for Galmandssnak,» sa Riber i klynkende Tone, idet han retted sig op og kløde sig i Nakken.

«Aldrig mere maa Du røre ved mig,» vedblev Ory ophidset. «Prøver Du paa det, springer jeg ud gjennem Vinduet, hvor vi saa er, eller løber fra Dig paa Gaden — Aa, Du kan være vis paa,» hun lod sit Ansigt,

som hun havde lettet op, mens hun talte, haardt falde ned igjen i Sofaen.

Riber stod lidt og saa paa hende. Hendes Skuldre gik op og ned, men der kom ingen Lyd ifra hende.

Saa gav Riber sig til at spasere frem og tilbage paa Gulvet, helt op til Vinduet og nedover, forbi Sofaen ved Kaminen, hvor Ory laa ubevægelig.

Der gik en god Stund. Saa trak han en Stol hen i Nærheden af Sofaen, satte sig og begyndte at tale med lav, bedrøvet Stemme:

«Hvad kan det nytte at ta slig paa Veje, Aurora? Vel vidste jeg, at Du var uskyldig og uvidende, men Du kan da vel ikke ha tænkt Dig, at en Mand i min Alder skulde møde frem til Brudesengen saa blank som en nyslaat Toskilling? Sligt falder ikke fore i *Verden,* Aurora.» Han vented lidt, men da Ory ingen Mine gjorde til at svare, fortsatte han:

«Ikke *saa* at forstaa, at der ikke skulde være Forskjel paa Mænd. Du skulde bare

vide, hvadslags Forfatning af Sygdom og Udlevethed mange Brudgommer møder op med — ja, det kjender Du vel heller ikke noget til. Men Gudskelov — saapas Styr har jeg dog holdt paa mig selv» — han rømmed sig langtrukkent, «naar undtages én eneste Gang, et Uheld kan jo ramme den forsigtigste — et ganske let Tilfælde forresten. Jeg har en udmærket Læges Erklæring for, at der intetsomhelst var til Hinder for, at jeg kunde gifte mig, naarsomhelst jeg vilde.» Riber talte stammende og liksom modstræbende. Han havde slet ikke tænkt paa at fortælle dette netop nu, og han havde en uklar Fornemmelse af, at det var galt, men noget indeni ham drev paa, og Ordene trængte sig frem mod hans Vilje.

«Du maa bare ikke tro, at jeg har ført noget udsvævende Liv, Aurora. Tværtom. Jeg har været meget bedre end de fleste andre, ja, jeg kan trygt sige, end alle de andre, jeg har kjendt og vidst Besked om. Edvard Hals f. Eksempel. Er det ikke en pén og prægtig

Mand, som enhver ung Pige gladelig vilde gifte sig med? Og Du skulde bare vide, hvorledes han har været i den Retning. Mere end én Gang, naar vi var sammen i fremmede Havner, har jeg baade ved Snak og Eksempel søgt at raade ham fra det, men ham bed ingenting paa. Nej, Du — uden at skryde — kan jeg rose mig af, at jeg har vidst at passe Maaden. Jeg har f. Eksempel aldrig rørt nogen gift Kone, og det uagtet jeg engang var stærkt udsat for Fristelse i den Henseende. Men det var imod mit Princip. Jeg har altid tænkt, at hvis jeg ikke lod en anden Mands Kone være, saa vilde Gud hævne det paa mig, naar jeg engang selv fik en Kone. Saa Du ser, jeg har været moralsk, om jeg end naturligvis har levet en Del.» Han havde bukket sig helt forover med sammenlagte Hænder, og Armene paa Knæerne, og han havde hele Tiden set ned i Gulvet, mens han talte.

«Ja Du sukker, Aurora», sa han, da der lød en svag Stønnen fra Sofaen, «og paa en

vis Maade — naar jeg sætter mig rigtig ind i dine Tanker og Forestillinger — saa kan jeg nok ogsaa forstaa, at det er Dig pinligt. Men det er en Overgang, Vennen min. Naar Du blir ældre og fornuftigere, vil Du ta ganske anderledes paa de Dele, og indse, at en Mand, der i min Alder kommer rén til Brudesengen, er en liksaa stor Sjældenhed, som det omtrent er en Uting.»

«Hold op, hold op!» kom det halvkvalt fra Ory.

«Ja, min søde Aurora, det skal jeg nok,» han rejste sig og gik tæt hen til Sofaen. «Jeg syntes, det var min Pligt at belære Dig om dette, for at Du snarest muligt skulde komme ud over det. Kom nu, Aurora, smil til mig, som bare Du kan smile, naar Du vil. Læg Armene dine om Halsen min, og klyng Dig til mig, saa viser Du, at Du er ligesaa højsindet og stor, som Du er dejlig og vakker,» han la sin Arm om hendes Liv og vilde løfte hende op.

Ory udstødte et Skrig, rejste sig op paa

Knæerne og vendte sig imod ham. Hun fægted i Luften med knyttede Hænder og med fordrejet Ansigt og en ganske ukjendelig Stemme, pressed hun frem: «Jeg foragter Dig!»

Riber, som straks havde sluppet hende, tumled tilbage. Han skjalv paa Hænderne, og over Panden la der sig en rød Stribe. Næseborene løftedes, og Læberne rørte sig. Han saa ud som han vilde sige noget, men ikke kunde.

«Saa *det* er Takken for min Oprigtighed,» stødte han omsider ud af sig. Hans Hænder hævedes og i næste Nu sank de med et tungt Greb ned paa Orys Skuldre, som de rysted i ubændigt Raseri, mens en brummende Lyd trængte sig frem gjennem hans vidaabne Læber. Orys Hode dingled frem og tilbage paa den slanke Hals. Hendes Øjne, som syntes kulsorte, saa fremmed og frygtløse paa ham, og hun gjorde ikke den ringeste Modstand.

Riber var ganske stakaandet, da han slap

hende. Han trev Hatten, som han klasked fast paa Hodet, trak Frakken paa med en Hast, saa det sprak i Sømmene, snapped sin Spasérstok og stormed ud af Huset.

Ory blev liggende paa Knæ i Sofaen og saa frem for sig med et stivt Blik, mens Smældet efter Gadedøren sad som en Prop i hendes Øren. Hun følte sig som ramt af dræbende Hug, og hun syntes, hun maatte dø af indre Forblødning.

Jeg har for Eksempel aldrig rørt en gift Kone. — Jeg har for Eksempel aldrig rørt en gift Kone, hørte hun uafladelig bli sagt.

Der gik det meste af en Time, og endnu laa Ory paa Knæ i Sofaen med nedsunkne Arme og stirrende Øjne.

Pludselig gav det et Smæld i Bordet, som efter et Slag af en knyttet Næve. Med et højt Raab fôr hun sammen, hopped ned af Sofaen og løb mod Døren, som hun famlende rev op. Ved Synet af Mørket derudenfor rykked det i hende, og hun gjorde et Skridt tilbage. Hun tog sig til Panden med begge

Hænder, drejed forsigtig Hodet, og sendte over sin Skulder et angstfuldt Blik hen til Bordet og langsomt rundt i Stuen.

Aa Gud, *her* var hun jo, og derude var Gangen og ikke hendes Forældres Soveværelse, som hun i Angstens Vildelse havde troet.

Der kom krampagtige Trækninger gjennem hendes Ryg og Bryst, og Hodet bevægedes i smaa Stød. Graaden kæmped i hende, men hun kvalte den med sammenpressede Læber og fortrukket Ansigt. Hun turde ikke græde; hun maatte være saa stille, saa stille, for at ikke Knaldet skulde komme igjen.

Sagte lukked hun Døren, som var bleven staaende aaben, og listed med et Par lange, lydløse Spring tilbage til Sofaen, hvor hun sank sammen.

Ingen i Verden vidste, hvor ulykkelig hun var. Hun græd og græd, og saa følte hun med ét en rasende Vrede mod Riber, fordi han var gaat sin Vej, og ikke stod her og saa paa og pintes af hendes Elendighed.

Omsider holdt hendes Taarer op at flyde, mens en tør Hulken fremdeles blev ved at ryste hendes Legeme. Og saa gav hun sig til at gjennemgaa alt, hvad Riber havde sagt. Det voldte hende en slidende Smerte.

Og denne Mand var hendes Mand. Hendes Mand for hele Livet. Hvad havde hun gjort at netop *hun* skulde straffes med at faa en saadan Mand.

Sligt et Liv han havde ført! Sølet sig i Last og Smuds og Væmmelse. Og saa vilde han vove at paastaa, at han var ingen Undtagelse, og at der fandtes dem, som var værre. Hun turde gi sit Liv paa, at de Mænd, hun hjemme havde kjendt, aldrig havde været saadan. For da vilde naturligvis Folk ikke ha omgaaes dem.

Hvor mange Kvinder monstro Riber havde havt før hende? Fem, ti, tyve? Hvor mange, hvor mange? Hun vilde vide Tallet paa dem, Tallet til Punkt og Prikke. Og pludselig grebes hun af et heftigt Begjær efter at faa Besked om alt, hvad han havde bedrevet i

den Retning, alt indtil de mindste Detaljer. Hun kjendte det, som om hun maatte forgaa, hvis hun ikke fik vide alt. Ja, hun vilde spørge, fritte ham ud, faa ham til at fortælle fra Begyndelsen til Enden. Det blev forfærdeligt, men hun vilde ikke spare sig, hellere dø end gi Afkald paa en eneste Smule. Aa, hvor hun skulde gaa tilbunds i al denne Skiddenhed, rigtig ælte sig ned i den. — En kildrende Svien jog igjennem hende, og hun følte som en Lindring ved Tanken om al den Kval hun skulde lide.

Saa hørte hun det gaa med Gadedøren og rejste sig hurtig. Og pludselig, som Blinket af et Lyn, stod det klart for hende, at hun maatte holde gode Miner, hvis hun skulde faa Riber til at fortælle. Pilsnart satte hun sig tilrette i Sofaen og lod som hun sov.

Endskjønt Øjnene var lukket, og Ansigtet presset mod Armene, der hvilte paa Sofaens Sidestykke, var det for Ory, som om hun kunde se alligevel. Hun mærked, at det gav et Sæt i Riber, idet han kom ind, og at han

la Hatten stille paa Bordet. Saa trak han Frakken af, nærmed sig Sofaen og stak Hænderne i Bukselommerne. Hun følte det i Nakken, hvorledes han betragted hende og syntes, at det varte en Evighed.

«Aurora», sa Riber omsider og rørte forsigtig ved hendes Skulder. «Skal Du ikke tilsengs? Klokken er snart fire.»

«Aurora» gjentog han højere og rusked lidt i hende.

Hun løfted sit Ansigt, der var gustent og ukjendeligt, og saa sky paa ham; men Lyset fra Gaskronen sved i Øjnene, saa hun straks maatte lukke dem.

«Aurora», sa han dybt sukkende, og hun kunde mærke hans Sindsbevægelse gjennem den skjælvende Stemme. «Jeg var for hidsig imod Dig. Men Du forstaar ikke — — — Jeg véd ikke, hvor jeg skal hen, Aurora.»

«Det er jo pænt af Dig, at Du vil være oprigtig imod mig,» Ory maatte rømme sig for at faa Lyd i Stemmen. «Men jeg blev

saa forskrækket — jeg havde jo ikke anet —. Det er saa ondt.»

«Ja Aurora, min elskede, min sødeste, det er ondt. Er det saa ondt, Aurora?» han greb hende i sine Arme og trykked hende hæftig til sig.

«Men Du skal se, det retter sig, Du skal bare se, det retter sig,» vedblev Riber gjennembævet af Ømhed. «Vær snil imod mig, Aurora, jeg trænger saa til det. Aa, vær god imod mig», hans Hode sank ned paa hendes Skulder og han sutred og bad som et sygt Barn. «Jeg har jo bare Dig i Verden, Aurora — ja, det er blet saadan, siden jeg fik Dig. Jeg er saa fattig, saa fattig, og saa rig i Dig. Og jeg maa lære lidt efter lidt — der er saa meget, jeg maa lære, lære at forstaa Dig, og at betragte mig selv og alting med dine Øjne, saa jeg kommer til at tænke og synes det samme som Du. Jeg vil ingenting heller Aurora, men det er mig saa fremmed — Jeg har aldrig tænkt noget videre over alt dette her, hverken paa den ene

Maade eller paa den anden. Jeg trode, det skulde saa være. Aa, men Aurora, drag mig op til Dig over den Kløft, som skiller os — Du *kan* det, for min Kjærlighed gjør Dig saa stærk over mig. Du skal se, Du kan faa mig ren og pæn som Du selv, og faa mig til at bli Dig fuldt værdig.» Han klynged sig til hende, og hans Hænder flytted sig nervøst fra hendes Liv, som han holdt omfavnet, op paa hendes Ryg og tilbage.

Ory var rørt. Hun følte Trang til at lægge sine Arme om hans Hals og kysse ham, men saa lød det for hende: «Jeg har for Eksempel aldrig rørt en gift Kone,» og hun maatte gjøre Vold paa sig selv for ikke med Afsky at støde ham fra sig.

«Der er bare én Ting, jeg vil be Dig om,» sa hun med tør, udgrædt Stemme, «og det er, at Du skal fortælle mig *alt* om dit tidligere Liv, hver eneste enkelt Begivenhed.»

«Ja Aurora. Hvis Du vil det.»

«Det er den eneste Maade, jeg kan komme over det paa. Det eneste, som vil gi mig

Fred igjen. Gjør Du det ikke, blir det aldrig godt mere.»

«Du skal faa et Skriftemaal saa helt og fuldstændigt som nogen kan gi det i Verden, Aurora. Men inat taaler ingen af os mere. Det maa være, til vi kommer paa Sjøen og har fint Vejr en Dag. Imorgen skal vi jo sejle.»

VII.

Tøjet var sendt ombord, og Ory og Riber havde tat Afsked med Værtinden, hvorpaa de sammen var gaat ud for at kjøbe nogle Smaating inden Afrejsen.

«Var det saa mere?» spurgte Riber, som havde Pakker i Hænderne. De kom ud fra en Butik i St. Pauls Churchyard.

Ory stod stille og betænkte sig. «Jeg husker ikke noget,» sa hun. «Naturligvis glemmer vi det vigtigste.»

«Svært saa den Habitten klær Dig, Aurora,» Riber saa med et Smil paa Orys mørkeblaa Rejsedragt med tætsluttende Kufte af samme Stof som Kjolen, og en fiks liden Straabaret med blaat Fløjelsopslag og purpurrød Fugle-

vinge. «Saanne prikkete Slør er flatterende, Du.»

«Det er ikke derfor,» svarte Ory og blev rød. «Men naar det blæser, kommer Haar og alting i Uorden.»

«Aa, Du din smaa Forfængelighed!» Riber trued til hende og trak op sit Uhr. «Saa gaar vi hen og faar os lidt Lunch. Vi har akkurat Tid,» de drejed om i en Sidegade og kom kort efter til et Hus, hvorpaa der stod skrevet med Kæmpebogstaver: Luncheon-Rooms.

«Det er ikke noget videre fint Sted,» sa Riber, «men det ligger saa bekvemt for os.»

De steg op ad Trappen, og kom ind i et stort Lokale, der ved lave Tapetvægge var inddelt i en Mængde smaa Rum, hvor Folk sad og spiste, mens de samtidig læste Aviser. Der lugted af Bøf og ristet Skinke, blandet med Cigarrettobak, og de jakkeklædte Opvartere med hvide Forklæder gik med Bakkerne paa Fingerspidserne, sindigt til og fra Bordene.

«Her,» sa Riber og stansed ved et tomt

Rum midt i Salen, men saa var der nogen, som raabte: «Halloj Kammerat!» og idetsamme stod Kaptejn Smith ved Siden af dem.

«Vi har en Baas for os selv,» sa Smith. «Kom ind der, saa faar vi os en Passiar paa Faldrebet.»

«Uf,» tænkte Ory. «Det var da kjedeligt.»

«Knapt om Tid,» brummed Riber misfornøjet, idet han sammen med Ory fulgte Smith helt op til Hjørnet af Salen, hvor de i et Rum, der var mindre end de andre, fandt Fru Smith med en dampende Kotelette foran sig.

«Det var da rigtig fornøjeligt, at vi skulde træffes igjen,» udbrød Fru Smith. «Det var mig, som saa Dere først, og fik min Mand til at fakke Dere.»

«Her er frygtelig varmt,» bemærked Ory og knapped op sin Kufte, som Riber trak af hende.

«Hvordan mored De Dem igaar da?» spurgte Fru Smith, da Ory havde tat Plads.

«Det er hyggelige Folk, men stive. Synes De ikke?»

«Aa jeg véd ikke. Jeg har bare set dem den ene Gangen.»

«Jo stive er de. Det er de rigtignok. Men der er jo svært nydeligt at komme. Saanne rige Folk kan jo sagtens. Forresten saa liker vi Sjøfolk ikke saant stivt. Gjør vi vel, Riber?»

«Hvad vil Du ha, Aurora?» spurgte Riber, der var fordybet i Spisesedlen.

«Ta endelig Lammekotelette,» anbefalte Fru Smith. «Den er saa mør og saftig. Den Frøken Sanna er en Raring, synes De ikke, Riber?»

«Nu?» sa Riber og saa spørgende paa Ory.

«Lammekotelette,» svarte Ory.

«Ja snak med Riber om Sanna,» bemærked Smith og førte Porterglasset til Munden, idet han blinked polisk. «*Han* kjender hende nok.»

«Nu kan en jo gjerne tale om det, siden han er gift og vel forvaret, som en siger» — et lækkersultent Smil bredte sig over Fru Smiths

Ansigt. «Men jeg har nu ladt mig fortælle, at Riber har sværmet for hende.»

Riber nyved sine Bryn. «De er nok én af dem, som lar sig en hel Del fortælle,» sa han, og saa koldt paa Fru Smith.

«Ha ha ha!» lo Smith. «Der fik Du den, Jomfru Fine!»

«Ja Riber, han er nu saa spøgefuld han,» sa Fru Smith, mens Smilet blev lidt vissent om hendes Mund.

«Faar vi saa Maden?» spurgte Ory, der sad og retted nervøst paa sit Haar.

Riber gav Ordre til Opvarteren, som stod og vented i Aabningen til Rummet. Til sig selv forlangte han Roastbeef.

«Nej, at De ikke tar Lammekotelette,» sa Fru Smith. «Den evindelige Roastbeefen blir en saa lej af, synes jeg.»

«Kom ikke der,» Smith stødte Riber paa Albuen, «han, som lever højt paa Lammekjød baade Nat og Dag. Hvad Du?»

Der lød et Klask, som bragte de to Damer til at fare sammen. Fru Smith saa hastig op

fra sin Mad, og Ory rejste sig forfærdet. Der sad Smith med hvide Striber i sin røde Kind og glode maabende paa Riber.

«Slaar Du!» Smith stødte med Anstrengelse Ordene ud af sig. «Slaar Du!» gjentog han, idet han letted sig fra Stolen og pludselig greb Riber i Struben.

«Naa, naa,» sa Fru Smith iltert og trak af al Magt sin Mand i Armen.

«Saa skal da Satan annamme!» hvæste Smith, hvis Haand Riber rolig havde fjernet fra sin Hals. Han vilde atter gribe fat i Riber, men Konen halte ham over til den anden Side.

«Hvad er dette for noget?» spurgte Ory, som var bleven staaende med Haanden paa sin Stoleryg. Hun saa forbauset fra den ene til den anden, og det glimted igjennem hende, at Riber kanske var blet gal.

Riber la blødt sin Haand paa hendes. «Bryd Dig ikke om det, Aurora.» Han saa flou og ulykkelig ud, og hans Kinder blussed.

«Vil Du slaas, saa kom an,» Smith havde

revet sig løs fra Konen og vilde trække Frakken af.

«Hys, ingen Allarm!» Fru Smith rejste sig fort og greb sin Mand om begge Haandled. «Det er jo noget, en véd, at Riber ikke kan styre sig,» vedblev hun myndigt, «endskjønt han læst skal være af finere Folk end som vi andre. Men vis nu Du, at Du har en bedre Opdragelse,» hun retted paa hans Frakkekrave, der var kommen i Ulave. «Du skulde ogsaa passe lidt paa den utidige Munden din; men altid skal Du komme med Hentydninger, din Gris.»

«Jeg finder mig ikke i det! Jeg finder mig Pinedød ikke i det,» buldred Smith, hvis Raseri imidlertid syntes i Aftagende.

«Nej, naturligvis,» sa Riber, og skotted forlegen til Ory. «Det behøver Du heller ikke, men her kan vi ikke gjøre Skandale.»

«Hvorfor gjør *Du* det da?» spurgte Ory strængt.

«Ja, skal nogen ha set paa Mage til uforskammet Stud,» udbrød Smith, og vrikked

Halsen frem og tilbage i Snippen, som syntes at genere ham. Skal sligt være Dannelse?»

«Sæt Dig ned og vær rolig, Aurora,» bad Riber.

«Ja, sæt Dig bare ogsaa ned igjen Du ogsaa Far,» sa Fru Smith til sin Mand.

«Ja, hvis Riber bér om Forladelse. Ellers gjør jeg det ikke.»

Nu kom Opvarteren med Maden, og Riber gav sig straks til at spise.

«Jeg foreslaar, at vi slutter foreløbigt Forlig,» bemærked Riber. «Saa afgjør vi Sagen en anden Gang.»

«Ja, Tak skal Du ha!» sa Smith bøst, og satte sig.

Riber slog paa sit Glas.

«En Flaske Cliquot,» forlangte han.

«Spis nu Resten af Maden din,» sa Fru Smith til sin Mand, idet hun atter gav sig ifærd med sin Kotelette. «Saa gjør nok Riber Undskyldning for Dig.»

Smith syntes beroliget og begyndte at spise med nedslagne Øjne, men lidt efter

svulmed der op en Aare i hans Pande, og Ansigtet blev blodfyldt.

Ory skar sin Kotelette i bitte smaa Stykker, som hun langsomt putted i Munden, og som hun havde Møje med at nedsvælge. Hun grunded over, hvad der var foregaat, og følte sig knugende trykket.

Opvarteren bragte Champagnen i en Iskjøler, stilled et Glas ved hver Kuvert og skjænked i.

«Saa haaber jeg, Du passer Dig en anden Gang,» sa Riber og vilde klinke med Smith.

Smith greb sit Glas, saa et Øjeblik paa det, og idet han snapped efter Vejret, slog han Riber Indholdet lige i Synet. Saa fulgte der nogle Sekunders fuldstændige Taushed, hvori Fru Smith og Ory spændt betragted Riber, som med Servietten omhyggelig tørred sig i Ansigtet, hvorpaa han tog Champagneglasset og tømte det.

«Nu er vi kvit,» sa saa Smith, der sad og vogted paa Riber med mistroiske Øjne.

«Og saa er der vel ingenting ivejen for,

at vi drikker paa Forlig,» sa omsider Riber i venskabelig Tone og fyldte sit Glas. «Skaal!»

«Lad *os* være med!» raabte Fru Smith, og saa klinked de alle fire.

«Nu skal De ikke være sturen mere,» Smith nikked til Ory. «Skaal Fru Riber.»

«Det var Ret, Aurora. Du er jo saa glad i Champagne. Drik bare, og De ogsaa, Fru Smith.»

«Skaal Fru Riber,» nikked Fru Smith. «Nu drikker vi tilbunds.» Begge Damerne tømte Glassene, og Riber skjænked atter i.

«Vi skal ha en Flaske til,» sa Smith, da Riber havde skjænket det sidste i Glassene. «Nu er det min Tur.»

«Det faar være til en anden Gang,» Riber kaldte paa Opvarteren og betalte.

«Aa, det haster vel ikke,» mente Fru Smith. «En Timestid før eller senere.»

«Damperen er bestilt til Klokken tre,» sa Riber og der kom noget opfarende i hans Mine.

«Det er en Kar, der faar det til at gaa,»

udbrød Smith. «Der gaar han hen og er saa heldig at faa Stykgods istedetfor Ballast! Men som skrevet staar: Hvo meget haver, skal mere annamme.»

«Ja, vi faar en maklig Skude,» svarte Riber. «Saasnart vi har klaret Spanskebugten, tar vi Lugerne fra Vinduerne i Agterenden og sejler i Sol og Sommer. Men det er ikke mere end billigt, naar vi har en Dronning som hun der ombord,» han saa begejstret paa Ory.

«Jaja, saa siger vi Tak for denne Gang, og lykkelig Rejse,» sa Smith. «Vel mødt i Pensacola. Jeg skal nok huske Champagnen.»

Nede paa Gaden fik de fat i en Cab. Riber nævnte: «Viktoria Docks» idet de steg ind, og afsted bar det saa fort som den voldsomme Færdsel af Fodgjængere og Kjøretøjer vilde tillade.

«Forklar mig nu, hvorfor Du blev saa rasende,» sa Ory og hæved Stemmen for at overdøve Larmen fra Gaden.

«Han snakked upassende.»

«Om hvad?»

«Om Dig.»

«Om mig? Dere snakked jo om Maden,» Ory sad drejet om mod Riber og talte ham op i Ansigtet.

Pludselig gav det et Ryk i hende. «Aa fy, hvor det er gement!» udbrød hun saa, skyllende rød i Ansigtet, og kasted sig haardt tilbage i Caben.

«Jeg vilde heller vært død end kommen op i alt dette smudsige. Sig mig én Ting, forstod Fru Smith det?»

«Det gjorde hun sikkert.»

«Saa nedsyltet i Griseri er hun altsaa — Naturligvis — hun har jo vært gift et Par Aar. Saadan blir jeg ogsaa. Da vil jeg rigtig passe til Dig. Glæder Du Dig ikke til at faa mig slig?» Ory var aldeles ude af sig selv. Hun flytted sig febrilsk paa Sædet, knapped Kaaben op og i med skjælvende Fingre, og hendes Stemme lød skarp og skjærende gjennem Dunderet udenfor.

Riber saa sønderknust ud.

«Var Du endda *gaat* med mig, og havde

befriet mig for disse Menneskers Selskab,» fortsatte Ory mere og mere ophidset. «Du hørte jo, de straks begyndte at stikle paa Dig og denne Sanna — sig saa, at Folk ikke ved det —, men sidde og klinke og være venskabelig og faa mig til det samme. Uf, hvor jeg føler mig besudlet.» Hun stamped lidt med Foden, bøjed Hodet, og slog Hænderne for Ansigtet.

Riber drog et dybt Suk. «Du er saa streng Ory,» sa han, idet han flytted sig tæt hen til hende, og trykked Læberne mod hendes Nakke, der halvt var vendt imod ham. «Men det er det samme, jeg elsker Dig alligevel. Længslen efter Dig suger mig for Brystet. Aa Aurora, Du skal være *min* meget mere end Du er,» vedblev han hviskende, mens han trak hende op paa sit Skjød, vendte hende om til sig, og holdt hende fast som i en Skruestikke. «Jeg kunde knuge Dig tildøde af Kjærlighed,» han bedækked hendes Ansigt med ubændige Kys.

«Slip mig,» raabte Ory idet hun stemmed

sine Hænder mod hans Bryst og sled sig løs med slig Kraft, at hun tumled over paa det modsatte Sæde, hvor hun satte sig tilrette i en afventende Stilling og holdt de knyttede Hænder ud for sig. Hendes Bryst gik heftig op og ned, og hun saa paa sin Mand med et kampberedt Blik.

Riber skotted til hende. Han saa udaset og skamfuld ud.

«Du maa ikke være sint paa mig Aurora,» sa han efter en Pause, og vilde gribe hendes Haand, men Ory korsed Armene over Brystet og læned sig tilbage i Vognen.

«Du sætter mig paa altfor smal Ranson,» sukked Riber. «Deraf kommer det. Ingen Mand kan staa i sligt.»

Han letted sig fra Sædet, og gled ned paa Knæ foran hende. «Men Du kan behandle mig, hvordan Du vil,» han vendte sit rødflammede Ansigt op imod hende. «Jeg skal være Dig tro som en Slave, ja som en Hund. Jeg sværger Dig det til ved Kristus paa Korset. Hører Du Aurora?»

«Behøver man at sværge paa sligt,» tænkte Ory og rysted Hodet som i Vaande.

Saa stansed Vognen. Riber fôr op, satte Hatten paa, trak i sine Klær, steg ud og betalte Kusken.

Ory samled sine Pakker. Riber rakte hende Haanden, og hun hopped ned.

De gik tause ved Siden af hinanden hen ad den brolagte, af Larm og Travlhed gjenlydende Dok, der ligned en kjæmpemæssig Gaardsplads, paa tre Sider indhegnet af vældige Pakhusbygninger. Den fjerde Side var aaben ud til Vandet, som var fyldt med storskrogede Dampere og højmastede Sejlskibe, hvoraf saa mange, som kunde faa Plads, laa ved Siden af den betonlagte Kaj, ifærd med at lade eller losse.

«Nej stop Aurora! Her er Skuden. «Orion» aahoj!»

«Aahoj!» raabtes der tilbage, og en rødfregnet Mand med flad Hue, og Uldsjal om Halsen kom hilsende tilsyne ved Rælingen af et fuldrigget Skib.

«Hvor Satan har De gjort af Trappen Mand?» spurgte Riber.

«Kaftejnen gav jo Orde, at vi skulde være klar te gaa præcis Klokken 3,» svarte Styrmanden og nikked iltert, mens han talte. Med den stædige Næse og den lange tynde Skjægdusk under Hagen ligned han en Gedebuk.

«De er et Fæ, Styrmand! De vidste jo, at Fruen kom ombord.»

«Jeg tænkte, at Fruen kanske kunde benytte sig af Lejderen.»

«Saa det tænkte De kanske,» hærmed Riber. «Giv mig Pakkerne og prøv, om Du kan, Aurora.»

Ory greb fat i Haandtagstougene, som hang ned langs Rebstigen, og klatred behændigt op til Finkenettet, hvor Styrmanden rakte hende Haanden og hjalp hende ombord.

«Velkommen Frue.»

«Tak» sa Ory og saa sig om paa det

rummelige Dæk, der var vaadt og smudsigt, med Spild af Stenkul her og der.

«Og hvad er dette for et Dæk?» spurgte Riber, idet han svang sig indenbords. «Her ser jo ud som i et Grisehus!»

«En kan ikke gjøre mere end saa ét om Gangen, Kaftejn. Vi fik Vandet og Kullene ombord just nu.»

«Og ikke engang klaret væk her agterud,» fôr Riber fort, og pegte paa nogle Sækker og Kurve med levende Høns under Staaltraadsnæt, der var stablet op ved Kahytskappen, saa de næsten skjulte Nedgangen.

«Vi skal vel først hale væk,» svarte Styrmanden uforknyt.

«Hvad understaar De Dem!» Riber stamped med Foden. «Alle Mand paa Dæk!» skreg han derpaa.

«Vil Du ikke ned i Kahytten Aurora? Her blir Du bare ivejen.»

Ory, som havde fjærnet sig lidt, stod og saa ud over Dokkens grumsede Vand, hvor Skibene laa fortøjet i Bøjer. Tummelen fra

Arbejdet rundt omkring, hindred hende fra at høre.

Riber vilde nærme sig hende, men saa raabte Styrmanden, idet han løb forover: «Kronometret er ikke kommet Kaftejn!»

«Styrmand!» skreg Riber saa højt og gjennemtrængende, at Ory med et Sæt vendte sig om.

Styrmanden kom agterover.

«Er De gaat fra Forstanden, eller har De udpønsket at forlise os, siden De vil, vi skal sejle uden Kronometer?» spurgte Riber rasende.

«Jeg maatte jo vente i det længste og se, om det ikke kom. Igaaraftes var jeg oppe der og sa, at vi skulde ud af Dokken Klokken 12.»

«Klokken 12! Tænker De, Uhrmageren, som bôr klods op i Dokken, ikke véd, hvad Tid det er Højvande? Men det ligner Dem, De lyver altid, naar De burde sige Sandhed, og siger altid Sandheden, naar De burde lyve.»

«Forresten saa sa jeg Klokken 3, før jeg gik,» kom det saa rapt fra Styrmanden med et tirrende Smil. «Saa min Skyld er det ikke.»

«De fortjente, at jeg tog og tamped Dem.» Riber fôr et Skridt henimod Styrmanden med løftet Haand.

«Vil De bruge denne her, Kaftejn?» spurgte Styrmanden og rakte frem Enden af et Toug, han holdt i Haanden.

I dette Øjeblik greb Ory, som var sprungen til, Riber i Armen og saa bønligt paa ham.

Som ved et Trylleslag forandredes Ribers Mine; de i Forbitrelse strammede Træk blev milde og kjærlige. En Fornemmelse, der halvt var Rørelse, halvt glad Undren, skjød hastig gjennem Ory, og Bevidstheden om sit Værd og sin Magt foraarsaged hende et flygtigt Velbehag.

«Fruen kan være ganske rolig,» sa Styrmanden med et isnende Smil. «Kaftejnen

tar sig ikke for at lægge Haand paa Styrmand Anton Marius Bruvig.»

«Staa ikke der og præk!» Riber vendte sig atter mod Styrmanden, idet han tog Ory ved Haanden og holdt hende lidt bag sig som for at dække hende. «Lad dem holde an for Satan! saa jeg kan komme iland.»

Styrmanden skreg til Folkene paa Kajen, at de skulde stanse Forhalingen. Men da Skibet allerede var begyndt at fjerne sig, blev der lagt et Tremmebræt fra Rælingen ned til Kajen.

«Se at finde Dig tilrette saa godt Du kan, Aurora,» Riber trykked hendes Haand. «Jeg kommer efter med Jernbanen.»

«Skal vi vente paa Dem, Kaftejn?» raabte Styrmanden, da Riber var sprungen iland.

«Er De gal! Hal dem bare nedover til Gravesend det forteste I kan.

VIII.

Ory steg ned ad Trappen, der i en Krumning sprang frem i den skumle Forkahyt, som brugtes til Spiserum. I Midten var et aflangt voksdugsklædt Bord og paa begge Sider Sofabænke, hvis Rygstød vendte forskjellig Vej. Tilvenstre stod Døren aaben til Stertsen, hvor Taget hang fuldt af Kander og Krus. Der saa ikke videre rent ud, og der lugted ubehageligt af Røg.

Ory tog fat i Haandtaget paa Døren til den indre Kahyt, men kunde ikke faa den op, og maatte efter nogen Vrikken frem og tilbage opgi det. Hun satte sig paa Bænken i Forkahytten og saa hen for sig med et trist Blik. Larmen fra Dækket, hvor Folkene

tramped syngende rundt om Gangspillet, lød ned til hende, og imellem hørte hun Styrmandens gjaldende Kommandoraab.

Døren til Indrekahytten blev skyvet ind i Væggen, og en stor sekstenaars Gut, med lyst, glat Haar og tyk rund Næse i blaa Bomuldsbusserol og Sejldugsbukse, der havde været hvid, kom ud i Forkahytten og gned sig prustende i Øjnene.

«Jeg kunde ikke faa Døren op», sa Ory og rejste sig. «Vis mig hvordan det er.»

Gutten tog Hænderne bort fra sit sodede Ansigt og saa overrasket paa Ory.

«Bare te gjøre saa,» sa han og trak Døren frem og tilbage gjennem Falsen i Væggen. «Det er Skudør.»

«Men det er jo Halfdan!» udbrød Ory. «Tænk, jeg kjendte Dig ikke, før Du talte.»

«Er Kaptejnen ogsaa kommen ombord?»

«Ja, men han gik igjen. Hvorfor græder Du?»

«Jeg græder ikke, men det er Røgen.»

«Hvorfor er Du saa skidden?» Hun betragted ham med uvillig Medlidenhed.

Halfdan saa paa sine smudsige Busserulærmer og lod derpaa sit Blik mønstrende glide ned over sin Bukse. «Jeg synes ikke, jeg er videre skidden,» sa han trøstig.

«Jo, Du er frygtelig. Hvor ofte bytter Du?»

«Engang om Ugen. Dette var rent igaar. Men tilsjøs faar en straks Kladaser paa sig.»

«Jeg lovte din Mor, at jeg skulde se lidt efter Dig. Jeg har ogsaa en Pakke til Dig. Og Masser af Hilsener naturligvis. Og saa skulde jeg spørge, om Du endnu ikke angred paa, at Du var gaat tilsjøs?»

«Ikke det Slage'.» Halfdan slog med Nakken; men der var ikke rigtig frejdig Klang i hans Stemme, syntes Ory.

Hun rysted tvilende Hodet.

«Men det er sandt,» jeg skulde vel gratulert Dig med Brylluppet,» sa saa Halfdan. Hjemme fra havde de skrevet, at det skulde vare et Aar, før vi fik nogen Frue paa «Orion».

Men da havde de vel gjort Regning uden Eneherskeren.»

«Eneherskeren?» gjentog Ory forundret.

«Au,» sa Gutten og bed sig i Fingeren. «Hvem kan nu ogsaa huske paa, at Du er blet Konen hans.»

«Kalder Dere ham for Eneherskeren?»

«Ja, og ikke alene vi, men hele den norske Sjømandsstand. Men Du maa ikke sige, at jeg har sagt det, Ory. Han var i Stand te hive mig paa Sjøen.»

«Eneherskeren», sa Ory grundende. «Der er ikke noget fornærmeligt i det Navn.»

«Nej tværtom. Det er jo et russisk Kejsernavn.»

«Er Kufferterne kommen ombord?»

«Ja, iformiddag.»

«Hvor staar de?»

«Inde i Kaptejnens Kammers. Kom her, skal Du se,» han skjøv Døren ind, og lod Ory gaa foran, men da hun var kommen over Tærskelen, vendte hun øjeblikkelig om og

havde nær revet Halfdan overende i sin Iver for at komme ud igjen.

«Uf for en Røg,» sa hun og snapped efter Vejret. «Plejer det altid at ryge saaledes?»

«Det er første Gang, vi har i. Jeg fik Ordre, at der skulde være hyggeligt til Fruen kom.»

«Gaa bare ind og sluk paa, Halfdan, og sæt aabent alt, hvad Du kan. Se, hvor Røgen vælter ud. Jeg vil da meget heller sidde og fryse.»

Halfdan hented i Stertsen en Vandkande, hvis Indhold han tømte i den tykmavede Kobberkakkelovn. Ory hørte en hidsig Hvæsen og Spruden.

«Jysses,» sa Halfdan og kløde sig i Hodet. «Her blir fint Arbejde for mig.»

«Du har ogsaa brugt altfor meget,» sa Ory, som stod i Døren og keg ind. «Nogle smaa Skvæt havde gjort det.»

Halfdan rysted Hodet og stirred paa det

tykke sorte Vand, der flød ned over Ovnsbenene og hen langs Gulvet.

«Ja, for meget og for lidet skjæmmer al Ting ud,» sa han modfalden. «Men hvad Raad er der med det. Jeg faar op efter en Pøs Vand og en Svabert,» han brætted op sine Busserulærmer forbi Albuen.

«Jeg gaar op lidt,» sa Ory. «Lad mig se, Du faar luftet godt ud, Halfdan.»

Da Ory kom paa Dækket, var Skibet et godt Stykke borte fra Kajen, og foran Bougen laa en lav liden Damper, ud af hvis Skorsten der stod en sort Røgsøjle, som et Stykke oppe brødes over af den lette Vind og i brede lyse Flager trak hen mellem «Orions» Master. Agterud fra Damperen skreg en Mand nogle hæse engelske Ord over til «Orion».

«Mand tilrors!» kommanderte Styrmanden. «Klar med Trossen der forud!»

Folkene sprang til og fra. Efterhvert som de kom forbi Ory, der stod ved Kappen, letted de i Skyndingen paa Huen.

«Hallo der, Steamer!» brøltes der fra Bakken paa «Orion». «Hallo!» svartes der fra Steameren, og idetsamme fløj noget mørkt i Luften over «Orions» Bougspryd og faldt med et smældende Drøn ned paa Steamerens Dæk.

Efter en Del Spektakel og Tilraab, der kastedes frem og tilbage som Ekko, svang Damperen rundt i en Halvcirkel og kort efter gav det et Ryk i «Orion», der svajed efter, hvorpaa begge Fartøjer, det ene en Snes Alen fra det andet, langsomt gled afsted mellem Dokkens stilleliggende Skibe.

Den har os paa Slæb, gik det op for Ory, der intresseret saa til. Men hvordan skulde de slippe ud? Der var jo et Stengjærde midt imod.

Snart efter var de naaet til Bunden af Dokken, og pludselig, som ved et Trylleslag kom der en Revne i Gjærdet, der hurtig udvidedes og blev til en bred Aabning, hvorigjennem de stoltelig sejled ud i et rummeligt firkantet Basin, hvis Stengjærde ligeledes aabned sig, og saa var de ude i et graat

mudret Vand med bittesmaa skiddengraa Bølgetoppe og en underlig Vrimmel af Skibe, smaa og store, Dampere og Sejlfartøjer, tungtlastede Kolosser, nogle med brækkede Master og ituslaate Skanseklædninger, slæbte af Bugserdampere mellem elegante, letflydende Lystkuttere med Musik ombord og Guirlander af Flag i Riggen, alle jagende afsted i et hidsigt, ustanseligt Kapløb.

«Er dette Themsen?» spurgte Ory en Matros, som kom forbi.

«Jovel Frue.»

Ory var betat af den nye imponerende Verden, som pludselig viste sig for hende.

Bare Luften ikke havde vært saa tyk og uigjennemsigtig. Men fra Fabriksskorstenene langs Strandbredden og fra Damperne paa Søen vælted der ud Masser af kvælende Kulrøg, der sved hende i Øjnene og gav hende Svovlsmag paa Tungen.

Af og til letted det i Luften et Øjeblik, og da saa hun Vindmøller i Land og vældige,

langstrakte Bygninger, der i Disen antog fantastiske Former.

Længere nede kom de nærmere Strandbredden, og der var lange, flade Muddermarker.

«Vil Fruen værgo' flytte sig lidt. Vi skal spule Dæk.»

Ory, som havde staat med Armene korslagt paa Finkenettet og Hagen hvilende paa Hænderne, vendte sig om, nikked til Styrmanden og gik mere agterover.

Lidt efter maatte hun igjen fortrække. Hun gik helt hen i Agterenden, men saa var der en Jungmand, som sa: Varsko, og i det samme tømte han en Pøs Vand lige foran Orys Fødder, og gav sig til at skrubbe Dækket.

Ory saa sig om. Overalt flød Vandet i Strømme, og overalt stod der Folk, som skrubbed.

Saa maatte hun vel ned. Men nu havde det just vært morsomt at bli her, for nu begyndte Skibene at tænde sine Lanterner.

Hun løfted op sin Kjole med begge Hænder og gik paa Støvlespidserne hen til Kahytskappen, som Styrmanden høflig slog op, idet han sa: «Fruens Skotøj er nok ikke for det vaade.»

Nede i Kahytten var der skummert og koldt, og den sure Røglugt fra før hang i Luften.

Ory satte sig paa Kanten af Sofaen og saa paa de nøgne Vægge, hvis Rækker hvide Dørfyldinger lyste i Halvmørket. Foran Sofaen var et svært, ovalt Mahognibord. Det maatte vist nylig være bleven oppudset, for Lampen, som hang ned under Skyligthet spejled sig i Pladen, og det var jo ligesaa gammelt som selve Skuden. Vinduerne i Agterenden kunde hun ikke se; der var Luger for, og dér borte var Mørket saa sort, og saa laa de saa dybt tilbage, bag det brede Agterfald, der ligned kjæmpemæssige Vinduskarme med Spejl imellem. Under Agterfaldet paa hver Side af Spejlposten løb der Bænke med stoppede Skindhynder. Pludselig faldt det Ory ind, at

der maatte Spøgelset af Ribers Far ha staat den Nat, det viste sig i Kanalen. Det gjøs i hende, og hendes Blik gled stjaalent omkring. Hvad var dog *det* derborte i Hjørnet? To gloende Øjne, som stirred paa hende under en høj, smal Hat. Hun frøs af Rædsel. Nu saa hun det tydeligt: en Dværg som sad paa Huk med en tyk Mave staaende frem mellem Benene.

«Halfdan!» raabte Ory, idet hun fôr op og rusked i Haandtaget paa Døren, som ikke vilde lystre. «Halfdan,» gjentog hun klagende, fik endelig Døren op, og løb ud i Forkahytten.

I det samme blev Kappedøren aabnet og nogen kom nedover Trappen.

«Er det Dig, Halfdan?»

«Javel.»

«Hvor har Du vært saa længe?»

«Oppe i Byssen og puds't Kniver, vel.»

«Der sidder noget paa Huk inde i Kahytten,» sa Ory lavt, idet hun fulgte tæt efter Halfdan ind i Stertsen.

«Det er vel bare noget, Du synes.»

«Se efter selv, hvis Du tør.»

«End ikke tør!» Halfdan gik med trampende Skridt ind i Kahytten, idet han sa: «Men kom med Du, og vis mig.»

«Der,» sa Ory og pegte fra Døren, hvor hun var bleven staaende.

«Det er jo Ovnen,» udbrød Halfdan, og saa brast de begge i en hjærtelig Latter.

«Vis mig nu alting hernede,» sa Ory, da Halfdan havde tændt Lampen. «Er det Kaptejnens Sovekammer det der?» Hun pegte paa en Portiere et Stykke bortenfor Sofaen.

«Javel,» sa Halfdan. «Nu skal jeg tænde derinde.»

«Er her saa ikke flere Kahytter?» spurgte Ory, som var fulgt efter ind i Kammeret.

«Nej.»

«Slet ikke flere?»

«Jo Proviantkammerset og Brødkøjen paa Siden af Salonen.»

«Hys, hvad er det?» Der lød en dump, skurrende Rummel.

«Det er Ankeret, som gik i Bunden. Nu er vi i Gravesend.»

«Skal vi nu bli liggende her?»

«Ja, ialfald til Kaptejnen kommer. Imorgentidlig letter vi. Men nu er det Skaffetid. Jeg maa op og lave Thevand til Kahytten.»

«Spiser Dere saa tidlig tilaftens ombord?»

«Ja, Klokken 7 eller saa. Under Sejlads spiser vi endda tidligere.»

Ory saa sig om i Sovekammeret, da Halfdan var borte. Gulvet var bedækket af storrudet Voksdug i graa og røde Farver, Magen til den i Kahytten. Paa den ene Langvæg var der en høj Seng, bygget fast i Væggen med 3 Rader Skuffer under, og en Tophimmel, hvorfra der faldt ned mørkegrønne Sirtsgardiner med hvidblomstret Mønster. Paa Tværvæggen tæt ved Sengen en Egetræsservant med Laag, og en høj Chiffoniere. Paa den anden Langvæg ligeoverfor Sengen stod nede ved Gulvet en lang, smal Kasse. Ory løfted paa Laaget og saa, at den var fuld af sammenrullede Søkort. Paa den fjerde Væg

fandtes, foruden den portierebehængte Indgang til Salonen, et højt, fladt, hvidlakeret Skab med en Klap paa Midten og Skuffer oppe og nede. Bagved Sengens Hodegjærde opdaged Ory tilsidst en smal Dør i Væggen. Hun drejed Nøglen rundt og lukked op; det var et lidet firkantet Rum med Kroge i Taget, hvorfra der hang ned Frakker og Bukser og et Par svære Haandvægter, der var trukket ind paa en Snor.

Ory strakte sig paa Taa for at se, hvor bred Sengen var. Der var ikke lagt Lagen paa, og der fandtes kun én Hodepude ovenpaa Skraapuden. Hun sukked og faldt i Tanker.

Havde der mon nogensinde ligget en anden end Riber i den Seng? Sanna for Eksempel. Hun havde naturligvis ogsaa vært ombord hos ham. Eller nogen af alle de andre? Og saa kom den over hende igjen denne fortærende Attraa efter at vide fuld og hel Besked.

Kanske var det alligevel ikke saa galt som

det havde hørtes. Riber var saa underlig stortalende. Han gjorde sig kanske heller værre, end han var.

Jeg har for Eksempel aldrig rørt nogen gift Kone. —

Bare han ikke havde sagt disse Ord! Som om han vilde regne sig det til Fortjeneste, og som om ingen kunde fordret, at han ikke skulde ha rørt de andre.

Men hvis det nu alligevel ikke var saa slemt. — Hvis det bare var *lidt,* bare et lidet Gran bedre end det værste, saa vilde hun prøve paa at være glad i ham og paa at glemme det.

Det værste? Hvad mente hun egentlig med det værste. — Ja, det stod ikke saa klart for hende, men naar han nu havde fortalt altsammen, saa fik hun se. —

Hvis det skulde være sandt, hvad Riber havde sagt, at de fleste var værre end han, hvor kunde da Mødre saa gjerne ville ha sine Døttre gift. Hendes egen Mor for Eksempel

— hvor tilfreds havde hun ikke vært med Forlovelsen.

Hun tog Hatten af, satte sig paa Kortkassen og støtted Hodet i Hænderne. Ude fra Forkahytten hørte hun Styrmændene smaasnakke, mens de spiste.

Dette skulde altsaa være hendes Hjem nu for mindst et Aar. Kahytten derinde om Dagen, og om Natten klemt op i denne trange Sengen. Bare hun endda fik Lov til at ligge yderst, for saa kunde hun staa op, naar Riber sov, og lægge sig paa Sofaen i Kahytten eller oppe paa Skindhynderne i en af Vinduskarmene; de var liksaa lange og brede som en Seng.

Ak ja ja! Det blev kanske ikke saa galt. Sejle til fremmede Lande, til en hel anden Verdensdel, hvor der var Sommer baade Vinter og Sommer, *det* blev da ialtfald morsomt. Og saa at Halfdan var med — det var liksom noget hjemmefra.

Folkene saa saa snille ud. Dem vilde hun være venlig mod. Nikke Godmorgen, naar

hun kom paa Dækket. Det var kjækt at være Frue paa et Skib som «Orion.»

Gad vidst, hvad Klokken var. Hun knapped op sin Kaabe for at faa fat paa sit Lommeuhr, men opdaged i det samme en ottekantet Uhrskive i Indfatning af brunt Træ, som syntes indfældet i Væggen.

Allerede 9, og Riber endnu ikke kommen. Han maatte jo ha vært i Gravesend for mange Timer siden, han, som var tat med Jernbanen.

Halfdan viste sig i Døraabningen. «Skal jeg bli oppe og vente med Theen til Kaptejnen kommer?» spurgte han.

«Plejer Du det?»

«Nej,» svarte Halfdan langtrukkent. «Ellers naar vi er i Fremmedhavner, spiser Kaptejnen aldrig tilkvælds ombord. Han kommer altid saa sent.»

«Kommer han altid saa sent?»

«Det gjør alle Kaptejner. Vil Du ikke spise nu? Jeg har dækket i Salonen.»

«Jo Tak, lad mig faa lidt Mad.»

Ory gik ind i Kahytten og satte sig ved Bordet. Der var Hvedebrød og Biskøjter, Smør i en rund Porcellainsskaal og salt Kjød og Ansjoser paa Assietter. Under en stor Glasklokke laa en hel Eidamerost. Sukkerskaalen af hvidt Porcelain med forgyldte Kanter mangled et Øre, og Flødemuggen var uden Hank.

«Sæt Dig ned og spis med,» sa Ory, da Halfden havde skjænket The.

«Tak jeg har spist,» sa Halfdan og satte sig paa Kanten af Bænken.

«Det gjør ikke noget. Kom nu bare.»

«Nej, for jeg har en Skraa i Munden.»

«Skraar Du!» raabte Ory og lod Haanden med Smørrebrødet synke.

«Ja, hvad da?»

«Fy Halfdan! Tænk, om jeg skrev det hjem.»

«Tror Du, *jeg* bryr mig om det da!»

«Jeg skal nok faa Dig afvant med det,» nikked Ory. «Bi nu bare.»

«Hvorfor stirrer Du saadan paa mig?» spurgte saa Ory efter en Pause.

«Jeg kom te tænke paa noget,» svarte Halfdan og tog sig sammen.

«Fortæl mig det.»

«Ja, hvis Du ikke blir sint.»

«Hvorfor skulde jeg bli sint? Fortæl nu.»

«Du *blir* sint, men naar Du endelig vil, saa —. Det var dengang vi gik paa Danseskolen, husker Du. Da havde jeg væddet med nogle Gutter om, at jeg skulde kysse Dig saa de saa paa det.»

«Nu har jeg aldrig hørt noget saa uforskammet!» udbrød Ory indigneret. «Havde det vært en som Gina Bekkevold for Eksempel — men jeg!»

«Det maatte just være Dig,» sa Halfdan lidt rød i Hodet. «Ellers havde det ikke vært noget at vædde om.»

«Men det Væddemaal tabte Du da,» sa Ory triumferende.

«To Ganger havde jeg stillet mig op for at gjøre det, men saa kom jeg mig ikke til.»

«Nej, det mangled bare,» sa Ory haanlig, idet hun la Servietten fra sig.

Halfdan rejste sig for at ta af Bordet. «Nu angrer jeg alligevel paa, at jeg ikke gjorde det,» sa han med et fordulgt Smil.

«Hvad er det, Du siger!» Ory saa knusende paa ham, men Halfdan lod som han ikke mærked det.

«Hvad siger Du!» gjentog Ory og trak Brynene tæt sammen, mens hun blev ved at stirre paa ham.

Halfdan satte uforstyrret sammen paa Bakken. Tilsidst kunde han dog ikke dy sig, men maatte skotte op til Ory, hvis fortørnede Mine forekom ham saa komisk, at han kun med Nød kunde holde Latteren tilbage. I det samme slappedes Orys Ansigtstræk, det begyndte at vibrere om Munden, og inden hun vidste Ord af det, lo de begge af fuld Hals. —

Siden gik Ory ind i Kammeret og begyndte at lægge sit Tøj fra Kufferterne i

Chiffonniereskufferne, som Halfdan havde trukket ud for hende, inden han så Godnat.

For at finde et Sted til Støvlerne, satte hun sig paa Huk foran Skufferne under Sengen, greb fat i to Ringe, der var fastgjort til Messingbeslag, og begyndte at trække ud den lange tunge Skuffe. I samme Øjeblik skjød der op noget mørkt, spidst ved Skuffekanten, og i næste Sekund hopped en stor Rotte over Orys Haand ned paa Gulvet, hvor hun hørte dens Poter mod Voksdugen som Fald af fine Hagl.

Gjennemisnet af Rædsel var Ory faldet tilbage og havde stemmet Hænderne mod Gulvet. Med et dumpt, indeklemt Skrig fôr hun op, og sprang sanseløs af Skræk ind i Salonen, op i Sofaen og derfra op op paa Bordet, hvor hun krøb sammen med Skjørtene svøbt tæt om Benene.

Hun turde ikke røre sig, ikke et Øjeblik slippe Kahytsgulvet af Syne af Frygt for, at Rotten skulde nærme sig. Uafladelig saa hun sig om til at Sider med rædde, stive Øjne.

Undertiden syntes hun, at noget bevæged sig borte i Krogene, og fôr sammen, mens det var som om Hjærtets Slag stansed.

Jomfru Thorsen havde altid sagt, at de Onde blev til Rotter efter Døden, og en gammel Præst, som engang var bleven spurgt, havde svart, at det ikke var umuligt.

Ory var vis paa, at det forholdt sig saaledes. Hvorfor skulde hun ellers ha denne vanvittige Rædsel for Rotter. Hvergang hun i sit Liv havde sét en, var hendes Blod blet til Is.

Hun kunde ikke længer holde ud at sidde i den sammenkrøbne Stilling. Sagte la hun sig paa Knæ, bøjed sig forover og støtted Hænderne mod Bordet.

Aa, om dog Riber vilde komme. Klokken maatte mindst være elleve. Hvor kunde han bli af.

Tænk, om der var tilstødt ham noget — der hændte jo Ulykker med Jernbanen. Eller han kunde være falden i Vandet, med det samme han skulde ombord. Kanske hun var bleven Enke i denne Aften. Kanske havde

hun vært det i flere Timer alt, eller kanske det var sket nu for et Øjeblik siden.

Hvis det var Tilfældet, maatte hun bli her paa Bordet i hele Nat, lige til det blev Morgen, og Halfdan kom for at gjøre istand. Hvorledes skulde hun holde det ud. Hun frøs og skjalv; Knæerne gjorde ondt, og hun havde Smerter for Brystet af Træthed.

Pludselig hørte hun et Raab fra Dækket og Lyden af en, som løb. Hun lytted anspændt i nogle Minutter. Saa kom der Skridt, som nærmed sig Skylightet, syntes hun, uregelmæssige, liksom snublende. Dette kunde ikke være Riber, saadan plejed han ikke at gaa.

Lidt efter var der nogen, som stavred i Trappen, og pludselig kom det rutschende som et Skred, der endte med et Klask og et Stød af noget haardt, hvorpaa alt blev stille.

Ory følte Blodet hamre i Tindingerne, og det suste for hendes Øren. Hun syntes, hun maatte forgaa af Angst.

Lidt efter begyndte det at røre paa sig

derude. Nogen kravled om paa Gulvet og rejste sig, nærmed sig Døren og famled paa den.

Ory drejed Hodet tilbage over sin Skulder, og stirred aandeløs mod Døren, som omsider gled tilside, og over Tærskelen traadte Riber, uden Hat, med blegt Ansigt og en høj firkantet Kasse under Armen.

«Aa Gud er det Dig!» raabte Ory, og idetsamme fik hendes Rædsel Luft i en skrigende Graad.

Riber tumled forbauset tilbage. «Jeg saa Dig ikke,» sa han med en underlig sløv Stemme og tog sig til Panden.

«Her er en Rotte,» hulked Ory. «En stor, forfærdelig Rotte.»

«En Rotte», snøvled Riber og saa ud, som han ikke forstod.

«Den sprang op af Skuffen under Sengen derinde, da jeg vilde lægge ned mine Støvler. Ta mig, bær mig op paa Dækket! Jeg vil iland!» Hun havde krybende paa Knæerne

vendt sig om mod Riber, og strakte nu Hænderne ud imod ham.

«Hys Barn, ti stille,» sa Riber med den samme underlig sløve Stemme og vinked med Haanden. «Jeg faldt udfor Trappen, bardous udfor. Den Satans Halfdan, som ikke har ladt Lampen brænde.» Han satte Kassen fra sig paa Bænken under Agterfaldet og strøg sig langs Benene, som vilde han undersøge, om hans Lemmer var hele.

«Kan Du ikke ta mig! Hører Du, ta mig,» vedblev Ory jamrende.

Riber aabned Kassens Laag, bøjed sig ned over den og lytted. «Storartet Kronometer», mumled han. «Ingenting ivejen». Saa vendte han sig om, og der kom et overrasket Udtryk paa hans Ansigt, som om han først nu blev Ory vâr.

«Se mig til hende» udbrød han derpaa med et fjollet Smil, idet kan kasted Overkroppen tilbage og knipste med Fingrene. «Sidder hun ikke paa Bordet, den Fantungen,»

han gik tæt hen til Ory og slog Armene om hende.

«Du hører jo, her er en Rotte herinde,» raabte Ory, idet hun greb ham i Skuldrene og rysted ham af al sin Magt. I det samme kjendte hun en stærk Vindunst af hans Aande og slap ham forfærdet. «Aa Gud, aa Gud! hvad skal jeg dog gribe til, jeg dør af Angst,» hun lod sine Albuer falde haardt mod Bordet og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

«Sa Du dø, nej Aurora, saa skal heller jeg!» Riber retted Nakken og slog sig patetisk paa Brystet.

«Rotten», stønned Ory, «Rotten».

«Hvad er det for en Rotte, Du snakker om, Aurora?»

Ory løfted Hodet, og greb fat i ham. «Har Du ikke hørt, hvad jeg har fortalt Dig!» raabte hun saa højt som til en døv og saa ham fortvivlet og bønfaldende ind i Ansigtet.

«Vis mig bare, hvor den er,» sa Riber og knapped op sin Frakke. «Jeg skal nok faa Has paa den.» Han greb Ildrageren, som

han svang over Hodet, hvorpaa han bukked sig og førte den med den mest mulige Larm frem og tilbage langs Gulvet.

Ory havde rejst sig op og stod foroverbøjet med Kjoleskjørtet stukket ind mellem Benene.

Pludselig gav hun et Skrig: «Der var den! Den fløj ud i Forkahytten. Luk Døren, luk Døren! for Guds Skyld, Riber!»

Riber letted sig op, pustende efter Anstrengelsen og skjøv Døren til.

«Pyh», sa han og tørred Panden med Lommetørklædet.

«Lad der ikke være flere, kjære Herre Gud i Himlen,» bad Ory sagte, idet hun knuged de foldede Hænder fast sammen, og gjorde Mine til at ville træ fra Bordet ned i Sofaen; men i det samme kom Riber, snapped hende om Livet og løfted hende ned.

«Søde Tuppen min,» sa han uden at slippe hende og nærmed kjælent sit Ansigt til hendes. «Kys mig nu, og kom saa, lad os gaa i Seng.»

«Uf nej, Du har jo drukket,» sa Ory og stødte ham saa haardt fra sig, at han tumled over mod Væggen. «Du ser anderledes ud, end Du plejer, og din Stemme er ganske ukjendelig.»

Ribers Hage sank ned paa Brystet, og han udstødte et dybt Suk. «Ja, Aurora, jeg har drukket,» læsped han efter en Pause. «Det er ikke min Vane, véd Du — det er et Uheld. Nogle gamle Bekjendte fik fat paa mig.»

«Det er altsaa derfor, jeg har maattet vente saa længe.»

«Har Du længtes efter mig, Aurora?» Riber bredte Armene ud.

Ory vendte ham Ryggen, gik bort og satte sig paa Bænken.

Riber fulgte efter hende. Han greb hendes Haand, trak i hende og førte pludselig sine Fingre ned mellem Orys Hals og Kjolelinning.

«Du kvæler mig!» raabte Ory og rev hans Haand bort.

«Kvæler Dig,» gjentog Riber med en Stemme, der liksom svigted, hvorpaa han korsed Armene paa Brystet. Hans Mine blev grublende, og han vagged lidt frem og tilbage.

«Saa hun tror, jeg vil kvæle hende,» vedblev han lidt efter. «Hende, som jeg elsker over alt i Verden, ja langt mere end mit eget Liv.» Øjenbrynene trak sig sammen, og der kom en skjælvende Bevægelse over Ansigtet.

«Skab Dig ikke saadan til,» sa Ory vredt.

«Nej,» svarte Riber, «jeg skal ikke skabe mig til. Kristus gik i Døden for at frelse alle Mennesker. — Hvad vil det sige? Frelse de mange, han ikke kjendte og ikke havde nogenting med. Én kan frelse én og ikke flere.»

«Du skulde nødig tale bespotteligt, selv om Du er fuld,» sa Ory.

«Jeg spekulerer paa noget,» Riber strøg sig over Øjenbrynene. «Sig mig én Ting, Aurora: Vil Du helst være kvit mig?»

«Ja, naar Du er som i Kvæld ialfald, vil jeg helst være kvit Dig.»

«Helst være kvit Dig,» gjentog Riber og saa drømmende hen for sig. Saa gik han ind i Sovekammeret.

Ory læned sig tilbage mod Agterfaldet og lukked Øjnene. Hun følte sig segnefærdig af Træthed. Igaarnat havde hun jo næsten slet ikke sovet. Bare nu Riber vilde lægge sig, saa hun fik Fred en Gang.

Der lød en gnurende Lyd fra Kammeret og derefter et Smæk. Det maatte være Klappen i Skabet han slog ned. Bare han dog vilde gaa til Ro.

Straks efter kom Riber ind igjen med noget i Haanden, som han skjulte bag sit Frakkeskjød. Han stilled sig op foran Ory og sa: Aurora, min Hustru, min Elskede, se nu paa mig. Her staar jeg, og er den jeg er: Carl Adolph Riber, 32 Aar gammel, Søn af gode Forældre og i en god Stilling. Min eneste Ulykke er, at jeg har faat Dig til Kone.»

der glimted noget blankt. «Hvem kunde hindre det, spør jeg?»

«Skyd bare væk,» hun saa ham trodsigt ind i Øjnene. «Men vil Du ikke være saa snil, først at slippe min Arm?»

«Ser Du denne her,» Riber holdt en Pistol tæt hen til Orys Øjne. «Kast Dig paa Knæ og tig om dit Liv, for nu er Du dødsens.»

«Narrestreger,» sa Ory harm og slog til Haanden med Pistolen.

«Ja Aurora, det er Narrestreger,» hans Tone skifted atter og blev øm og ydmyg. «Dig kan jeg intet gjøre, men hvis Du vil det, skal jeg skyde mig selv. Saasandt jeg staar her foran Dig med Pistolen i Haanden. Et eneste lidet Ord, saa er Du fri og frank for bestandig. Men Du skal sige, at Du vil det, for jeg dræber mig ikke for intet.»

Ory læned sig tilbage paa Bænken, trak Øjenbrynene ivejret og saa ligegyldig ud.

«Svar mig Aurora: Ja, eller nej?»

«Hold op med denne Komedie,» sa Ory

utaalmodigt. «Jeg er saa træt og elendig, at jeg hænger ikke sammen.»

«Jeg vil ha et Svar,» raabte Riber og stamped pludselig med Foden. «Ja, eller nej?»

«Skyd Dig bare, hvis Du har Lyst.»

«Det er altsaa Ja?»

«Ja da! For mig gjerne.»

«Godt». Ribers Ansigt, der var blevet rødt og ophidset, mens han stod foran Ory, fik med ét en død, graahvid Farve. I Halsen kom der en Lyd, som om han med Møje sank noget. Saa løfted han Pistolen og retted dens Løb mod sin Tinding.

I samme Øjeblik fôr den Tanke gjennem Ory, at Vaabnet kanske var ladt. Hurtig havde hun rejst sig, og slaat Pistolen ud af Ribers Haand, der som lammet sank ned.

«Vil Du da rent skræmme Livet af mig,» udbrød Ory og brast i Graad. «Du skulde skamme Dig, slig som Du er imod mig.»

«Nej Aurora, jeg vil være god imod Dig,» sa Riber, og det forekom nu Ory, at han

pludselig var blet ganske ædru. «Jeg takker Dig, fordi Du har skjænket mig Livet, saa maa Du jo dog være lidt glad i mig,» det kom afbrudt og lavt, og hele Ansigtet sitred i frembrydende Graad. Han sank ned paa Bænken med Haanden for Øjnene.

«Sig mig,» hvisked Ory, idet hun la Armen paa hans Skulder og bøjed sig over ham: «Var Pistolen ladt?»

«Du kan selv se efter.»

Ory kyssed ham.

Riber lukked Øjnene og lod sit Ansigt falde ned paa hendes Skulder. «Lad mig hvile her bestandig,» hvisked han. «Andetsteds er der ikke Fred for mig at finde.»

IX.

Det blæste en forrygende Storm af Sydvest. Riber stod agterud paa det svajende Dæk og holdt sig fast i Kanten af Kappen, mens han af og til plired op i den sorte, med skiddengule Flager isprængte Luft. Hundevagten, som nylig var kommen paa Dækket, havde gjort fast de dobbeltrevede Merssejl og sat Stumperne til. Om Eftermiddagen var de kommen klar af Kanalen, som de havde maattet krydse sig igjennem, og idet de slap ud paa Spanskesjøen, var de bleven mødt af et krapt Hav, med svære Underdønninger, der kom væltende fra alle Kanter. Samtidig havde Vinden tat til i Styrke.

Styrmanden kom hen til Kappen og greb fat i Dørtaget.

«Aldrig har hun vært saa Fandens til at slingre,» sa Riber ærgerlig. «Men der har en det, naar en selv er fraværende. De har naturligvis sat det letteste Kramet i Bunden og det tungeste ovenpaa.»

«Vi maatte ta det efterhvert, som det kom, Kaftejn.»

«Saa det maatte De! Hvad tror De, Rederierne holder Styrmænd for?»

«Ventelig, fordi Skipperne ikke kan undvære dem,» kom det tørt fra Styrmanden. «Hallo!» Skibet satte Næsen i Sjøen, og Styrmanden kruged sig ned og holdt sig fast.

«Hvis De var liksaa rap med Forstanden og Haanden, som De er det med Tungen, Styrmand, Far —» et Bølgesprøjt kom rullende agterover og slugte Resten af Ribers Ord.

«Satan til Kjæft paa den Fyren,» snærred Riber, mens Styrmanden forsvandt gjennem

Kappen, hvis Dør han med et Smæld trak til efter sig.

«Hvem staar til Rors?» raabte Riber og gik hen til Hytten, idet han bevæged Kroppen til højre og venstre for at holde Ballansen.

«Zacharias, Kaftejn.»

«Hvad ligger I an?»

«Sydvest til Vest, Kaftejn!»

«Anden Styrmand hoj!»

«Aahoj Kaftejn!» svartes der, og en høj, tynd Fyr med Sydvest ned over Ørene og noget tykt tullet om Halsen viste sig indenfor den runde Lysning, som Kompaslampen og Skinnet fra Skylightet kasted paa Dækket.

«Læg Presenningen over Skylightet,» kommanderte Riber, «og sæt Stagfokken til.»

«Javel, Kaftejn.»

«Er der noget, saa varsko mig. Jeg gaar ned lidt. Om en Timestid skal vi vende.»

«Javel, Kaftejn.»

Riber gik nedenunder, hvor de tændte Lamper slingred og oste.

Inde i Salonen tog han et Kort, som laa sammenrullet i Sofaen, glatted det ud paa Bordet og bøjed sig over det, mens han holdt det fast med Armene. Han stemmed de sprigende Ben med de højskaftede Sjøstøvler mod det bevægelige Gulv og gav sig til at studere Kortet og at maale ud i det med Passer og Vinkellinealer. Af og til nikked han tilfreds og snakte halvhøjt med sig selv. Saa rulled han Kortet sammen og la det tilbage i Sofaen, hvorpaa han gik ind i Kammeret og nærmed sig Sengen, hvis Omhæng var hæftet op ved Siderne.

«Her er Løjer, kan Du tro!» raabte Ory imod ham. «Kahytten er liksom den er levende og har slaat sig løs og vil gjøre Komers. Og saa alle de underlige Lyde: Den puster og stønner og gir sig af Anstrengelse.»

«Saa, Du ligger altsaa vaagen din stygge Unge,» Riber stak Hodet ind under Omhænget og kyssed hende.

«Du er saa vaad,» sa Ory og tørred sig

over Munden med Lagenet; hun havde lettet sig op paa den ene Albu.

«Det er bare denne, som har faat lidt Sjøstænk,» svarte Riber og tog af Hodet den lodne Hue, som han kasted paa Gulvet. Saa trak han Pjekkerten af, stak sin Arm ind under Orys Nakke og gav sig til at kysse hende med hele Overkroppen inde under Omhænget.

«Du puffer i mig! Det gjør ondt.»

«Det er Slingringen. Du skulde kjende mine Knæ, hvergang de tørner mod Køj-skufferne.»

«Er det frygteligt Vejr?» spurgte Ory.

«Det blæser lidt. Men hvad gjør det, naar Tuppen min ikke er bange.»

«Nej jeg morer mig,» sa Ory muntert. «Hvergang de Klærene der sprætter frem fra Væggen og klasker tilbage, maa jeg le højt. For lidt siden kom dine Haandvægter ramlende ud af Klæ'kammeret. Det var som de skjød med Kanoner.»

«Du er storartet, Ory! Tænk for en Synd

og Skam det vilde vært, om Du ikke var blet Sjømandskone. Ingen Sjøsyge, ingen Vrøvl og Sludder, aldeles som om Du havde vært født og vokset op ombord paa en Skude.»

«Skal Du op igjen?»

«Lidt,» sa Riber, som havde trukket Pjekkerten paa. «Jeg gaar ikke tilkøjs, før vi har vendt.»

«Du skulde set mit Tøj, som jeg havde lagt fra mig paa Kufferten,» vedblev Ory smaaleende. «Det kom hoppende lige op i Sengen til mig. Saa stod jeg op og putted det ned i en Skuffe.»

«Du maa forresten passe Dig, Aurora. Du kan jo slaa Dig fordævet.»

«Jeg faldt ogsaa,» sa Ory fornøjet. «Og jeg stødte mig forfærdeligt paa Knæerne og Hænderne. Men jeg bare lo. Se saa, nu begynder den at muntre sig igjen.» Den store med Messingsøm beslagne Trækuffert gled over Gulvet og tørned haardt mod Kortkassen.

«Det er ogsaa for galt, at den ikke er

surret fast den Satanen der,» sa Riber. «Jeg skal purre Halfdan og skikke ham ned til Dig. Men se nu til at sove.»

Sove! Ja, hvis det endda havde været en regelmæssig Slinger fra højre til venstre, men hun blev jo rystet og skaket til alle Sider. Undertiden løftedes Hodegjærdet, saa at hun næsten stod i Sengen, og naar saa Hodegjærdet gik nedover og Fodenden kom ivejret, maatte hun holde sig fast for ikke at slaa en baglænds Kolbøtte.

Hvad var nu det for et Smæld igjen? Ory letted sig op og rakte sig ud over Køje-kanten. I det samme kom en Cigarkasse farende ud fra Chiffonnieren, hvis Klap var sprunget op. Med et Klask faldt den paa Gulvet.

«Nu faar Du se, hvorledes Du klarer Dig,» smaasnakked Ory, mens hun med Øjnene fulgte Cigarkassen, der førtes frem og tilbage og indimellem gjorde et lidet Hop.

«Du er forresten tapper,» vedblev Ory, «at Du holder saa godt paa dine indre Dele.

For en Cigarkasse at være —» pludselig gik Laaget op, og Cigarerne tumled ud paa Gulvet, hvor de straks begyndte at opføre en vild Dans.

«Ha, ha, ha!» lo Ory. «Jeg er paa Pantomime.»

«Jo, her ser ud til en Haustakvæld —»

Ory keg frem bag Omhænget. Der stod Halfdan i Døraabningen og rysted betænkelig Hodet, mens han stirred paa Gulvet.

«Ja, hvad synes Du? Saadan har vi det nedenunder.»

«Det er da ogsaa Dekerten til Slingring!» Halfdan, som var kommen ind og havde ludet sig ned for at samle op Cigarerne, fik en Overhaling og klasked Hænderne mod Gulvet.

Ory lo af fuld Hals. «Er det ikke Morro?» spurgte hun.

«Morro,» gjentog Halfdan. Han sad paa Huk med Cigarkassen i Haanden, mens han passed paa som en Smed for at holde Ballansen. «Det er morroere at sove,» han gisped og gned sig i Øjnene.

«Du maa ikke komme her og spolere Humøret mit,» sa Ory. I det samme lød der et skingrende Rammel fra Salonen. Halfdan gik bort til Døren og saa ind.

«Det er Ovnen! Jysses bevare mig, hele Historien er gaat istykker,» han forsvandt gjennem Døraabningen, og begyndte at samle Stykkerne op.

Lidt efter viste Ory sig, iført en mørkerød ulden Slaabrok.

«Nej fy, hvor her ser ud!» udbrød hun. «Lampeglasset saa sort som en Skorsten, og Gulvet fuldt af Væde.» Hun satte sig i Sofahjørnet.

«Kaptejnen snakte om en Kuffert,» sa Halfdan, da han havde faat gjemt og stuvet væk Resterne af Ovnen.

«Ja, det er den inde i Kammeret. Har Du noget at surre den med?»

«Nej, men jeg kan ta mine Bukseseler,» Halfdan gik ind i Kammeret.

Ory fulgte efter og tog Plads paa Kortkassen.

«Saa,» sa Halfdan, da han var færdig med Kufferten. «Har Fruen mere at befale?»

«Fruen,» sa Ory og lo.

«Det stod i Brevet, som laa inde i Pakken, Du havde med til mig, at nu maatte jeg huske paa at sige Frue og De til Dig.»

«Pyt,» blæste Ory. «For noget Tøv.»

«Kaptejnen var istand til at bli jaloux,» sa Halfdan og smilte skjælmsk.

«Nej véd Du hvad! Nu er Du for vigtig, Far! Havde det endda været Hagbarth.»

«Ja, hvorfor kunde Du ikke sagt ja til Hagbarth, da han fride til Dig? Saa havde Du nu vært min Svigerinde.»

«En Latinskolegut, som ikke var ældre end jeg selv. Det var da ikke noget at forlove sig med.»

«De har vel alle vært Gutter, før de blev Mænd. Nu er han Student alt.»

«Ja, men jeg brydde mig ikke om ham,» sa Ory med en Hoderysten.

«Det var forresten sørgeligt,» svarte Half-

dan. «For ham har Du vist gjort ulykkelig for Livstid.»

«Aa, han trøster sig nok, skal Du se.»

«Jammen tænk, at være saa ude af det, at han kommer hjem og fortæller det selv.»

«Ja, for jeg har aldrig sagt et Muk,» indskjød Ory hurtigt.

«For det maa da være flout at tilstaa sligt,» vedblev Halfdan. «Især til sine egne.»

«Fik han Skjænd?»

«Ja hos Far. Men Mor snakte godt for ham. Forresten saa har Du vist meget saa'nt paa Samvittigheden. Er det sandt, at Du har havt 6 Friere?»

«Er det blevet til 6 nu?» Ory rødmed og lo.

«Jaja, nu er Du gift og vel forvaret,» sa Halfdan med et Suk. «Saa nu skal Du ikke gjøre flere Ulykker i den Retning. Er Du nu glad og vel fornøjet?»

«Ja, hvorfor skulde jeg ikke være det?»

«Nej naturligvis.»

«Hent et Glas Vin, Halfdan. Det synes jeg, vi kan fortjene.»

Halfdan gik ud i Forkahytten og vendte straks tilbage med en Flaske under Armen og to Glas stukket ind mellem Fingrene,

«Sæt Dig her paa Kortkassen, saa holder Du Dig fast i Kufferten og jeg i Dig. Skaal.»

«Saa drikker vi Dis. Skaal, Frue!»

«Skaal Hr. Kahytsgut!» De klinkede og drak ud. I det samme hev Skibet sig over mod Læ. Ory blev hævet op fra Kortkassen, og gled siddende paa Huk ned mod Sengen, mens hun holdt Glasset højt over sit Hode.

Straks var Halfdan efter hende og hjalp hende tilbage til Kortkassen.

De drak lidt mere Vin og blev ved at snakke sammen. Pludselig kyssed Halfdan hende paa Kinden.

«Er Du gal, Gut!»

«Du er vel ikke sint, Ory? Jeg vidste ikke af det, før jeg havde gjort det.»

«Nej pyt,» svarte Ory og rysted Hodet. «Men jeg betakker mig rigtignok for mere af

den Slags, saa meget Du véd det. Hvad tror Du, Riber vilde sige?»

«Hvad kan det gjøre ham. Han har vist kysset saa mange.»

«Hvor véd Du det?»

«Saapas véd jeg da. Har han kanske bildt Dig ind noget andet?»

«Nu er Du næsvis, Halfdan.» Ory følte Blodet stige sig til Hodet, og hun flytted sig lidt fra ham.

«Det var jo bare Spøg,» svarte Halfdan flou. «Om Forladelse, Frue.»

«Nu kan Du forresten godt gaa,» Ory rakte ham Glasset og rejste sig. «Her er ikke mere for Dig.»

«Du klager mig vel ikke for Kaptejnen,» sa Halfdan ydmygt.

«Saa maatte jeg ville Dig ondt, Halfdan. Du kan forresten gjerne sige Frue til mig. Det er alligevel det mest passende.»

«Ja, Godnat da, Frue.»

De vidste altsaa, hvordan Riber havde været, tænkte Ory, da hun atter var kravlet

tilkøjs. Styrmændene, Folkene, Halfdan, allesammen. Det var derfor, de var saa venlige mod hende og saa ud, som de havde ondt af hende.

Ja naturligvis. Ene og alene derfor. Aa Gud, hvorfor var hun dog kommen ombord i dette Skib. Hvad skulde hun med Riber. Hvorfor var hun i det hele tat blet gift og var rejst hjemmefra. Hele Grejen var det dummeste og meningsløseste, som var til. Ligge her og bli skaket i denne ækle Køjen, som ikke var hendes, og som hun ikke hverken vilde eje eller ha, om de saa slang den langs Gaderne efter hende.

Gaderne? Det blev nok længe til hun fik nogen Gade at se. Sjø og Skib og Sjøfolk, det var, hvad hun skulde ha for Øje i Uger og Maaneder.

Om hun dog bare havde sagt ja til Hagbarth. Tænk, hvor lykkelig hun saa vilde været. Hun begyndte at græde stride Taarer over Hagbarth, og det forekom hende, at hun længtedes efter ham.

Uf, for et Vejr, det ogsaa var. Ikke en rolig Dag havde de havt. «Saa snart vi faar det nogenlunde smult, skal jeg fortælle Dig det altsammen,» svarte Riber altid, hver Gang hun vilde ind paa dette skrækkelige.

Han var naturligvis glad for Uvejret og brugte det som Paaskud til Udsættelse.

Jaja, nu fik hun se. Hun vendte sig om paa Siden, stemmed Knæerne mod Væggen for at ligge stødigere, og gisped. Sandelig var hun ikke blet søvnig. Og nu gik Skuden roligere. I Grunden laa hun som i en Gynge, der vugged hende frem og tilbage.

X.

Ved Kappen stod Styrmanden og keg gjennem Sekstanten op mod den glødende Solskive for at ta Middagshøjden. Vinden var agterlig, og Skuden, som havde alle Sejl til, løb 8 Mil.

Henne paa Bænken foran Rorhytten sad Ory med et Hækletøj mellem Hænderne, som hvilte i Skjødet. Hun var iført en blaastribet Lærredskjole, og paa Hodet havde hun en hvid, bredskygget Straahat. Ansigtet var blegt, og om Munden laa der et Udtryk af forhærdet Smerte.

Hun saa paa det dybblaa, i rolige Dønninger glidende Hav, og hun tænkte sig dette: at ligge derude i det dejlige Vand under

varmende Sol og uendelig Himmel, og bli skvulpet afsted paa de langstrakte Bølger længere og længere bort, indtil hun blev skyllet op paa en fremmed Strand i et fremmed Land, hvor alting var, som hun havde troet, at alting var.

Eller dø. Ikke forlise med Skibet, men bli liggende syg ombord, tæres hen, svinde bort blidt og stille.

Saa kunde Riber ha det saa godt, og saa vilde den kanske komme den store Sønderknuselse, som maatte til, for at Gud skulde udslette hans Synder.

Tænk at dø paa Havet i et saadant Vejr. Riber havde sagt, at de i mange Uger kom til at sejle i Sol og Sommer, saa hvis hun fik gallopperende Tæring for Eksempel, blev der nok af Tid.

Hun vilde forlange at bli baaret op paa Dækket hver Dag, og saa vilde hun ligge paa et hvidt Leje under Solsejlet og lytte til Vindens dulmende Sus og høre paa Havets sørg-

modige Sang, indtil Døden kom en Aftenstund ved Solnedgang og fried hende ud.

Da vilde hun række sin blege Haand til Riber og sige, at hun tilgav ham alt det onde, han havde voldt hende, og at hun haabed, de skulde mødes hos Gud. Og saa vilde hun sukke og vende sine bristende Øjne opad, og som en hvid Vinge skulde hendes Sjæl svinge sig mod Himlen og bli borte i det dybe blaa.

Hendes Bryst svulmed, og det bæved om Munden. Hurtig dukked hun Ansigtet under den brede Hatteskygge og tørred Øjnene.

Aa, hvor det knuged og pinte. Hjærtet kjendtes som Bly, og over Brystet laa der en Vægt, saa hun ikke kunde trække Vejret frit, ikke et Sekund paa Dagen, ikke om Natten, naar hun laa vaagen og sørged, ja, ikke engang under Søvnen.

«Værsgod ned og skaffe», sa Halfdan, som var kommen agterover.

Ory nikked, og Halfdan gik.

Bare hun kunde vært fri for disse Maal-

tider. Hun havde ikke den ringeste Appetit. Men forleden, da hun ikke var kommen ned hverken til Middag eller Aften, havde Halfdan spurgt, hvad der fejled hende, og da hun havde svart: Ingenting, havde han sagt, at noget maatte der være i Vejen, for hun saa saa lej ud. Hun vilde ikke ha, at Styrmændene eller Halfdan skulde mærke noget, og kanske gjøre sig Tanker og snakke om det. Derfor maatte hun vel til det. Men det var sligt et Orke. Alting var et Orke. Bare hun skulde svare, naar Styrmændene hilste Goddag, fik hun Hjærtebanken og iskolde Hænder.

Da hun kom ned i Forkahytten, havde Riber sat sig tilbords. Styrmændene, som ikke vilde ta Plads, før Fruen kom, stod stillet op ved Stertsdøren. Foran Bordenden var Halfdan ifærd med at øse op hermetisk Kjødsuppe af en blaamønstret Terrin.

«Jeg kommer straks», mumled Ory, idet hun skyndte sig ind i Salonen, hvor hun la Hatten og Hækletøjet fra sig.

Tyst og stille gik Maaltidet for sig. Riber

saa mørk og grublende ud. Ory spiste lidt af Suppen, men kunde næsten intet af Kjødet faa ned. Hun passed paa at sende over til Styrmændene Fadene og Sauseskaalen, som Riber glemte at la gaa videre. Bare hun kunde finde paa at sige noget. Denne Taushed maatte være trykkende for Styrmændene. Vejret var jo saa dejligt, og alting ombord gik vel og bra.

«Man kan ikke merke, at man er paa Søen», fik Ory omsider frem.

«Nej, for det er som man sad i et Værelse, saa stødigt og stille,» tilføjed hun straks efter, da Styrmanden, til hvem hun henvendte sig, saa spørgende paa hende.

«Vi kan da ikke altid være lige ugalante tilsjøs, heller,» svarte Styrmanden og smilte, mens han skotted til Riber under de sænkede Øjenlaag.

«Vind og Vejr plejer ikke at spørge om sligt», sa Ory og søgte at trække paa Smilebaandet.

«Værsaaartig», Halfdan havde sat om rene

Tallerkener og stillet paa Bordet en Melbudding, hvis lysebrune Overflade var isprængt med store Rosiner. Ory skjøv den over til Styrmændene, da Riber havde forsynet sig.

«Skal Fruen ikke ha?»

«Nej, den er saa sejg.»

«Vil Du ha noget andet istedetfor?» spurgte Riber uden at se op fra sin Tallerken. «Rosiner og Mandler eller syltet Frugt? Hent noget Halfdan.»

«Nej tak. Jeg skal ikke ha det ringeste Gran,» svarte Ory.

«En plejer te faa Appetit paa Sjøen,» sa Styrmanden og gav sig ilag med den vældige Buddingsskive, han havde lagt paa sin Tallerken. «Det gaar ikke saa med Fruen.»

«Det er Varmen», sa Ory og fôr sig over Ansigtet med Lommetørklædet.

«Somme spiser mest i Varmen,» bemærked anden Styrmand og blev rød af Forlegenhed ved Lyden af sine egne Ord.

«Jeg fandt nogen Flyvefisk paa Dækket

imorges,» sa Styrmanden. «Dem havde jeg tænkt at faa stegt og by Fruen tilkvælds. Fersk Fisk kan kanske smage.»

«Tak,» svarte Ory. «Det var da morsomt.»

Da Riber var færdig, skjøv han Tallerkenen bort og rejste sig. Styrmændene skyndte sig at gjøre ligesaa.

«Tak for Mad,» sa de begge og bukked.

«Velbekomme,» mumled Riber.

«Skal jeg la Sejlmageren gaa igang med det nye Solsejlet, Kaftejn?» spurgte anden Styrmand.

Riber, der strøg sig sidelænds frem mellem Bordet og den i Gulvet fastgjorte Bænk, svarte ikke.

«Eller skal vi først la ham gjøre Boven Bramsejl færdigt, Kaftejn?»

«Anden Styrmanden spør Dig om noget,» sa Ory, som var paa Vej til Salonen. Hun standsed og vendte sig om mod Riber.

«Hum,» sa Riber og la sin Haand paa hendes Skulder, idet han bøjed sit Ansigt

ned over hendes Skulder som for bedre at høre.

Ory dukked sig fra ham med en hastig Bevægelse og gik ind i Salonen.

Anden Styrmanden gjentog sit Spørgsmaal, om han skulde det ene eller det andet.

«Ja,» sa Riber kort, idet han slog ud med Haanden og forsvandt gjennem Salondøren.

«Hvad Fanden plager Kaftejnen om Dagene?» spurgte anden Styrmand og saa maabende paa Styrmanden. «*Ja,*» siger han.

«Ja fortæl mig *det,*» svarte Styrmanden og stak begge Hænder i Bukselommerne.

«Inat paa hele Hundevagten stod han midtskibs med Armene hængende udenbords, og Hodet op i Luften. Og ikke saa meget som at han rørte sig, eller gav et Knæt ifra sig.»

«Kanske han tar Højden om Natten,» svarte Styrmanden og lo sagte. «Nu er det femte Dagen, han ikke har tat Sekstanten i Haanden.»

«Og han, som plejer være saa ræd for, at en anden ikke skal gjøre det vel nok.»

«Og Fruen ligger paa Sofaen om Morgenen, naar jeg kommer ned,» bemærked Halfdan, som tog af Bordet.

«Hys Gut, de kan høre det ind! Hvem snakker forresten til jer, Far?»

«Jeg har vel Lov at snakke, om jeg ikke blir tilsnakt.»

«Pukker Du Gut,» hvisked Styrmanden truende. «Hvad mere?»

«Hvad for noget mere?»

«Om de derinde,» Styrmanden bøjed sit Bukkeansigt hen imod Salondøren.

«Jeg gaar ikke med Sladder,» sa Halfdan kout og bar knejsende Tallerknerne ind i Stertsen.

«Fruen ligger paa Sofaen, siger han. Jeg synes hun svindser om paa Dækket om Nætterne, hun ogsaa.»

«Ja,» sa anden Styrmand. «Naar *han* gaar ned, kommer *hun* op.»

«Ja nok ud af det,» nikked Styrmanden. «Eneherskeren er gaat nedenom og hjem og der er knapt nok blet en almindelig Kaftejn tilbage. Faar vi saa den Kaffetaaren, Gut!» Styrmændene gik ind i sit Kammer og stopte sine Snadder.

XI.

Inde i Salonen sad Riber i Sofahjørnet med en lang, utændt Pibe i Haanden. Han saa frem for sig med et træt Blik. Af og til sukked han tungt og flytted sig i Sædet, stille og forsigtig, som var han bange for at gjøre Støj. Udenfor Agtervinduerne, hvis Luger var borte, blaaned Havet, og ned igjennem det aabne Skylight strømmed Lyset og Solskinnet, og fyldte Rummet med en gylden Glans.

«Værsgod Kaptejn,» Halfdan kom ind og satte Kaffebakken paa Bordet.

«Tak Gutten min,» Riber tog sig sammen og tændte sin Pibe. «Varsko Fruen.»

Halfdan gik hen til Portieren, keg ind i

Kammeret, hvor Ory stod og vasked sine Hænder og meldte, at Kaffen var der.

Ory kom ind og satte sig paa Bænken under Agterfaldet.

«Kaffen blir kold,» sa Riber om lidt.

«Jeg skal ikke ha,» mumled Ory.

Riber slubred Kaffen i sig, mens han nu og da tog et Drag af Piben. Saa trak han sig ind i Sofahjørnet.

Der var saa stille og varmt. Ikke en Lyd hørtes fra Dækket. Nu og da slog Vandet med et blødt Skvulp mod Agterenden.

Ory lænd sig tilbage paa Bænken og lukked Øjnene.

Idag var det fjorten Dage siden Riber havde aflagt sit Skriftemaal. Fjorten Dage, der havde vært som ligesaamange Uger fuld af Kval og Kvide. Hun havde vært forberedt paa meget, men noget saa skrækkeligt kunde ikke opkomme i et Menneskes Hjærne. Hun forstod ikke nu, at hun havde havt Kræfter til at høre paa det, til at komme med alle sine Spørsmaal, til at sidde der med en rolig

Mine, mens hun hele Tiden følte det som om hun sank fra Afgrund til Afgrund, og hendes Blod vekselvis blev til Ild og Is. Og først da hun atter og atter havde spurgt paa kryds og tværs, og Riber havde svaret og svaret og gjentagne Ganger forsikret, at nu var der ikke mere, først da var der undsluppet hende dette vanvittige Skrig, som havde bragt Riber til at fare op fra Sofaen og bli staaende som en Støtte.

Jaja, det fik endda være altsammen, hvis bare Riber ikke havde vært saa forhærdet. Men han kunde slet ikke forstaa, at hun tog sig det saa nær. Ialtfald lod han saa; og han mente det vist ogsaa, for ellers vilde han ha fortiet noget eller pyntet lidt paa det idetmindste. Tænk, hvor fordærvet han maatte være. Saa ganske uden Religion. Og han kaldte sig en Kristen og trode, at han var det. For et underligt Røre der maatte være i hans Forestillinger. Hun havde selv desværre bekymret sig altfor lidt om disse Ting, men saapas Begreb var der dog i hende, at hun

havde Syndsbevidsthed, mens Riber — han var en Hedning, ja, en Hedning ligefrem.

Men hun vilde ta Forholdet til Gud alvorligere herefterdags. Denne store Sorg skulde drive hende til at tænke paa sin Sjæls Frelse. Ja, den havde alt gjort det. Hun var begyndt at bede baade Aften og Morgen og læste hver Dag i Skatkisten eller Bibelen. Bare hun kunde faa den rette Kjærlighedens Aand. Kjærligheden var det vigtigste af alt, den Kjærlighed, som tilgav alt og haabed alt og taalte alt. Men den Kjærlighed havde hun ikke; hendes Sind var ikke mildt. Alt andet. Og Budet: Dømmer ikke, syntes hende det sværeste af alle. For hun dømte Riber, hun *kunde* ikke andet, hun dømte ham som den, hvis hele Liv var en uafbrudt Række af de ækleste Synder.

Men deri gav jo Bibelen hende Medhold. Den præked jo Straf og Dom og evig Fortabelse over Skjørlevnere og den Slags, og i Forklaringen stod der, at Utugt var den værste af alle Synder, eller ialtfald at det var en af

de grueligste. Det var altsaa ikke hende, som dømte ham, men Guds Ord. Og det var strengt tat heller ikke ham, hun dømte, men hans Gjerninger.

Hun skulde ikke befatte sig med det, sa Riber. Hun skulde ikke fordybe sig i hans Fortid, men se fremover til det nye Liv, han vilde leve med og for hende. Hun skulde dit og hun skulde dat. Ja, det var let at snakke; han havde vel ogsaa skullet engang, men den Skullingen havde han ikke tat Spor af Hensyn til. Og saa bildte han sig ind at kunne komme med Krav til hende om, at alt det, der nu blev ham til Gene, men som før havde vært hans Hjærtens Lyst, skulde være dødt og udslettet, at det kort sagt, ikke skulde være til. Naar han kunde forlange og tænke sig sligt, viste det jo, at han ikke havde Anelse om, hvad der var foregaat, ikke Begreb om, at hun var som én, der sad til Halsen i Dynd og maatte sidde der altid. Hvad kunde det hjælpe, om hun hundrede Gange sa til sig selv, at hun vilde tænke paa andre Ting — der *var* jo

ikke andet. Uafladelig saa hun for sig disse smudsige Billeder. Naar Styrmændene eller en af Folkene gik forbi, spurgte hun sig selv: Monstro han har vært som Riber? Om alle de Mænd, hun i sit Liv havde kjendt, gjorde hun sig det samme Spørgsmaal. Alle hendes Forestillinger kredsed om dette ene, og hun kunde føle en kvalfuld, vellystig Gysen ved at udmale sig Riber i den Slags Situationer. Derfor var det ogsaa, at hun *maatte* tale til Riber om det, *maatte* faa ham til at fortælle om og om igjen, gi nøjere Besked, altid frem med mere og mere. Han likte det ikke: Hun maatte skaane ham, sa han. Han led for meget ved det. End hun da! Og desuden — lide, han! Han syntes jo ikke, det var noget. Hun saa jo, saasnart hun bare en halv Dag lod være at hentyde til det, straks var det liksom han leved op. —

Nej, for en Stilhed. Det var som paa et Spøgelsesskib. Hun sank hen i en Døs.

Et let Stød bragte hende til at aabne Øjnene og rette sig op. Der sad Riber og

sov med Albuen støttet mod Sofaarmen og Kinden hvilende i Haanden. Mellem hans Knæ stak op Spidsen af den lange Pibe, som maatte være gleden paa Gulvet.

Ory betragted ham. Læberne var fast lukket, og Mundvigerne under den blonde Moustache var bleven saa underlig side. Imellem Øjenbrynene var der tre Furer, den midterste længere og dybere end de to andre. Brynene var optrukne og Øjenlaagene røde og tykke. Den brede Skaldepande havde slaat Folder og Issen lyste blank. Han trak Vejret let og lydløst.

Det var for Ory, som saa hun ham for første Gang, saa fremmed og forandret forekom han hende. Han var bleven saa gammel og slunken i Kinderne.

Tænk for et ganske andet Udtryk hans Ansigt maatte ha havt under Søvnen hos dem, som han havde kjøbt sig Lov til at sove hos. Ory rejste sig og listed sagte hen til Sofaen. Hun støtted Hænderne mod Bordet, mens hun med et Træk af Væmmelse om de halvt-

aabne Læber søgte at forestille sig, hvorledes han havde set ud dengang og dengang, og dengang.

Med ét drog Riber et dybt Suk; Øjenlaagene hævedes, og Ory, der hastig fôr i Vejret, gjøs ved det uhyggelige, underlig brustne Blik, der et Øjeblik stirred paa hende, før de glippende Laag faldt til igjen.

Kort efter raabte Riber med en anstrengt, søvnbunden Stemme: ·Hold Dig fast Emmy! hvorpaa han strøg sig med Haanden over Øjnene, satte sig op i Sofaen og var vaagen.

«Hvorfor raabte Du?» spurgte Ory, der forskrækket var veget tilbage.

«Raabte jeg?»

«Ja, Du raabte: Hold Dig fast Emmy!»

«Det var ikke mig,» svarte Riber og tændte sin Pibe.

Ory fik en indigneret Mine. «At Du vil sige sligt! Jeg stod jo her og hørte det.»

«Ja, ialtfald ved jeg ikke om det.»

«Var det i Drømme da?»

«Man maa vel sove for at kunne drømme, og jeg har ikke sovet.»

«Sov Du ikke! Du sov saa fast, saa fast, at Piben din faldt paa Gulvet. Og jeg har staat her længe og set paa Dig, uden at Du har mærket det.»

«Har Du staat og set paa mig, Aurora?» Riber rakte med en lidt frygtsom Mine Haanden ud imod hende.

«Og saa vil Du alligevel paastaa, at Du ikke har sovet?»

«Jeg synes, jeg bare sad og tænkte,» sa Riber og lod Haanden synke. «Jeg er saa afvant med at sove i denne Tid baade om Dagen og om Natten.»

«Hvorfor det? Du, som har saa'n god Samvittighed.»

«Jeg har den ikke værre end andre,» svarte Riber spagt. «Og det har jeg heller ikke Grund til.»

«Altid kommer Du med dette om andre. Hvad har Du med andre at gjøre? Hvis Du var en Kristen, som Du paastaar, Du er, saa

vilde Du vide, hvordan det burde staa til med din Samvittighed.»

«Jeg tog netop Bibelen for mig inat,» sa Riber stille, «og efter hvad jeg læstė der, saa har Folk ikke vært bedre i den Tid. Heller værre.»

«Nu kommer Du igjen med Folk. Naturligvis var der mange ryggesløse Mennesker i det gamle Testamentes Tider, men hvis Du vilde læse i det nye Testamente, og se, hvad Jesus fordrer i den Retning.»

«Det gjorde jeg ogsaa. Og der læste jeg, at Jesus siger til Kvinden, som er grebet i Hôr: Jeg fordømmer Dig heller ikke. Og det, synes jeg, var svært vakkert sagt af ham.»

For Ory lød hans Ord som Gudsbespottelse. Og dertil følte hun en heftig Vrede over, at han havde fundet dette til at dække sig med.

«Og det vover Du at anvende paa Dig?» spurgte hun og korsed Armene over Brystet.

«Hvorfor ikke? Skriftens Trøst er jo for alle.»

«For alle de angrende, ja; men ikke for de hoffærdige og forhærdede.»

«Jeg er hverken det ene eller det andet, Aurora. Jeg er bare slet og ret et Menneske, der ikke er saa sort, som Du vil gjøre mig.»

«Du har selv gjort Dig sort, ikke jeg. Sort! Du er meget værre end sort, Du er befængt!»

«Det har jeg hørt saa tit nu,» sa Riber og smilte trist.

«Og desuden saa glemmer Du Halvdelen af Skriftstedet,» vedblev Ory hoverende: «Gak bort og synd ikke mere, staar der tilsidst.»

«Jeg synder heller ikke mere.»

«Nej her ombord, det er Du nok nødt til. Men hvor var Du for Eksempel henne den Søndagsnat, Du løb fra mig i London hos Mrs. Suder?»

Riber spilte Øjnene op, og det gav et Sæt i ham.

«Og hvor havde Du vært den Aften i Gravesend, da Du kom ombord midt paa Natten?»

«Nej Fruentimmerne, de er da, naar alt kommer til alt, de værste Svin som er til,» sa Riber i overgit Tone og rysted indigneret Hodet. «Skammer Du Dig ikke, der Du staar?» han saa stift paa Ory.

«Skammer Du Dig ikke?» spurgte Ory. «Hvem er det, som har lært mig til at tænke sligt? Hvem var det, der fortalte, at Kaptejn Smith var gaat med et Fruentimmer, mens Konen sad ombord og vented paa ham? Fortalte det som en ganske hverdagslig Ting. Dit eneste men var, at hun ikke var appetitlig nok.»

«Fy for Satan,» sa Riber og spytted.

«Ja fy for Satan, ja! Tror Du, jeg var kommen paa dette af mig selv? Det er jo netop min Ulykke, at al Ting er blet besudlet for mig. Fra nu af tror jeg ækkelt og stygt om alle, alle Mennesker.»

Riber la Piben, som for længe siden var gaat ud, fra sig i Sofaen, og rejste sig. Han greb sin hvide, spidspullede Filthat og gik mod Døren.

Ory løb efter ham. «Sig mig, hvad Du drømte, Du *maa,* Du skal sige mig det,» hun trak ham i Armen.

«Hvad er nu dette for en Fælde igjen,» han saa ængstelig og raadvild ud.

«Da Du sad der i Sofaen og raabte paa Emmy.»

«Jeg véd ikke om, at jeg har raabt paa nogen Emmy.»

«Saa er det fordi Du ikke tør sige det.»

Han vendte sig hastig, og vilde gaa, men Ory holdt ham fast.

«Kan Du ikke være snil nu og fortælle mig det,» bad hun. «Saa meget jeg ikke ogsaa faar *det* at gruble paa. Kom nu og sæt Dig,» hun greb begge hans Hænder og søgte at trække ham med sig.

«Du gjør mig rent forstyrret, Aurora,» han lod sig modstræbende føre hen til Sofaen, hvor hun fik ham tilsæde.

«Hvad er det, jeg skal fortælle Dig?»

«Jo, hør nu,» sa Ory, idet hun tog Plads ved Siden af ham og drejed sig om imod

ham. «Du sad her i Sofaen og sov, ja, for sov gjorde Du, enten Du nu véd om det eller ej. Og saa med et raabte Du: Hold Dig fast Emmy.

Riber rysted Hodet.

«Tænk Dig nu om. Jeg kan godt vente. Prøv at huske, hvordan det var.»

Riber grunded en Stund.

«Stop,» sa han saa, og knipste med Fingrene. «Bi nu lidt — jeg synes, det bedager sig. Jo saa min Sæl drømte jeg jo. Nu har jeg det! Jeg stod paa Bakken i en fygende Storm, og saa dukked der op et Baadhvælv forud i Læ, med Hoder og Arme, som klynged sig fast. Du var imellem dem, og det saa ud, som Du vilde slippe Taget. Saa rev jeg Pjekkerten af for at springe ud og skreg af al Magt: Hold Dig fast Aurora!»

«Nej Emmy.»

«Saa har jeg tat fejl af Navnet, for det var Dig, jeg saa i Drømmen.»

«Men hvem er da Emmy?»

«Hvor Fanden skulde jeg vide det fra? Jeg kjender ikke nogen af det Navn.»

«Men det *maa* Du jo, for ellers var det da umuligt, at det kunde falde Dig paa Tungen.»

«Emmy, Emmy,» sa Riber undersøgende.

«Har Du ikke kjendt nogen, som har hedt det? Naar Du nu gransker efter.»

«Nej,» sa Riber med et usikkert Blik.

«Jo, Du har! Jeg ser det paa Dig. Sig det nu,» hun rykked ham nærmere og la sin Haand paa hans.

«Aa nej Aurora, lad mig nu slippe. Om jeg nu ogsaa engang skulde ha truffet en med det Navn, hvad har det saa at betyde?»

«Nej naturligvis.» Ory, hvis Blod var kommen i en feberagtig Bevægelse ved at mærke, at hun havde Ret, paatog sig en ligegyldig Mine. «Men netop derfor. Aa fortæl mig det nu Riber.»

«Ja», sa Riber med nedslagne Øjne. «Det var hende jeg var hos dengang i London.»

«Før Du rejste hjem og gifted Dig,» fuldførte Ory.

«Før jeg rejste hjem og gifted mig,» gjentog Riber i en Tone, som om han famled efter Ordene. Han var rent fortvilet over sig selv. Hvorfor kunde han dog aldrig tie stille eller nægte. Før havde det vært, fordi han *vilde* skrifte alting og faa fuld Absolution. Han havde bildt sig ind, at han skulde bli som et nyt Menneske bagefter, og at det skulde gjøre hans Ægteskab til det, han altid havde tænkt sig. Men nu, da han vidste, hvordan hun tog det. Det var jo den rene Galskab. Men hvergang hun spurgte pent og venligt som nu, *maatte* han ud med Sandheden.

«Hed hun Emmy?» spurgte Ory.

«Ja, det hed hun, og hun var en nydelig ung Dame, Præstedatter fra Yorkshire til og med. Det var min Fætter, den gamle, gifte Ole Riber, som introducerte mig til hende. Efter Ballet i Dansesalonen, hvor vi var, husker Du — der stod hun ved Udgangen

og havde ingen Kavaller. Jeg vilde ikke, fordi jeg tænkte paa Dig, men Ole lo mig ud, og spurgte, om der da ikke var Menneskeblod i mig. Selv gik han med en anden. Saa tog hun min Arm og inviterte mig til at kjøre hjem med sig, og i Caben fortalte hun mig, at hendes Navn var Emmy Wood.»

«Var hun saa nydelig?» spurgte Ory interesseret.

«Storartet,» sa Riber og syntes et Øjeblik hensunken i Erindringer. «Saa fin og anstændig som en Dame. Og hun havde en pen Lejlighed i en god Gade. Drawingroom, Spisestue og et stort Soveværelse med Blondegardiner om Sengen.»

«Hvad gjorde hun, da Dere kom hjem?»

«Hun bød mig Vin og Cigarer, og saa satte hun sig til at spille og synge.»

«Kunde hun det?»

«Udmærket. Jeg sad vist en Time og hørte paa hende.»

«Og hvad saa?»

«Nej hold nu op Aurora.»

«Blev Du der hele Natten?»

«Ja, det var lys Dag, da jeg vaagned.»

«Kyssed Du hende, før Du stod op?»

«Det husker jeg ikke.»

«Plejer man ikke det?»

«Det er vel forskjelligt.»

«Var det ikke flout at sige Farvel?»

«Nej», svarte Riber i troskyldig Tone. «Jeg spurgte hende, hvormeget hun skulde ha, og saa svarte hun: I never accord, Sir.»

«Hvad gjorde Du saa?»

«Jeg la 18 shillings paa hendes Toiletbord.»

«Var det nok, tror Du?»

«Efter mit Skjøn var det nok.»

«Og Dagen efter rejste Du lige hjem og holdt Bryllup,» sa Ory efter en Pause, med skjærende Stemme. Saa rejste hun sig op, og begyndte at gaa frem og tilbage paa Salongulvet. Hendes Ansigt skjalv som i Krampe.

«Der har vi det!» udbrød Riber. «Hvorfor i Herrens velsignede Navn kan Du aldrig holde op med at fritte mig ud om disse Ting?»

«Fordi det er saa skrækkeligt,» Ory stansed, vendte sig om og saa paa ham. «Aa, Du véd ikke, hvordan det er,» hun løb hen til ham og faldt ned foran hans Fødder. «Jeg er saa fuld af Rædsel og Pine, at jeg ligger her og bér Dig om Trøst og Hjælp, Du, som er Ophav til det hele.»

«Hvad skal jeg gjøre med dig,» han tog hendes Hode mellem sine Hænder.

«Du skulde ikke ha giftet Dig, Riber, ikke med mig ialtfald. Kan Du ikke forstaa, at naar jeg aldrig har anet eller vidst,» hun dukked Hodet og skjulte sit Ansigt. «Hvorfor vilde Du ogsaa gifte Dig, naar Du havde det saa godt? Eller hvorfor tog Du ikke idetmindste en som hende, Emmy.»

«Fordi jeg længtedes efter noget bedre, Aurora.»

«Noget bedre,» hun saa op med et Nakkekast, og Øjnene lynte. «Og Du tror, man saadan uden videre gaar ind til noget bedre? Nej Du, det man først og fremst skal søge, er det, der passer for én. — Ja *jeg* ialt-

fald kan ikke finde mig i en Mand som Du. Tænk om det altsammen havde været anderledes, om jeg havde vært din første og eneste — vilde Du ikke ønske det, Riber?» Hun saa op paa ham med et tindrende Blik.

«Jeg ønsker ikke umulige Ting, Aurora,» sa Riber og sukked.

Ory stirred maalløs paa ham.

«Vilde Du hellere, jeg skulde hykle for Dig?» spurgte Riber og strøg hende over Haaret.

«Lad mig være, Du Verdens modbydeligste Menneske!» skreg Ory og rejste sig med Kraft. «Jeg hader Dig! Jeg foragter Dig! Jeg ønsker, jeg var falden død om den første Gang, Du saa paa mig. Der gives ikke paa Jorden saa fælt et Fruentimmer, at jeg ikke vilde synes, hun var for god til Dig.»

Riber blev hvid om Næsen.

«Du er en Forræder,» sa han med langt Eftertryk paa hvert Ord. «Judas Ischariot, som solgte Jesus for 30 Sølvpenge, var en

Engel mod Dig. Hvad ondt har jeg gjort Dig?»

«Stakkels Dig,» svarte Ory, som læned sig op mod Spejlposten med Hænderne paa Ryggen. «Vel er jeg saa ulykkelig som et Menneske *kan* bli, men *Dig* vilde jeg dog ikke bytte med, ikke for alt det, som er til!»

«Rejs Fanden i Vold!» sa Riber rasende. «Kan Du ikke la mig være for den, jeg er. Plager jeg Dig om Dagen? Vil jeg Dig noget? Har jeg en eneste Gang forsøgt at nærme mig Dig, siden dette kom paa? Kan Du saa ikke la mig i Fred engang, fordømte Tøs!» Han slog sin knyttede Haand saa haardt i Bordet, at Ory kvap sammen. Uden at sige noget, gik hun ind i Kammeret, hvor hun satte sig til at græde paa Kortkassen.

«Fordømte Tøs,» det voved han at kalde hende. Han! Hvis han havde ejet Gnist af Anstændighedsfølelse bare, maatte han jo ha været saa skamfuld og ydmyg, at han gjerne havde ladt sig trakke paa. Det skulde været hende, som havde havt noget lignende at be-

kjende! Men det var ikke første Gang, det endte med, at han brugte Skjældsord og slog i Bordet. Aa Gud, aa Gud, hvad skulde hun dog gjøre! Denne brændende Smerte kunde hun ikke udholde.

Og saa hans haardnakkede Stædighed — den fyldte hende med en kvælende Vrede, der liksom syded i hendes Blod. Altid holdt han igjen, naar hun vilde ha ham til at indse, hvor forfærdeligt han havde baaret sig ad. Han formelig pukked paa sin Ret. Tilstaa for sin Kone, at man, i det samme man skal holde Bryllup — nej, der fandtes ikke Ord for hans Gemenhed. Og sidde og sige, at hun var nydelig og fin og anstændig. — Men Du godeste Gud, hvad Forskjel var der da for ham mellem hende og de andre? Og han bildte sig ind, at han havde elsket hende. Uf, at han vilde ta et saadant Ord paa sin urene Tunge.

Aa, hvis hun blot havde vært paa Landjorden! Kunde ha flygtet sin Vej gjennem Londons Gader, sovet om Natten under et

Skur etsteds og ved Daggry løbe videre. Løbe og løbe, til hun styrted af Træthed, og bli fundet af en snil, gammel Mand, som tog hende hjem til sin Kone og lod hende bli der, skjult for Verden. Men at være her som en Fange paa Skibet, med bare Havet omkring sig. Ingen Mulighed for at undslippe, med mindre hun vilde springe paa Sjøen. Og det havde hun tænkt paa mere end én Gang. Hun syntes tit, det var den eneste Udvej.

Aa ja, bare hun dog kunde ha Mod til at gjøre det. Iaften for Eksempel, naar Vagten var sat, og alt var blet stille. Sætte sig paa Finkenettet i Agterenden, støde fra sig med Hænderne og la sig falde baglænds ud. Lyden af Vandet, som slog sammen om hende, vilde tabe sig i Skvulpet der agterud. Ingen vilde mærke noget. Hele Natten kunde kanske gaa, og Morgenen komme, før hun blev savnet. Saa vilde Riber luske om i al Stilhed og søge og søge oppe og nede, i hver en Krog og hvert et Hul, og saa maatte han til-

sidst bekvemme sig til at spørge først Halfdan og Styrmændene, og saa Folkene, om de ikke havde set Fruen. Der vilde bli Røre paa Skibet og Forskrækkelse. De kom allesammen til at staa som lamslaat, og ingen vilde ha Mod til at sige, hvad han tænkte. Riber vilde gaa nedenunder, laase sig inde i Salonen og te sig som en gal. Eller springe paa Sjøen for at følge hende i Døden. Aa, hvor det da vilde pine og nage ham, at han havde sagt «fordømte Tøs», og at han ikke havde faat et mildt og tilgivende Ord, før hun forlod ham for stedse. For det skulde han ikke. Naar han nu kom og tigged og bad, som han plejed, saa skulde hun ikke aabne sin Mund til Svar, bare stirre stivt og forstenet hen for sig, eller bli ved med at græde.

Ja, som hun havde grædt i disse fjorten Dager. At et Menneske kunde ha saamange Taarer. Hun la fra sig det dryppende vaade Lommetørklæde og tog et rent i Chiffonniere-

skuffen. Og saa satte hun sig til at græde videre.

Timerne gik og Skumringen kom, og fremdeles sad Ory paa Kortkassen. Hun var stiv og træt i Benene, men rørte sig dog ikke.

Mon ikke Riber kom nu og bad om Forladelse. Hvad tog han sig til derinde? Kanske var han falden i Søvn igjen.

I det samme mærked hun, at Riber rejste sig og begyndte at tusle om derinde. Hvad var dog det for en Lyd? Græd han, saa det knaged og knak i ham?

Hun listed sagte hen til Portieren og keg ind. Riber stod i Skjorteærmer midt paa Gulvet og gjorde Armgymnastik. I Hænderne holdt han de svære Lodder, der var fastbundet i begge Ender af en Snor, som han havde om Halsen.

Saa *det* var han altsaa oplagt til, det Uhyre! «Men bi Du bare, Du skal snart faa andet at tænke paa.» Der var ingen Tvil om, at hun vilde springe paa Sjøen inat.

— Da de skulde drikke The, sa Ory, at

hun havde Hodepine. Det var hende umuligt at sidde tilbords med de andre, og hun vilde ikke vise sit forgrædte Ansigt.

Hun holdt sig nede til en god Stund efter at der var slaat 8 Glas. Saa gik hun op paa Dækket. Riber havde i Løbet af Aftenen ikke nærmet sig hende.

Hun bøjed sig ud over Agterenden med Albuerne paa Rælingen og Kinderne støttet i Hænderne. Kjølvandets Morildsstribe lyste og glitred mellem de mørke, smaatoppede Bølgekamme.

Hvis de nu mærked det, naar hun sprang ud, og kasted en Redningsbøje til hende, mon hun saa vilde faa fat paa den? Ja, for selv om de trak hende op igjen, maatte jo Indtrykket paa Riber omtrent bli det samme. Bare hun var vis paa at bli bjerget. For det var alligevel haardt at skulle dø, og til og med som Selvmorder, hun blev jo evig fortabt.

«Aurora,» hvisked en Stemme, og i det

samme blev der sagte lagt en Haand paa hendes Skulder.

Hun flytted sig lidt uden at se op.

«Jeg be'r Dig om Forladelse, Aurora.»

«Aa lad bare være. Imorgen siger Du igjen «fordømte Tøs».»

«Nej, Aurora, jeg gjør det ikke mere. Hvad kan det nytte mig? Jeg er dog den, som lider mest ved det.»

«Du!»

«Ja Aurora. Jeg lider saa ved alt dette her, at jeg ofte frygter for min Forstand. Jeg har ikke vært vant til Modgang før — jeg kan ikke klare det.»

«Aa jeg synes, Du klarer det udmærket. Mens jeg sad i Kammeret, og græd, saa jeg trode, jeg skulde briste istykker, stod Du noksaa fornøjet og gjorde Gymnastik i Salonen.

«Fornøjet,» der var en Klang af skjærende Smerte i Ribers Stemne. «Jeg prøver paa alt muligt for at jage Tankerne væk. For naar jeg sidder slig og grubler, er det liksom Hjærnen forvirres. Jeg hører Stemmer, som

taler til mig, fremmede, haanlige Stemmer, og saa ser jeg dobbelt.»

«Hvad ser Du dobbelt?»

«Alting. Et Par Ganger har jeg ogsaa set noget andet, noget frygteligt. Har Du nogensinde set noget sligt?»

«Jeg véd jo ikke, hvad det er.»

«Noget mørkt, vaadt, slimet, som pludselig kommer midt paa lyse Dagen. Farven ligner Skindet af en Sælhund, men Façonen er hverken nogen Dyrs eller noget Menneskes. Benene er ikke mere end et Kvartér høje, og Fødderne er runde Klumper. Kroppen er bred som en fyldt Sæk og saa er der et Hode som luder, med døde, smale Øjne og en stor fremstaaende Hage. Nogen Mund ser jeg ikke, men en lang, sørgmodig Næse.»

«Blir Du ikke bange?» spurgte Ory forskrækket.

«Ikke egentlig bange, men saa underlig mat. Jeg vilde saa gjerne vise Dig det engang for at prøve, om Du ogsaa kunde se

det, men jeg kan hverken røre mig eller tale.»

«Hvor blir det saa af?»

«Ja, det véd jeg ikke. Jeg ser det ikke længe om Gangen. Det mærkeligste er, at det minder mig om noget, men jeg grubler mig gal for at komme paa, hvad det er.»

«Jeg tror, det er en Straf fra Gud. Han vil vække Dig til Eftertanke.»

«Det er vist heller, fordi jeg har drukket saameget om Nætterne.»

«Drikker Du om Nætterne?»

«Ja for at faa sove. Drikker og læser i Bibelen. Inat tømte jeg en hel Flaske Kognak. Men det bed ikke paa mig. Fuld blev jeg heller ikke. Ikke Spor.»

«Vil Du nu ogsaa begynde at drikke?»

«Hvad skal jeg ta mig til. Jeg er bleven saa ødelagt af denne Angsten. Ja, for jeg gaar i en idelig Angst for, at Du skal begynde med Frittingen din. Bare at tænke paa det, er som Kuldegys i aabne Saar.»

«Det er din egen Skyld. Hvis jeg mær-

ked, at Du var mere bedrøvet for det, saa vilde jeg ha lettere for at glemme og tilgi.»

«Tilgi,» sa Riber blidt. «Tror Du, det er bare mig, som trænger om Tilgivelse?»

«Hvad mener Du med det?» spurgte Ory skarpt.

«Jeg mener, at Du engang skal gjøre Dig selv og Gud Regnskab for, hvordan Du er imod mig.»

«Du skulde snakke om Regnskab. Der er nok en af os, som har et Regnskab paa Samvittigheden.»

«Jeg har lagt mit aabent.»

«Aabent Du!» sa Ory haanligt.

«Har jeg ikke lagt det aabent?»

«Aldeles ikke. Det om dengang Du blev syg, har Du for Eksempel aldrig villet gi mig ordentlig Besked paa.»

«Aa Aurora, Aurora, lad mig nu være fri,» Riber gled ned paa Knæ og greb bønfaldende fat i hendes Kjole.

«Var hun ogsaa en nydelig ung Dame?»

Riber rejste sig op og betragted Ory med

et fortvilet Blik. Saa la han Hodet bag over og saa op i den tindrende Stjernehimmel.»

«Kan Du nu ikke fortælle mig det,» bad Ory. «Bare denne ene, ene Gangen.

«Aldrig har jeg vidst, at et Barn kunde være en saa grusom Bøddel,» sa Riber med en stille Hoderysten. «Ja for et Barn er Du, og det er din eneste Undskyldning.» Han vendte sig og forlod hende.

Ory saa efter ham. Han gik helt forover og steg op paa Bakken. Der blev han siddende i flere Timer.

XII.

I elleve Dager havde «Orion» ligget for Vindstille i Floridabugtens døde Vande. Luften var kvælende tung, og Solvarmen saa glødende, at Begen smelted i Dæksnaterne. Folkene var brunstegte; de gik med bare Fødder paa det brændende varme Dæk, og endskjønt de kun havde en Bomuldsbusserul og en Lærredsbukse paa, silte Sveden af dem.

Hver Aften ved Solnedgang var det Lynild uden Torden. Lynene var saa stærke og sprang saa hurtig omkring, at det syntes som om hele Horisonten stod i Brand. Saa kunde Havet, der om Dagen var spejlfladt og solhvidt, pludselig begynde at rulle med svære Underdønninger, der blytunge slog mod Skibets

Sider, og bragte det til at vælte sig frem og tilbage som et Uhyre under Krampe. Men det varte ikke længer end en ti Minutters Tid, saa gik Havet til Hvile igjen.

Tilstanden ombord var i det hele ubehagelig. Folkene led under Varmen og var sløve af det langvarige Stille. Drikkevandet var begyndt at raadne, og allesammen baade for og agter havde Diarrhoé.

Riber, der under Sejladsen i Pasaten havde været døv og blind for alting, var nu paafærde sent og tidligt. Han skjændte og kommanderte fra Morgen til Aften, og intet var ham tilpas.

Med Styrmanden havde han ofte Spektakler. Styrmandens Stædighed og æggende Maade at svare paa irriterte Riber, saa han knapt kunde styre sig.

Forholdet mellem Riber og Ory havde snarere forværret end forbedret sig. Hun kunde ikke mere faa ham til at svare eller fortælle. Hvergang hun spurgte ham, fôr han

sammen med Trækninger i Ansigtet som hos en gal, og løb fra hende.

Nede i Salonen stod Vinduerne i Agterenden aabne baade Nat og Dag, og Skylightet var tat bort, men alligevel var der aldrig en Luftning at mærke.

«Menneskens Søn gaar vel bort, ligesom der er skrevet om ham; dog vé det Menneske, ved hvilket Menneskens Søn bliver forraadt. Det var det samme Menneske godt, om han ikke var født,» læste Riber om Natten i Salonen ved Skinnet af Skylightlampen, som lyste over Bordet. Han sad i bar Skjorte med nøgne Ben og Fødder. Foran ham paa Bordet laa Bibelen, og paa Gulvet tæt ved Sofaen stod en halvtømt Kognaksflaske og et Ølglas.

«Dog vé det Menneske, der bliver forraadt.» Riber læned sig tilbage i Sofaen og talte mumlende. «Nej, vé det Menneske, ved hvilket Menneskens Søn bliver forraadt,» retted han. Han sank hen i Tanker med vidaabne Øjne og blev længe siddende ubevægelig.

Et sukkende Aandedræt vakte ham. Han saa hen til Agterfaldet, hvor Ory laa paa Skindhynden ved de aabne Vinduer mellem to Lagener og med en Pude under Hodet. Hun vendte sig i Søvne.

«Ja vé den, der forraader,» sa Riber halvhøjt og bevæged sin knyttede Haand hen imod Ory.

Paa Dækket blev der slaat seks Glas. Riber fôr sammen ved Lyden, rejste sig og var i ét Spring midt paa Salongulvet. Han førte Haanden op til Øret, dukked Hodet og lytted.

«Glas de slaar,
Tiden gaar,
Evigheden forestaar,»

hvisked han og satte sig igjen. Han tog Kognaksflasken og Glasset, skjænked i og drak.

«Satan ogsaa!» Slig en Rejse havde han aldrig gjort. Det var, som om Vinden var død. Ligge her i denne giftige Varmen paa samme Flæk, Ætmaal efter Ætmaal, Uger

igjennem, med Havet som et Liglagen rundt omkring! Han greb sig i Haaret ved Tindingerne og hvæste med skilte Læber og sammenbidte Tænder.

Alting havde sat sig op imod ham. Mennesker og Dyr og al Markens Grøde — Sludder — Gud og Mennesker og Vejr og Vind.

Vé den, der forraader! Ja vé over allesammen. De gik og havde ham tilbedste, Styrmanden, Folkene, ja selv den Jyplingen af en Kahytsgut. Sligt Pak! Fordi de altsaa havde mærket, at han var en knækket Mand, trode de straks, at de kunde spille ham paa Næsen. Styrmanden med sit: «Nej men snille Kaftejn» — han kunde slaa ham i Ansigtet.

«Nej Satan annamme! Han skulde vise dem, at han ikke var nogen «snille Kaftejn». Han skulde lære dem, hvor David kjøbte Øl — han skulde — han skulde — han skulde hive dem paa Sjøen allesammen, og naar de kom til Pensacola, skulde han gi Fanden i det hele og rejse til Indianerne.

Bare de dog kunde naa frem engang!

«Gud, din almægtige Synder, hvorfor lar Du det ikke blæse! Du snakker om Forræder, Du!» han bøjed sig over Bibelen og læste:

«Den Herre Kristus i den Nat, der han blev forraadt.» saa skjøv han Bogen fra sig, saa op i Skylightet og mumled: Karl Adolph Riber i den Nat, der han blev forraadt, tog han Brødet, takkede, brød det og sagde: Æder alle deraf.

Ja, han havde tat det bitre Brød, Aurora havde budt ham, og ædt deraf, ædt sig selv til Død og Fordømmelse.

Se saa, nu kom det. Denne Svimmelhed. Han skjalv paa alle Lemmer, og Sveden sprang i store Draaber frem paa hans Pande. Hænderne laa kraftløse paa Bordet, og Munden stod halvaaben. Øjnene skelte til Siden, og hans Haar frøs.

Der stod det tilvenstre under Bænken foran Agterfaldet, stivt, dødt, ubevægeligt, den vaade, mørke, slimede Sækkekrop med de klumpede Fødder og det ludende Hode.

Riber sad som en Støtte. Sveddraaberne

trilled ned over hans Næse og drypped paa Bibelens Blade. Øjnene blev ved at stirre til Siden.

»Slomen,» hvisked han pludselig og aanded op. «Ja Slomen,» gjentog han. «At jeg dog ikke har vidst dit Navn før nu. Hvad vil Du mig, Slomen?»

«Nej, nej, gaa ikke, før Du svarer mig. Jeg og Du vi er ét.» Slomen var borte, og Ribers Hode sank ned paa Bordet.

En stivnende Mathed seg gjennem hans Lemmer. Hele hans Krop kjendtes som død. Kun i Tindingerne tikked det sagte, og i Baghodet løb der kolde traadtynde Rislinger.

Oppe i Agterfaldet begyndte Ory at røre paa sig. Hun slog Overlagenet tilside, pusted ud, som for at blæse Varmen bort, og satte sig overende.

Stakkels Riber, der sad han og var falden i Søvn over Bibelen. Aa, hvis hun bare ikke havde vært gift med ham — hun skulde gaat frem og ha trøstet og plejet ham. Ja, for han trængte til Pleje om Dagene, saa afmagret

og uhyggelig han saa ud, og den frygtelige Aande han havde faat. Men hun turde ikke nærme sig ham. For tænk om han misforstod og greb efter hende.

Hun kunde være glad i ham saadan rent medmenneskeligt, fordi han var god og snil og kjæk i saa mange Retninger, men være hans Kone, vorde ét Kjød med ham, som det hed — nej fy!

Men en god Bekjendt eller Veninde. Ja, Veninde, for han havde jo betroet hende saa meget. Naar de bare engang kom hjem igjen! Saa kunde hun bo hos sine Forældre, eller hvis Riber vilde, for sig selv. Hun maatte naturligvis bli ved at hede Fru Riber hele sit Liv. Og saa kunde han leve paa sin gamle Vis. Naar hun blot var fri for ham, saa kom det jo ikke hende ved.

Men der var endnu to Ting, som hun maatte og vilde ha Besked paa. Om dengang i Klingenberghaven. *Under aaben Himmel,* — det var jo akkurat som Dyrene.

Og saa om han ikke havde været fortvilet

bagefter, da han første Gang som fjortenaars Gut havde været paa et saadant Sted.

«Det er umuligt, at Forargelser ej skal komme,» Riber havde rejst Hodet, og læste atter i Bibelen: «Men vé den, ved hvilken de komme. Det er ham nyttigere, om en Møllesten blev hængt om hans Hals, og han kastedes i Havet, end at han skal forarge en af disse smaa.»

«Forarge en af disse smaa» — Hvad mentes der med det. Børnene kunde det ikke være, for de havde ikke Forstand til at forarges.

«Du skulde lægge Dig og se til at faa sove, Riber.»

Riber saa op fra Bogen, og hans Blik gled rundt i Salonen.

«Du skulde lægge Dig, Riber,» gjentog Ory.

«Ja, lægge mig. Lægge mig ind til den evige Hvile.» Riber saa paa Ory med metalagtigt glinsende Øjne. «Sig Godnat til mig, Aurora.»

«Godnat nu? det er jo Morgen.»

«Er det Morgen? Morgen er liksom Vaaren. Livet begynder paa nyt. Sig Adolph til mig, Aurora.»

«De andre har jo allesammen sagt Adolph til Dig. Hvorfor skal da jeg?»

«Nej, det har Du Ret i. Kald mig for Slomen. Har Du set Slomen?»

«Slomen!» sa Ory. «Hvad er nu det for noget Tøv, Du kommer med.»

«Slomen har været her i Nat igjen. Slomen smilte til mig.»

«En skulde tro, Du ikke var rigtig vel forvaret, slig som Du snakker.»

«Jo,» sa Riber, «nu er jeg vel forvaret, for nu forstaar jeg det altsammen. Jeg har forarget en af disse mine smaa, og det er Dig, Aurora.»

«Aa Herregud mig! Hvad gjør det. Men der kan Du se.»

«Jeg bér Dig ikke mere om at sige Adolph til mig. Aldrig mere. Mellem os er der det store Fjendskab.»

«Ikke noget Fjendskab. Lad os være Venner, Riber.»

«Aa ja, Venner, Venner, Venner. — Tror Du, Du kan være nogen Ven for mig? Nej Gud Fader bevare mig! Ikke Ven, ikke Kone, ikke nogenting i Verden. Jeg er *bange* for Dig, ene og alene bange. Saasnart vi kommer frem, skynder jeg mig til Indianerne.»

— «Godmorgen». Halfdan kom ind med et Fejebræt og en Støvekost i Haanden.

«Du skulde slukke Lampen, Riber,» sa Ory. «Det er jo høj, lys Dag.»

Riber rejste sig, skrued Lampen ned og pusted den ud.

«Hvad Satan! det blæser, tror jeg, og ingen rører sig.» Riber løb ud. Hans nøgne Fødders hastige Skridt klasked mod Gulvets Voksdug.

«Vil Fruen ha Kaffe?» spurgte Halfdan.

«Ja tak, lad mig faa lidt Kaffe.» Halfdan gik, og Ory kravled i sin lange Natkjole ned fra Agterfaldet og stødte sin Fod mod Ribers Haandvægte, der laa paa Bænken.

Saa gik hun ind i Kammeret og gjorde Toilette.

«Værsgod, her er Kaffen,» meldte Halfdan kort efter.

«Sæt den paa Salonbordet. Hvad var det for en Larm paa Dækket?»

«Det var Kaptejnen, som slog Styrmanden.»

«Vent lidt, Halfdan.» Ory tog Slobrokken paa og kom ind i Salonen. «Slog han ham?»

«Ja det skal Gud vide.»

«Men hvorfor?»

«Jeg kom gaaende fra Byssen med Kaffekanden og saa saa jeg Kaptejnen staa og snakke med Styrmanden. Og pludselig laa Styrmanden kladask i Dækket med Kaptejnen ovenpaa sig.»

«Hvad gjorde Styrmanden?»

«Ingenting. Han laa saa roligt som et Lys. Kaptejnen spytted ham i Ansigtet og Styrmanden sa bare: Værsgod, værsgod. Men der kommer han,» Halfdan gik ud af Salonen, og Sekundet efter stod Riber der. Hans Skjorte var flænget foran paa Brystet, Aande-

drættet gik hurtigt, og Hænderne, som han holdt løftet, skjalv.

«Jeg har pryglet Styrmanden,» sa han forpustet.

«Det synes Du kanske er en Heltegjerning?» spurgte Ory, og saa paa ham med et haanligt Blik.

«Samme Vejr, ikke Spor af et Vindpust. Jeg er træt og syg, Aurora.»

«Ja hvorfor gaar Du heller ikke i Seng om Nætterne?»

«I Seng? Hvad skal jeg der?»

«Gaa nu ind og læg Dig. Du ser forfærdelig ud,»

«Ja Aurora.» Han tog for sig i Bordet og famled sig frem langs Væggen.

Ory saa paa hans kraftige Ben under den korte Skjorte.

«Dengang i Klingenberghaven med hende Opvartningspigen —?» Ory fik ikke tale ud. En Lyd, der lød som Brølet af et sygt Dyr, stansed hende, og samtidig dukked Riber sig, som for at undgaa et Hug. Saa drejed han

langsomt Hodet, og saa hen paa Ory, der sad i Sofaen og drak Kaffe.

«Ja Herregud, *det* kan Du da vel sagtens fortælle mig.»

Riber bøjed Hodet bagover, og vrikked det frem og tilbage. Saa gik han hen og tog Haandvægtene. Snoren, de var bundet sammen med, vikled han to Ganger rundt om sin Hals.

«Jeg synes sandelig ikke, at den Gymnastikken hjælper Dig noget.»

«Den Herre Jesus, i den Nat, da han blev forraadt,» mumled Riber. Saa sprang han op paa Bænken, krøb hastig over Agterfaldet og forsvandt gjennem Vinduet.

Ory hørte et Plump og Lyden af Vandet, der slugende lukked sig om hans tunge Legeme.

INDHOLD.